

作者
麗月

魔鬼公主

第三
冊終

พิมพ์ครั้งที่ ๑, ๒๕๖๔

ภาค สงคราม เล่ม ๒

เขียนโดย ลีเซว

ภาคสงคราม เล่ม ๒

ผู้เขียน	สสิ 月 (ลียะว)
จำนวนหน้า	๔๑๗ หน้า
ราคาปก	๔๓๕ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๑
จัดทำ	กรกฎาคม ๒๕๖๔

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
ภาพประกอบ	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	สสิ 月 (ลียะว)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊กส์	(fastbookthai@gmail.com)

คำนำ

ส่วนที่ผู้เขียนรู้สึกว่ายากที่สุดในบรรดานิยายทั้งเล่ม นั่นก็คือคำนำ ผู้เขียนพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะหาว่า ผู้ใดเป็นผู้เริ่มต้นกำหนดส่วนประกอบของหนังสือที่ระบุว่าจะต้องมีคำนำ และผู้ใดเป็นผู้เริ่มเขียนคำนำเป็นครั้งแรกของโลกแต่กลับพบน้อยมาก ค้นพบเพียงว่าคำว่าคำนำนั้นมาจากภาษาละติน *prae* and *fatia* ที่แปลว่า spoke before เท่านั้น โดยมึนงงและความหมายให้ผู้เขียนเขียนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเล่มและเนื้อหาที่มี ซึ่งภายหลังมานี้ได้มีข้อกำหนดถึงการเขียนคำนำออกมาอีกด้วย ซึ่งถ้าเขียนตามนิยามก็จะเป็นแบบนี้

หนังสือเล่มนี้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับการล้มล้างระบอบการปกครองเดิม ปลดชนชั้นอำนาจ ความรุนแรง สงคราม การหักหลังและความไม่เสมอภาคในสังคมรวมถึงการต่อสู้กันระหว่างระบบอำนาจนิยมกับระบบทุนนิยม อาจมีเนื้อหาและถ้อยคำที่หมิ่นต่อความเชื่อ ความศรัทธา ของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง อันอาจก่อให้เกิดความไม่สบายใจแก่ผู้อ่านบางส่วนได้

ขอแจ้งว่าตัวเอกและตัวละครในเรื่องนี้อาจมีพฤติกรรมรุนแรง การลู่แก่อำนาจทั้งโดยชอบธรรมและไม่ชอบธรรม รวมทั้งมีพฤติกรรมไม่น่าเลียนแบบอีกมากมาย ขอให้ผู้อ่านทุกท่านพิจารณาอ่านด้วยความถี่ถ้วน และใช้วิจารณญาณเสมอ

สิ่งพิมพ์เล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อความบันเทิงเพียงเท่านั้น ห้ามนำไปเผยแพร่โดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งหมด

ผู้เขียนหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความบันเทิงตามจุดประสงค์ไม่มากนัก

สี่เยว่, 2021

สื่อย่อหน้าบนคือตัวอย่างของคำนำที่ถูกต้องตามระบบคำนำที่ถูกกำหนดในประเทศไทย ส่วนตรงนี้จะขอเป็นการพูดคุยแทนแล้วกัน ถือว่าเราได้ทำถูกไปแล้วส่วนหนึ่ง ผู้เขียนค่อนข้างชอบใจการทำถูกไปแล้วส่วนหนึ่งเอาเสียมากเพราะตัวละครหลักอย่าง ‘เงินมีจวน’ เองก็เป็นคนเช่นนั้น ทุกคนชอบใจพฤติกรรมของเงินมีจวนเพราะผู้เขียนตั้งใจเขียนในมุมมองของชาวต่างชาติ มาโดยตลอด หากท่านได้อ่านคำนำตรงนี้แล้วผู้เขียนต้องการเชิญชวนให้ท่านลองอ่านหนึ่งรอบในมุมมองของชาวต่างชาติ และอ่านซ้ำอีกรอบในมุมมองของชาวเวียดนาม ฉางซุน ผู้ซุน หรือแม้กระทั่งชาวโลหยาง ผู้เขียนเชื่อว่าท่านจะได้รับรสชาติการอ่านที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงเลยทีเดียว

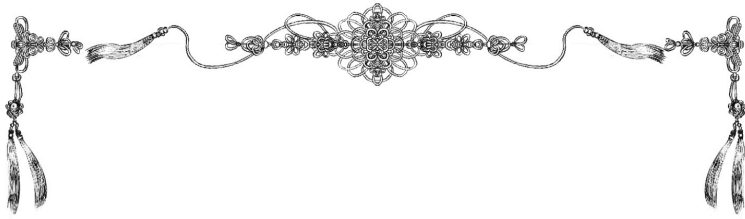
สุดท้ายนี้ผู้เขียนไม่มีสิ่งใดจะฝากมากไปกว่าให้ทุกท่านดูแลสุขภาพกายและใจของท่านให้ดีเท่าที่จะเป็นไปได้ อย่าใช้ร่างกายหนักเกินกำลัง อย่าฝืนจิตใจให้รับภาระความหนักหน่วงและหดหู่เสียจนด้านไม่ไหว ด้วยความเป็นห่วง

ขอให้โลกหลังโควิดมาก่อนโลกหน้า

Biyue'

กรกฎาคม , ๒๕๖๔

“ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากเมือง
ที่เสียขุนนางเพียงครึ่งเดียวหรือพะคะ”

ตอนที่ ๒๖

บันทึกผู้มีชนกคិតหส

“ท่านควรจะแจ้งกับหนวีหวงตี้ไว้ พระองค์ทรงมีน้ำใจ
มากพอที่จะไม่รบกวนผู้ที่ให้ผลประโยชน์”

แม้จะตกใจแต่จางซงอวี้ก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกไป
บันทึกหนุ่มยังคงนิ่งเฉย เขามั่นใจว่ามันเป็นเพียง ‘กับดัก’ เท่านั้น
ปาหวางแห่งเฉียนฉินหรือทราบกันตามความเข้าใจพื้นฐานก็คือ
‘ลูกพี่ลูกน้อง’ ของเขา ชายผู้นี้ไม่รู้อะไรมากไปกว่าเรื่องในรั้ววัง
ของตัวเอง เขาเพียงแค่อ้างเล่าให้เลี่ยมและคำพูดเพื่อตักทวงผู้ที่
สนทนาด้วยเท่านั้นเพื่อว่าอีกฝ่ายจะตกหลุมพรางที่ตนขุดเอาไว้แล้ว
คายความลับออกมา

...แม้จะไม่ได้โตมาด้วยกันแต่เขาก็นึกหวางเย่ผู้นี้ไม่ต่างกับ
หลังมือตัวเอง...

“หากกระหม่อมมีโอกาสได้เข้าเฝ้ากับพระองค์ก็ตั้งใจจะลองกราบทูลดูสักครั้ง เจียงซูไม่เคยมีข้อพิพาทกับต้าซีและเท่าที่ได้ยินมาก็เป็นดังเช่นหวางเย่รับสั่ง หนวี่หวงตี้ไม่ใช่คนน้ำพระทัยคับแคบนัก” จางซงอวี่ตอบด้วยความใจเย็น

“ท่านจางไม่ได้เข้าเฝ้าหนวี่หวงตี้ก่อนมาหรือ” แม้คำปฏิเสธที่ได้ยินจะฟังดูไม่น่าเชื่อก็ตาม ถึงอย่างนั้นฉินซงหยวนก็ไม่ได้หวาดระแวงตัวแทนจากเมืองเจียงซูมากเท่าที่ควร

ไม่ว่าอย่างไรปาทวางผู้นี้ทรงเชื่อว่าน้ำไม่มีวันขึ้นไปกว่า **เลือดและการทรยศไม่ได้เกิดขึ้นได้ง่ายเพียงพลิกฝ่ามือ** เจียงซูได้ประโยชน์จากเฉียนฉินหากนับเอาแล้วก็มากกว่าเมืองอื่นในอัน้อย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งเหล่าบัณฑิตนั้นล้วนแล้วแต่หน้าบางมากเกินไปจนจะละทิ้งคุณธรรมพื้นฐานอย่าง ‘ความกตัญญู’ เสียด้วย ต่อให้ต้าซีสามารถที่จะพลิกอำนาจขึ้น ก็ยากที่เจียงซูจะแปรพักตร์จากเฉียนฉินอยู่ดี

“ทูลตามตรง กระหม่อมสมควรที่จะเข้าถวายพระพรแต่หนวี่หวงตี้แห่งต้าซีก่อนจะเดินทางมาเฉียนฉิน”

จางซงอวี่เอ่ยประโยคนั้นอย่างเนิบนาบ *มันเป็นคำโกหกที่แนบเนียน* หากบอกว่าตนนั้นไม่ข้องเกี่ยวกับต้าซีหรือตั้งใจที่จะไม่เข้าถวายพระพรก็ย่อมแปลกเกินไปและคนฉลาดอย่างฉินซงหยวนก็คงจะจับได้ถึงความผิดปกติแทบจะทันที

“แต่หนวี่หวงตี้เสด็จพระราชดำเนินเยือนค่ายเชลยที่โลหยางพอดิจึงทำให้กระหม่อมไม่มีโอกาสเข้าเฝ้าได้ตามประสงค์”

บัณฑิตจางหยิบยกเอาข้ออ้างที่แม้จะเรียบง่ายหากแต่น่าเชื่อถือขึ้นมาทันที จางชงอวี่นั้นไม่ต้องการให้เฉียนฉินระแวงในตัวเขา ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของต้าซีหากแต่เพื่อเจียงซูเป็นหลัก นับแต่นี้ไปไม่ว่าอนาคตจะได้ว่าอำนาจสูงสุดของอันจะไปอยู่ในมือของใครทำยที่สุด เช่นนั้นแล้วเจียงซูควรเป็นทั้งสุนัขที่ซื่อสัตย์และหมาลอบกัดไว้ก่อนถือเป็นการดี การได้เข้าเฝ้าหนวี่หวงตี้ผู้สังหารเด็กบริสุทธิ์เพื่ออำนาจ ทำให้บัณฑิตจางตระหนักถึงความจริงบางข้อ

...ถ้าฟังก์คุณธรรมไม่อาจจะทำให้เมืองอยู่รอดได้...

น่าสมเพชที่บัณฑิตบางคนยังเชื่อว่าเฉียนฉินจะเอื้อมมือเข้ามาช่วยเจียงซู จากสภาพในตอนนี้อย่างเฉียนฉินคงมุ่งมั่นรักษารัฐานอำนาจของตัวเองเสียมากกว่า ดูได้ง่ายจากค้ายทหารที่ตั้งรกรับต้าซีแล้ว คนที่ไม่อาจจะยืนด้วยขาตัวเองอย่างมั่นคงนั้นจะคิดเรื่องการเอื้อเพื่อนำใจที่ไกลเกินแขนเอื้อมหรือ?

...แต่ก็ยังไม่ได้รับอำนาจเสียทีเดียว ความภักดีของเจียงซูต่อเฉียนฉินก็ยังนับว่าจำเป็น...

“หยางเยว่ซือหนวี่หวงตี้แห่งต้าซี” ฉินชงหยวนเปลอทวนพระนามของบางคนออกมา

...ไม่นิยมต้อนรับผู้มาเยือนนอกกำหนดการ...

ฉินชงหยวนไม่แปลกใจสักนิดที่ลูกพี่ลูกน้องผู้นี้จะต้องการเข้าเฝ้าเหนือหัวแห่งต้าซี แล้วก็แปลกใจเช่นกันที่เขาไม่มีโอกาสได้เข้าเฝ้า หยางเยว่ซือยังคงเสมอต้นเสมอปลายและถือเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกอย่างอยู่เสมอ ในเรื่องราวสาส์นตึกกลับนั้นก็ไม่ต่าง

เขามั่นใจว่าเหนือหัวแห่งต้าซีได้ทอดพระเนตรราชสาส์นแล้วอย่างแน่นอนและการเลือกที่จะส่งกลับนับเป็นคำตอบของหนวีหฺวงตี้เอง แม้ว่าราชสาส์นฉบับนั้นจะไม่ได้ผลสืบส่วนดังหวังในกรณีที่ราชสาส์นนับถึงท้องพระโรงต้าซี แต่ถึงอย่างนั้นกลับได้รู้อะไรบางอย่างมาอย่างไม่คาดฝัน

“ราชสาส์นนี้จะเร่งสงครามให้เร็วขึ้น”

สุรเสียงของฉินหานเฟิงนั้นแสดงถึงความเกรี้ยวกราดของพระองค์ได้เป็นอย่างดี เขาไม่แปลกใจสักนิดเลยที่พระเชษฐาจะเกรี้ยวกราดขนาดนี้ สายพระเนตรของฉินชงหยวนนั้นกลับทอดไปทางที่กุนซือเฉื่อยอยู่เกือบจะในทันที กุนซือคนเก่งจากเจียงซูยังคงสงบนิ่งทั้งเรื่องใหญ่เพิ่งเกิดขึ้น ไม่มีทางที่กุนซือหนุ่มจะดูไม่ออกว่าราชสาส์นเจ้าปัญหานี้ย่อมกลายเป็น ‘ชีปากของทหารและชาวบ้านในเขตชายแดน’ ในไม่ช้า...

“ท่านเลยยังไม่ได้จัดการอะไรกับ...” ฉินชงหยวนนิ่งไปสักครู่ “ผู้ที่เห็นราชสาส์นนี้ใช่มั้ย?”

“ทูลหวางเย่ กระหม่อมยังไม่ได้จัดการอะไรพะย่ะค่ะ”
กุนซือทูลรายงาน

ฉินหานเฟิงไม่ชอบใจกับสถานการณ์นี้เท่าไร เขาเป็นทั้งหวางเย่และทหาร เขาย่อมรู้ถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นหลังจากเรื่องราวในราชสาส์นเผยแพร่ออกไป และยิ่งผู้ก่อเรื่องใจเย็นแค่ไหนผู้ที่ต้องแก้ปัญหาก็ยิ่งร้อนใจขึ้นเท่านั้น

“ท่านขุนซื้อเลยบอกให้รอเหตุผลจากเจ้า” ฉินหานเฟิง กล่าว “และข้าหวังว่ามันจะเป็นเหตุผลที่ดีพอ”

ไม่เกี่ยวกับท่านเลยหรือ ฉินหานเฟิงก็เป็นเช่นนี้ เขามั่นใจ ในฉินชงหยวนและฉินหยางอัสเสมอ แม้เรื่องที่เกิดขึ้นจะดูไร้เหตุผล เพียงใดก็ตามลี้วหวางก็ยังรอฟังเหตุผลและมั่นใจว่าพระอนุชาย่อมมี เหตุผลที่ดีให้เขาอยู่เสมอ แต่เชื่อเถอะว่าต่อให้มันเป็นเหตุผลที่แย่ ชายคนนี้ก็พร้อมจะเชื่ออยู่ดี ในฐานะพระเชษฐาแล้วฉินหานเฟิงดี ไม่มีที่ติ แต่ในฐานะผู้ที่จะเป็นไทจื้อแล้วยังไม่แข็งแกร่งพอ ยิ่ง ในตอนนี้ที่ศัตรูอันดับหนึ่งของฉินคือต้าซีแล้วด้วย

...ฉินหานเฟิงไม่อาจต่อกรหยางเยว่ซือได้...

“หากสาส์นนี้ไปถึงท้องพระโรงของต้าซี ต่อให้ต้องการแค่ ไหนหนวีหวงตี่ก็จะไม่อาจเริ่มสงครามได้” ฉินชงหยวนประทับนั่ง ด้วยกิริยาที่แสดงถึงความใจเย็น

“แต่ราชสาส์นนี้ไม่ถึงท้องพระโรง” หวางนักรบเป็นคนที คำนิ่งเฉพาเหตุที่เกิดขึ้นจริงเท่านั้น เขาไม่เชื่อในเหตุการณ์มากนัก

“ที่ไปไม่ถึงเป็นเพราะพระประสงค์ขององค์หนวีหวงตี่แห่ง ต้าซีที่ไม่ต้องการให้ราชสาส์นฉบับนี้ล่วงรู้ถึงท้องพระโรง”

ในเมื่อผู้เป็นพี่ใหญ่ใจร้อนแล้ว เขาก็ไม่ควรที่จะใจเย็นต่อไป ให้บทสนทนานั้นน่ารำคาญใจต่อหนึ่งในแม่ทัพที่แข็งแกร่งที่สุดใน อาณาจักร ฉินชงหยวนหยิบราชสาส์นนั้มาก่อนจะอธิบายให้กับ

พระเชษฐาและกุนซื่อใหญ่ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบแนวการรบตัวซีฟิง
ทันที

“ไม่มีทางที่สาส์นนี้จะบังเอิญมาตกใกล้แหล่งน้ำริมชายแดน
พร้อมมีโลหิตของใครก็ตามติดอยู่บนสาส์นโดยเหตุการณ์การปะทะ
นั้นรอดสายตาของทหารลาดตระเวนไปได้” ฉินซงหยวนอธิบายด้วย
ความใจเย็น

“มันเป็นการจัดฉากเพื่อให้ราชสาส์นนี้ถูกเปิดในค่ายทหาร
แห่งนี้โดยผู้ที่ส่งกลับหรือก็คือหยางเยว่ซือ”

“เจ้าไม่มีหลักฐาน” แม้จะเชื่อ แต่ถึงอย่างนั้นการกล่าวหา
โดยไร้หลักฐานอันตรายเกินไป โดยเฉพาะกับสถานการณ์ที่ระหอง
ระแหงเช่นนี้

“หรือต่อให้มันเป็นการจงใจให้ถูกเปิดก็ไม่เปลี่ยนความจริง
ที่เจ้าเป็นคนลิขิตราชสาส์นนั่นอยู่ดี”

“ถ้อยคำในสาส์นนั่นไม่ใช่เพื่อเริ่มสงครามแต่เพื่อหยุด
สงคราม แม้จะเป็นการยอมรับว่าลู่เฟยเป็นคนของเฉียนฉินแต่ทุกคน
ย่อมรู้ดีว่าหากราชสาส์นนั่นตกในมือของต้าซีเย่อมชะลอสงครามได้”
คำตอบของฉินซงหยวนนั้นไม่ใช่เป็นเพียงข้ออ้างหากแต่เป็นเรื่องจริง

“ที่จริงเสด็จพ่อไม่ให้ข้าตอบเรื่องลู่เฟย และเฉียนฉินต้อง
ปล่อยลู่เฟยไป” หวางเจ้าปัญญาเอ่ยต่อ “ข้าปล่อยให้เป็นเช่นนั้นไม่ได้”

“เจ้าย่อมรู้จักฮั่วหวางเฟยดี **อาจจะดีเสียกว่าข้า**” ฉินหาน
เพิงขัดขึ้น “นางไม่มีทางที่จะปล่อยให้คนของนางตายอยู่แล้ว”

ฉินหานเฟิงนั้นรู้จักนางไม่น้อยไปกว่าใคร สตรีผู้นั้นยอมเสี่ยงทุกอย่างเพื่อคนของนางอยู่แล้วเพราะฉะนั้น她不คิดว่าจะต้องขยับอะไรมากไปกว่าการอำนวยความสะดวกในการข้ามดินแดนหากว่าฮั่วหวางเพยต้องการเท่านั้น หวางหนุ่มหรือพระเนตรลงพิจารณาพระอนุชาที่ยังใจเย็นอยู่ การขวางลำเรือที่กำลังไหลตามกระแสน้ำนั้นจะต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างแน่นอน

“แต่การไม่ทำอะไรจะเป็นช่องให้หน่วหวงตีโจมตีเฉียนฉิน”

ฉินซงหยวนไม่เกียจคร้านที่จะอธิบาย

“นางจะทำให้ดินแดนอันภายใต้การดูแลของเฉียนฉินเห็นว่าเฉียนฉินนั้นทอดทิ้งคนของตนเพียงเพื่อปิดภาระการศึกษาให้พ้นตัวสาส์นฉบับนั้นแสดงออกว่าเราไม่ได้ทอดทิ้งคนของเราและเราไม่มีความต้องการจะมีปัญหากับต้าซีด้วย”

สิ้นคำพูดของฉินซงหยวนนั้นแน่นอนว่าฉินหานเฟิงเองก็อดจะคล้อยตามไม่ได้ แม้ว่าผลลัพธ์จะออกมาผิดคาดแต่ตามเจตนาแล้วการแก้ปัญหาที่ตั้งฉินซงหยวนทำนั้นก็เหมาะสมที่สุดอยู่ดี การเพิกเฉยนั้นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับการศึกที่ยังไม่พร้อม การทอดทิ้งยอมนำมาซึ่งข่าวลือที่ไม่ดีของเฉียนฉินอยู่แล้ว...

“จำเป็นต้องสนใจข่าวลือลอลยลามากถึงเพียงนั้นเชียวรี”

ฉินหานเฟิงไม่นิยมเรื่องนินทานักจึงไม่เห็นว่ามันสำคัญอย่างไร

“ที่เฉียนฉิน ไม่ว่าอย่างไรชีวิตของประชาชนทุกคนเป็นของฮ่อင့်เต้” ฉินซงหยวนเอ่ยขึ้น “แต่สิ่งที่ข้าเห็นในต้าซีนั้นต่างออกไป”

หลวงหนุ่มนั้นครั้นมั่นใจแล้วว่าสตรีผู้นั้นไม่ใช่คนที่เขาเคยรู้จักอีกต่อไป เขาก็มองภาพของนางได้ชัดยิ่งขึ้น มันเริ่มมาจากความสงสัยที่เรียบง่ายว่าเหตุใดกลุ่มคนที่เคยต่อต้านการขึ้นปกครองของสตรีนั้น กลับไว้วางใจต่อสตรีที่เพิ่งจะเข้าช่วยปกป้องได้อย่างสนิทใจ หยางเยว่ซือผู้มีสายพระเนตรเห็นซาเลี่ยยิ่งกว่าหมันด์ของมองโกลผู้นั้นทรง ‘ทำเพื่อชีวิตชาวต้าซี’ เพียงอย่างเดียว

ในระหว่างเสด็จกลับเขาได้ผ่านตัวเมืองต้าซี การขุดคูน้ำเพิ่มและเสริมผนังหินตามคูน้ำใหม่ทำให้ผังเมืองของต้าซีที่เคยแล้งทางตอนกลางมีระบบน้ำที่ดีขึ้น การศึกษาที่เกณฑ์ราชครูจากวังหลวงออกไปตามแหล่งชุมชน การกระจายข้าวสำรองของวังหลวงรวมถึงทรัพยากรที่อาจจะเกิดผลกระทบในยามสงครามนั้น ไม่เพียงแต่ขุนนางหากแต่ประชาชนก็ย่อมสุขสบายขึ้น ‘ใต้พระบารมีของหนวี่หวงตี้’ ผู้ครองเมืองที่ทำให้ประชาชนสุขสบายนั้นสามารถซื้อใจคนทั้งต้าซีได้ในเวลาเพียงเดือนเดียว ความไม่ชอบธรรมในการขึ้นครองก็สามารถถูกลบเลือนได้โดยง่าย

“ความนับถือต่อหยางเยว่ซือที่เพิ่มขึ้นเพราะพระองค์ให้ความสำคัญกับชีวิตประชาชนทุกคนในต้าซี” ฉินซงหยวนอธิบายให้กับพระเชษฐาฟัง “ไม่เพียงแต่ชาวต้าซี แม้แต่หมันด์ของต้าซีอย่างลู่ซุนเองก็เช่นกัน”

“อีกอย่างนางมีวิธีการพลิกผันที่ร้ายกาจ การบุกโล่หยางนางยังสามารถทำให้ชอบธรรมได้ นับประสาอะไรกับการทอดทิ้งลู่เพยของเฉียนฉินนางจะทำให้เป็นอาชญากรรมไม่ได้”

ความเจ็บเกาะกุมกระโຈมของผู้นำทัพอยู่ครู่ใหญ่ ฉินหาน
เพ็งคิดตามสิ่งที่พระอนุชารับสั่งอย่างใจเย็น จริที่คนอย่างหยาง
เยว่ชื่อนั้นเป็นจึงจอกร้ายจอมใส่ความอย่างที่ดินขงหยวนกล่าวไว้ก็
จริง แต่ถึงอย่างนั้นนางก็นับเป็นยอดกระบี่ที่หาตัวจับยากและเป็น
คนที่เยี่ยมโหดมากพอที่จะก่อเรื่องเลวร้ายได้สารพัด แม้ไม่มีการ
ยืนยัน แต่ทั้งการลักพาตัวเด็ก สังหารโหดขุนนาง หรือกระทั่งศึกโโล
หยางที่คร่าชีวิตพรากแผ่นดินเกิดนั้นก็ไม่ใช่เรื่องไร้มูลเสียทีเดียว
หากยกก้าวขึ้นหยุดกระบี่ได้แล้วอย่างไรต่อ จะหาทางป้องกันมิได้ล้น
ที่จ้องจะจ้วงมาที่ห้องได้หรือไม่?

“จริงอยู่ที่การทอดทิ้งลู่เพยนั้น หยางเยว่ชื่อน่าจะทำให้มัน
กลายเป็นอาชญากรรมของเฉียนฉินในสายตาของเมืองอื่นได้ แต่ก็ไม่
ประกันว่านางจะยอมวางมือจากการศึกเพียงเพื่อป้ายสีว่าเฉียนฉิน
ตั้งใจทอดทิ้งลู่เพย อย่างไรก็ตามเสียการเลือกจะเปิดศึกก็น่าจะเป็นทางที่
นางมองไว้มากกว่าอยู่ดี...” ฉินหานเพ็งผู้ระแวงกำลังทหารของต้าซี
นั้นไม่อาจวางพระทัย

“เรื่องนั้นจะต้องกังวลอะไรกัน...” ฉินขงหยวนแยมสรวล
“เพียงแค่สาส์นฉบับนี้ตีกลับมานั้นก็แสดงว่าต้าซียังต้องการเวลา”

...มีเหตุผลที่ต้าซียังรั้งรอ...

จริงอยู่ที่การตีสาส์นกลับนั้นเป็นไปอย่างแนบเนียน แต่นั่น
นับเป็นการแสดงออกว่าต้าซีกำลังบกพร่องบางสิ่งอยู่ ฉินขงหยวน
เมื่อนึกถึงพระพักตร์ที่มักจะเรียบเฉยของบางคนฉายแววเกรี้ยว

กราดยามเมื่อทอดพระเนตรล้อยคำในสาสน์ ก็พลันรู้สึกถึงชัยชนะ เล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ได้ เยวเออร์คงจะโกรธถึงขีดสุด หยางเยวซือไม่ต้องการให้เฉียนฉินยอมรับว่าลู่เฟยเป็นคนของเฉียนฉิน หากมองอย่างตรงไปตรงมา การตีสาสน์กลับนั้นเป็นการปฏิเสธน้ำพระทัยของเฉียนฉินที่ส่งคนไปสอดแนมนั้นก็ไม่ผิดนัก **ติดที่ไม่ควรประเมิน**
ด้าซืออย่างตรงไปตรงมา

ง่ายมากสำหรับหยางเยวซือผู้ที่สามารถจัดฉากให้เฉียนฉินได้เปิดราชสาสน์เบื่อนโลहित เพื่อกระจายข่าวคราวของ ‘ปาหวาง’ ผู้ตั้งใจจะปกป้อง ‘หวางเฟยของพระเชษฐา’ โดยใช้ความสัมพันธ์ที่เคยมีต่อ ‘หนวี่หวงตี้แห่งด้าซี’ เป็นข้ออ้าง สร้างภาพหยางเยวซือผู้นำสงสารรับบทผู้ถูกกระทำภายใต้ข่าวคราวของความสัมพันธ์ลับ ๆ ของเขากับฮัวหนิงเซียนที่กำลังแพร่กระจายไปทั่ว ผู้ที่สามารถปลุกความไม่ไว้วางใจในค่ายทหารเฉียนฉินในปริบตาหากจะเปิดสาสน์ในท้องพระโรงแล้วอ้างว่า ‘ถูกหมิ่นพระเกียรติโดยปาหวาง’ และยกทัพมาบั่นคอชาวเฉียนฉินนั้นจะยากอะไรกัน

...ด้าซีไม่พร้อมทำการศึก...

“เจียงชุนนั้นอย่าว่าแต่ข่าวคราวของหยางเยวซือจงจู่ แม้กระทั่งพระนามยังน้อยครั้งที่จะได้ยิน” จางซงอวี่เอ๋ยปากถึงความจริง “จนกระทั่งไม่นานมานี้...”

ฉินชงหยวนพยักพระพักตร์รับ เป็นเช่นนั้น หยางเยวซือจงจู่ผู้อยู่หลังม่านมาตลอดจนคล้ายกับไร้ตัวตน ดังเช่นที่ฉินฮ่องเต้พระองค์แรกวางพระทัยในราชสกุลหยางมากจนตั้งให้เป็นเมือง

กันชนในยามสร้างราชอาณาจักร ราชสกุลหยางก็วางใจเพียงแต่เงินเท่านั้น คนที่รับรู้การมีอยู่ของกงจู่องค์เล็กแห่งราชสกุลหยางคือลิ่วหวางผู้สดับเรื่องราวจากพระโอรสทั้งสองแห่งราชสกุลหยาง ส่วนคนที่ได้เห็นตัวจริงของกงจู่ก็มีเพียงเขาเท่านั้น

“เพราะไม่เคยรับรู้ถึงตัวตนของกงจู่จึงทำให้ยากจะสานสัมพันธ์ระหว่างดินแดน” จางซงอวี๋เอ๋ยเหตุผลที่ตรงไปตรงมาที่สุด

ความเรียบง่ายนั้นเป็นกับดักที่ดีที่สุด ราชสกุลฉินนั้นมีบางอย่างที่สืบทอดกันมา ปัญญา ผิวพรรณ หรือแม้กระทั่งนิสัยบางอย่างที่เป็นที่สังเกตได้และนั่นรวมถึงความระแวงในเจียงซูด้วย หลายต่อหลายรุ่นผ่านไปความระแวงนั้นไม่เคยจางหาย ท่าทีประจบประแจงแสดงความนอบน้อมต่อเฉียนฉินนั้นเข้าตาขุนนางปลายแถวที่ศรัทธาต่อเฉียนฉินอย่างสิ้นสงสัยเท่านั้น ไม่อาจจะติดตามคนอย่างฉินชงหยวนได้

“ต่อให้รู้จักมานานก็ยิ่งยากจะสานสัมพันธ์ด้วย” ถ้อยคำที่จริงใจที่สุดดังออกมาจากฉินชงหยวน

“ลือเอาว่าหยางกงจู่ถวายที่พระองค์ปล่อยให้พระเชษฐาทั้งสองของพระองค์สิ้นพระชนม์”

ข่าวลือนั้นดังไปถึงเจียงซู แม้จะมั่นใจว่าไม่ใช่เรื่องจริง แต่ถึงอย่างนั้นการที่แตะเข้าเรื่องส่วนตัวก็ทำให้ฉินชงหยวนละสายตาออกจากเจียงซูได้ไม่ยาก

“ข้ามั่นใจว่าเรื่องนั้นหนวีหังดีที่ทรงรับทราบข้อเท็จจริงจากปากแม่ทัพแห่งเฉียนฉินด้วยตัวพระองค์เองแล้ว” ฉินซงหยวนถอนพระปัสสาสะ

“แม้กระทั่งข่าวลือที่ว่าเฉียนฉินเพิกเฉยต่อการสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าหยางจิ้นเฉ่านั่นก็ไม่จริงเลยสักนิด”

เป็นไปอย่างที่จางซงอวีหวังไว้ ฉินซงหยวนเบนความสนใจพระทัยไปที่ข่าวลือต่าง ๆ ที่คาดว่ามาจากต้าซีเพื่อทำลายภาพลักษณ์ของเฉียนฉินแทบจะในทันที บัณฑิตหนุ่มยกน้ำชาขึ้นจิบอย่างใจเย็น ในตอนนี้เขากลับกลายเป็นผู้ต้อนเรื่องของเฉียนฉินกับต้าซีแทนเสียแล้ว

“ข้ารู้ดี เจียงซูทราบว่ายองค์ฮ่องเต้เสด็จไปต้าซินนับตั้งแต่สามวันที่ทราบข่าวการจากไปของพระองค์หยางจิ้นเฉ่า” การพูดจาท่านองว่าเจียงซูเข้าใจดีนั้นกลับทำให้อีกฝ่ายยิ่งร้อนตัว

“สามวันเพราะต้าซีไม่ยอมที่จะแจ้งข่าว” ฉินซงหยวนไม่ลังเลที่จะผลักความผิดนั้นออกจากตัวทันที

น่าสนใจสำหรับผู้ที่ยืนยันชื่อว่าสนิทสนมกับหยางเยว่ซือกงจู กลับเลือกโยนความผิดโดยไม่ลังเลเช่นนี้ เขาคิดว่าฉินซงหยวนจะสร้างภาพเป็นพี่ชายผู้ประนีประนอมกับเหนือหัวแห่งต้าซีต่อหน้าเขาเสียอีก อย่างน้อยเขาก็เป็นคนที่เห็นราชสาส์นฉบับนั้น หรือว่าการรักษาภาพว่าเฉียนฉินนั้นยังเป็นมิตรกับต้าซินนั้นไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว?

“แม้ว่าต้าซือจะเอาใจออกห่าง แต่หวางเย่ก็ยังยื่นน้ำใจให้กับต้าซืออยู่เสมอ นานับถือ” สีหนานิ่งของบัณฑิตจางนั้นไม่ทำให้คู่สนทนาเชื่อว่าเขานับถือจริงดังวาทะ แม้ว่าจะไม่แปรพักตร์แต่ก็ทำให้จะให้การสนับสนุนเฉียนฉินไม่...

‘หากเฉียนฉินไม่ยื่นมือช่วยเจียงซูแล้ว ก็ยากที่เหล่าบัณฑิตจะวางหมากในข้างของเฉียนฉิน’

จากท่าทีของจางชงอวี่แล้วเงื่อนไขของเจียงซูเป็นเช่นนั้น หากการที่จางชงอวี่ไม่ได้เข้าพบหยางเยว่ชื่อเพราะพระนางเสด็จประพาสค่ายเชลยเป็นเรื่องจริงแล้ว (ซึ่งการไม่นัดหมายล่วงหน้าก่อนเข้าพบนั้นก็เป็นไปได้สูงที่จางชงอวี่จะไม่ได้พบกับหยางเยว่ชื่อ) ก็ไม่แน่ว่าการมาของเจียงซูครั้งนี้จะเป็นการหยั่งเชิงเฉียนฉิน ...ไม่ใช่! ไม่ใช่! แต่แน่นอนต่างหาก เจียงซูต้องการเห็นท่าทีของเฉียนฉินและต้าซือ แมงป่องเป็นสัตว์ที่เลี้ยงไม่เชื่องเสียจริง

“แม้จะแข็งแกร่งขึ้นเพียงใดแต่สตรีก็คือสตรี” ฉินชงหยวนตรัสเพียงเรียบ ๆ รักษาสิพระพักตร์ให้หนึ่งสนทนายู่เสมอ “ความน้อยใจเพียงเล็กน้อยก็ถูกมองเป็นเรื่องใหญ่ได้...”

“ก็ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นเรื่องการสูญเสียที่ต้าซือได้รับ...”

ยิ่งพูดรวกกับอยู่ข้างต้าซือมากเท่าไร เฉียนฉินย่อมเร่งสร้างความมั่นใจให้กับเจียงซูมากเท่านั้น ตัดความระแวงของเฉียนฉินต่อเจียงซูไปได้ เพราะในตอนนี้เฉียนฉินจำเป็นต้องสร้างความมั่นใจให้กับเจียงซูแทนแล้ว

“ทุกเรื่องที่เคยเกิดขึ้นล้วนแล้วแต่เป็นความภักดีที่ราชสกุล
หยางตั้งใจถวายให้กับเฉียนฉินทั้งนั้น หากแต่...” ฉินชงหยวนมอง
เขาอย่างตรงไปตรงมา

“ข้าจะพูดแต่เพียงกับท่านจางเท่านั้น ขออย่าได้แพร่พราย
ไป”

สิ้นวาจาของปาหวางก็ชัดเจนแล้วว่าตอนนี้หวางแห่งเฉียน
ฉินกำลังจะโน้มน้าวเขา จางชงอวี่เล็กคิ้วราวกับสนใจเป็นอย่างยิ่งทั้ง
ที่รู้แก่ใจว่าถ้อยคำนับจากนี้มันย่อมเป็นคำโกหกทั้งหมด ในฐานะ
ของหวางเย่แห่งเฉียนฉิน ฉินชงหยวนทำถูกต้องที่รักษาเจียงซูเอาไว้
ยิ่งในฐานะของพระโอรสในพระสนมจางแล้วด้วย จางชงอวี่นั้นเชื่อ
ว่าทุกรับสั่งของหวางเย่ผู้นี้จะน่าเชื่อถือมากเลยทีเดียว...

“ข้าไม่มีกำลังมากพอจะแพร่พรายอยู่แล้ว...” นอกจากจะ
ดูไม่เป็นอันตรายต่อเฉียนฉินแล้วยังแสดงออกโดยนัยว่าเขานั้นกริ่ง
เกรงดำซีมากพอที่จะไม่กล้าใส่ความอยู่ด้วย

“ไม่มีทางที่หยางเยว่ซือจะเปลี่ยนไปเพียงนั้นเพราะความ
น้อยใจ ข้าเห็นกงจู่มาตั้งแต่เล็ก...” สีพระพักตร์ของฉินชงหยวนนั้น
แปรเปลี่ยนไปแทบจะทันที

“จู่ ๆ ความเข้าใจผิดเรื่องเก่าก็กลับมาอีกครั้ง การเสียสละ
ชีพของหยางจิ้นกวางและหยางจิ้นหงนั้นเป็นไปโดยสมัครใจ ในตอน
นั้นแม้แต่องค์หยางจิ้นเฉาเองก็ยังเข้าพระทัยกับเรื่องนี้ดี...”

“จำได้ว่าการอวยพระยศให้กับองค์ชายทั้งสองหลัง
สิ้นพระชนม์” บัณฑิตหนุ่มรับคำอย่างแนบเนียน

“ถูกแล้ว เรื่องครั้งนั้นตัวข้าได้ให้สัญญากับเยวซือไว้ว่าข้าจะเป็นพี่ชายของพระองค์แทน นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ข้าสนิทสนมกับเยวซือมากกว่าใคร” ถ้อยคำของหวางเจ้าปัญญานั้นเป็นไปอย่างนุ่มนวล “ในช่วงที่เกิดวิกฤติเฉียนฉิน... ท่านจางคงทราบดี”

“แน่นอนกบฏเสนาบดีส่วย...” บัณฑิตจางรับคำ

“ข้าขออย่าอีกครั้งว่าเรื่องนี้ห้ามแพร่งพรายเป็นอันขาด...” น้ำเสียงที่ดูจริงจังขึ้นนั้นทำให้ผู้ฟังอดไม่ได้ที่จะตั้งใจฟังไปด้วย

“ข้าเชื่อว่ามีได้มีเพียงแต่เสนาบดีส่วยเท่านั้น หากแต่ขบวนการนี้แทรกตัวอยู่ทั่วราชอาณาจักรอื่น”

บรรยากาศการพูดคุยนั้นพลันกดดันขึ้นทันที จางซงอวีปล่อยอารมณ์ไปตามความตึงเครียดของสถานการณ์ สีพระพักตร์ของฉินชงหยวนนั้นจริงจังเสียจนทำให้เขารู้สึกหนักอึ้งตามได้ไม่ยาก ชาร้อนในมือถูกละเลยไปเพราะตอนนี้เรื่องตรงหน้าน่าสนใจเสียยิ่งกว่า บัณฑิตนั้นย่อมประเมินทุกอย่างจากข้อมูล จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวที่เจียงซูจะมีได้ก็ยามเข้าไม่ถึงข้อมูลเท่านั้น ฉินชงหยวนมั่นใจว่าไม่มีใครรู้ความจริงเรื่องการสังหารองค์หยางจินเฉ่านในต้าซี...

“เรื่องการลอบสังหารองค์หยางจินเฉ่านนั้นถูกปิดข่าวโดยต้าซี...” ฉินชงหยวนเอ่ยขึ้น “ข้าทราบมาว่าเป็นฝีมือของขุนนางบางคนในต้าซี...”

“ข่าวนั้นค่อนข้าง...” จางซงอวีขมวดคิ้วด้วยความคลางแคลงใจ

“เชื้อข้าเถอะ เพราะคนที่พาเข้าไปดูศพนั้นคือตัวของหยางเยว่ซือเอง” เขาเล่าออกมาอย่างจริงใจ “หยางเยว่ซือรับสั่งว่าตัวนางได้สังหารคนที่ลอบปลงพระชนม์พระราชบิดาของตน”

ถือเป็นข่าวที่เจียงซูไม่เคยรู้มาก่อน สีหน้าแปลกใจของจางชงวี่ไม่ใช้การแสดง คำชี้เพียงแต่ประกาศว่าหยางจินเฉ่าจากไปด้วยโรคประจำพระองค์เท่านั้น ราชสาส์นของคำชีฉบับนั้นก็ถึงพระนามของหยางเยว่ซือกงจู่รับรองเอาไว้เสียด้วย ที่จริงแล้วหากรีบแถลงว่าเป็นการกบฏแล้ว คนที่ปราบกบฏคือหยางเยว่ซือกงจู่เองนั้นจะไม่เป็นผลดีมากกว่าหรือ? เขามั่นใจว่าในยามเริ่มแรกการครองตำแหน่งของกงจู่ไม่ได้ราบรื่นเท่าใดนัก

“ไม่เคยทราบเรื่องนี้มาก่อน” จางชงวี่ออกปาก

“แน่นอน” ฉินชงหยวนกล่าวรับ “การขึ้นครองบัลลังก์ด้วยการปราบกบฏนั้นแม้จะฟังดูน่าเกรงขามแต่ถึงอย่างนั้นก็อาจจะทำให้มีผู้อื่นคิดก่อกบฏขึ้นอีก ราชสำนักของคำชีรอบคอบ”

คงเป็นเช่นนั้น บัณฑิตจางพยักหน้ารับอย่างง่ายดาย ตามหลักการปกครองแล้วการไม่ออกข่าวอะไรเกี่ยวกับการลอบปลงพระชนม์นั้นปลอดภัยที่สุด การสิ้นพระชนม์เพราะถูกลอบปลงพระชนม์นั้นย่อมตามมาด้วยอะไรอีกหลายอย่างทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นการคิดเลียนแบบการก่อกบฏหรือแม้แต่ตั้งข้อสงสัยในตัวของผู้ครองราชย์คนต่อไปว่าเป็นเบื้องหลังก็ตาม ไม่มีใครรู้เรื่องราวหลังม่านลายเมฆ ข่าวลืออาจจะเป็นไปได้หลากหลาย ฉลาดแล้วที่ไม่ปล่อยเรื่องราวเหล่านั้นออกไป

“มีข้อสงสัยว่าบางทีแล้วการกบฏในต้าซีกับเฉียนฉินนั้นจะเป็นเหตุที่เกี่ยวข้องกัน” ข้อสังเกตนั้นฟังไม่ลอมลสักนิด “ในตอนแรก เฉียนฉินฝ่ายในที่รู้เรื่องการลอบสังหารองค์หยางจินเฉ่านั้นวางใจว่าการกบฏนั้นถูกตัดตอนลงแล้วไม่อาจจะลามไปถึงลู่ซุนได้...”

“แต่ไม่ว่าอย่างไรก็มีเหตุกบฏในลู่ซุน” บัณฑิตจางแห่งเจียงซูเอ๋ยรับทันที

แม้ว่าการลอบสังหารในต้าซีจะเจียบเจียบจนน่าตกใจแต่ในลู่ซุนไม่เจียบเช่นนั้น ชาวเจียงซูนั้นทราบข่าวเรื่องการปราบกบฏรวมถึงการเข้าไปให้ความช่วยเหลือลู่ซุนอย่างลับ ๆ ของต้าซีเสียด้วยเมื่อมองออกมาเป็นภาพกว้างเช่นนี้แล้วเขาเริ่มระแวงถึงกลิ่นไอน้ำตามบทสนทนาของฉินชงหยวนได้อย่างไม่ยาก การที่การกบฏก้าวไปถึงลู่ซุนได้แล้วก็ไม่ยากที่จะก้าวไปถึงเจียงซู

“หากว่าการสังหารผู้ก่อกบฏของต้าซินนั้นถูกคน ย่อมไม่อาจจะลามไปถึงลู่ซุนได้” ฉินชงหยวนเอ๋ยเรียบ ๆ “แม้จะฟังดูคล้ายการหมิ่นพระเกียรติของหนวี่หวงตี้แห่งต้าซิงค์ปัจจุบัน แต่ก็อาจจะคิดไม่ได้ว่าการสังหารนั้นเป็นฉากที่เหล่าผู้ที่ไม่หวังดีจัดขึ้นหรือไม่”

...ที่จะกล่าวก็คือหยางเยว่ซือสังหารผิดคนสินะ...

จางชงอวี่นั้นสามารถที่จะตีความความหมายที่แฝงอยู่ได้ทันที มีใครสักคนที่เป็นกบฏตัวจริงจัดฉากให้หยางเยว่ซือสังหารกบฏตัวปลอมที่สังหารองค์หยางจินเฉ่าและขึ้นครองต้าซีโดยคำแนะนำของกบฏตัวจริงแทน ส่วนเหตุการณ์ในลู่ซุนนั้นเป็นไปได้ทั้ง

การหักหลังกันเองของกบฏ หรือเหตุที่ข้าซ้อนเหมือนกับตอนของต้าชีก็เป็นไปได้

ช่างเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึง แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่ทำให้เขาข้องใจเส้นใยที่ขาดหายไปจนเขาต้องเดินทางมาเพื่อหาคำตอบนั้นถูกเติมเต็มด้วยเรื่องนี้ จางซงอวี้นลึกลับกับเรื่องที่ได้รับฟัง สีหน้าของบัณฑิตหนุ่มแสดงออกถึงความเข้าใจบางอย่างแทบจะทันที

“ท่านคงสังเกตได้จากความเปลี่ยนแปลงของหนวี่หวงตี้”
บัณฑิตจางที่รวบรวมสติได้แล้วตอบกลับไป

“ราวกับคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน” คำขยายความจากฉินชงหยวนนั้นทำให้ ‘กบฏตัวจริงในต้าชี’ นั้นดูร้ายกาจขึ้นมาอีกสักสามส่วนได้ ช่างเป็นภัยระดับราชาอาณาจักรที่น่ากลัว

...และหากว่าเขาไม่เคยเจอกับหนวี่หวงตี้พระองค์จริงก็
คงจะเชื่อไปแล้ว...

ตอนที่ ๒๓)

ความพร้อม

“ประกาศสมัครสอบจอหงวนอย่างนั้นหรือ”

ท่ามกลางสถานการณ์ที่มีการตั้งแนวทัพรอบชายแดน การที่จู่ ๆ มีประกาศจากวังหลวงที่ค่อนข้างไม่เกี่ยวกับสงครามมาติดกลางลาน ย่อมเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังอื้ออึง รายละเอียดในประกาศกล่าวถึงคุณสมบัติพื้นฐานที่ระบุว่าเป็นชาวต้าซีเท่านั้น จากข้อกำหนดที่ต้องเป็นลูกของขุนนางหรือมีจำนวนที่นาขั้นต่ำถูกตัดออกไปเหลือเพียงการรู้อักษร นอกจากนั้นกำหนดอายุก็ขยายขอบเขตจากเดิมด้วย แต่ถึงอย่างนั้น...

“ข้าอยากให้ลูกชายเข้าเป็นทหารมากกว่า”

“นั่นสิ ทพเฉียนฉินตั้งกำลังขู่อยู่ริมชายแดน จะมัวมาทอ่งหนังสือได้อย่างไร”

ประกาศเรื่องสงครามไม่เคยมีถึงชาวต้าซีแต่ถึงอย่างนั้นชาวต้าซีทุกคนก็รู้กันดี สังเกตได้จากที่ทุกบ้านมีหุ่นฟางเพื่อฝึกวิชาดาบของตระกูลตัวเอง ลูกเด็กเล็กแดงหลังจากเข้าเรียนอักษรเบื้องต้นกับบัณฑิตตามพระราชประสงค์ของเหนือหัวแล้วยังแอบมาปีนดูเหล่านิทรรศการในค่ายฝึกฝนกันอยู่เสมอ ดาบไม้กลายเป็นของที่เด็ก ๆ ในต้าซีพกกันจนเป็นปกติ

“หากเป็นคำสั่งจากวังหลวงก็แสดงว่าเหนือหัวทรงต้องการบัณฑิต สิ่งที่พระองค์ต้องการย่อมสำคัญ” ความเห็นที่ค้านคนกลุ่มใหญ่ก็มีอยู่บ้าง

...ก็จริง วังหลวงต้าซีจะประกาศเฉพาะเรื่องสำคัญเท่านั้น...

ไม่มีหรือกประกาศเรื่องตำแหน่งขุนนางของชนชั้นสูงจากวังหลวงต้าซี เรื่องที่ออกมาจากวังหลวงนะหรือก็เรื่องจุดแจกจ่ายพันธุ์ข้าวจากยุ้งฉางหลวง จุดแจกจ่ายเมล็ดพันธุ์ที่ได้มาจากโลหยางพร้อมทั้งการอบรมวิธีการปลูกเพื่อไม่ให้รบกวณพีชพันธุ์เดิมสำหรับผู้รับเมล็ดพันธุ์ไป ขออาสาสมัครร่วมชุดขยายระบบคลองกลางเมืองเพื่อกระจายน้ำสู่หมู่บ้าน ประกาศขอความร่วมมือให้ชาวบ้านในชุมชนช่วยกันทำราวสะพานเพื่อไม่ให้ลูกหลานชาวต้าซีตกน้ำในยามน้ำหลาก เกณฑ์ชาวบ้านไปช่วยทำเขื่อนทางเหนือที่กั้นระหว่างโลหยางกับเจียงซู แล้วก็เรื่องนี้...

“เอาคนไปสอนหนังสือชาวโลหยางสินะ” เพียงหลิวเอ๋ยปากกับสหายคนใหม่ของเขา

“รับสั่งว่า หากเปลี่ยนเซลยเป็นทหารไวขึ้นอีกสักสิบวันได้ก็
จะดีพระทัยนะ” แม่ทัพถ่องออกปากด้วยท่าทางสบาย ๆ

แม่ทัพถ่องนับเป็นอีกคนที่มากด้วยฝีมือ มากถึงขั้นที่ไม่
จำเป็นต้องยึดดอกรั้งวางมาดก็ได้รับการก้มหัวให้ด้วยความเคารพ
อยู่ดี หากให้เพียงหลิวลำดับแล้วชายผู้นับเป็นคนที่ให้ความเป็น
กันเองกับ ‘เหล่าสหายร่วมรบ’ มากที่สุดในบรรดาแม่ทัพที่เขาเคย
เจอ ความเป็นมิตรของแม่ทัพผู้นี้มากระดับที่สามารถดื่มเหล้าไ
เดียวกับโจรได้แล้วกัน

“ดำชิตต้องการกำลังมากแค่ไหน” เพียงหลิวเลิกคิ้ว

ทหารดำชิตขึ้นชื่อเรื่องฝีมือทั่วทั้งฮันรุตี้ ที่จริงหากกล่าวว่าชื่อ
เสียงกระฉ่อนไปถึงมองโกลก็ไม่ผิดด้วยซ้ำ พุดแบบไม่เกรงใจ ลำพัง
กองทหารสองสามแถวซ้อนไหล่ชนไหล่ที่เฉียนฉินเอายกมาวางติด
ชายแดนนั้น เทียบกับกองตระเวนย่อยที่ประจำอยู่ชายแดนตามปกติ
ก็ยังไม่อาจจะสู้ได้เลยด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความเสี่ยงเรื่องเกณฑ์
ชาวบ้านทางเหนือ (คำเรียกอย่างเป็นทางการของโจรโพกผ้าแดงที่
พวกในวังใช้) มาร่วมตั้งค่ายป้องกันชั่วคราว ณ ชายแดนเฉียนฉิน
และที่เหนือความคาดหมายที่สุดก็คงจะเป็นหนังสือคำสั่งห้ามตาย...

...ใช่ ห้ามตาย...

“ห้ามตาย ไม่ยากไปเสียหน่อยหรือ”

ไม่เพียงแต่ทหารเท่านั้นที่อยู่ในกองเผ่าระวังแถบชายแดน
ติดเฉียนฉิน ยามนี้หน่วยสอดแนมหรือก็คือกองโจรโพกผ้าแดงและ

หน่วยเสบียงที่เกณฑ์มาจากหมู่บ้านทางใต้เช่นกัน เมื่อเทียบกับ กองทัพที่วางกำลังเป็นระเบียบของฝั่งเฉียนฉินแล้วทัพที่คล้ายกองโจรลูกผสมของต้าซิ่นนั้นดูไม่จริงจังกกับการศึกเสียเท่าไร แต่เพราะเป็น ชาวต้าซิ่นแม้จะเป็นทหารกองเล็กก็ยังดูน่าเกรงขาม

ความห้าวหาญของชาวต้าซิ่นนั้นดูเหมือนจะเป็นเรื่องของ สายเลือดไม่มีใครในที่นี้กลัวคมหอกคมดาบของฝ่ายทหารอันเดิม เพียงหลิวเหลือบตามองกองลาดตระเวนของเฉียนฉินด้วยสายตาไม่ ต่างกับมองนกงมอไม้ก่อนจะผินหน้ากลับเข้ามาในวงสนทนา

“ไม่ยากหรอก” เพียงหลิวตอบเพียงเท่านั้น “หากเราตาย เสียหนึ่งคนเหนือหัวคงรับสั่งให้ท่านแม่ทัพไปสังหารหนึ่งกองทัพอของ ฝั่งนั้นแล้วสั่งให้ท่านราชเลขาไปลากเรากลับมาจากนรก”

เสียงหัวเราะครืนใหญ่ของทั้งทหารและกลุ่มโจรที่นั่งรวมกัน อยู่ตรงนั้นดังออกมาแทบจะพร้อมกัน แม้จะฟังเป็นเรื่องตลกขบขัน แต่เชื่อเถอะว่าหากเกิดสูญเสียจริงก็ไม่แน่ว่าทั้งแม่ทัพและท่านเลขา เกียนอาจจะทำได้จริง ชาวลือหนาหูจากพวกทหารในวังหลวงว่า เหนือหัวองค์ปัจจุบันสิ้นบุญไปแล้วถึงสองครั้งแต่สุดท้ายพระองค์ก็ กลับมาได้ราวกับปิศาจ เป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อแต่เพราะกลุ่มโจรส่วน หนึ่งได้อยู่ในเหตุลี้ลับบุญของเหนือหัวเมื่อครั้งลอบบุกโลหยางเสียด้วย จากข่าวลือที่ไม่น่าเชื่อก็คือคล้ายจะมีมูลความจริงขึ้นมาเหมือนกัน

ชาวบ้านที่โรงครัวให้ความเห็นเรื่องนี้ว่าเป็น ‘พระบุญญาธิ การของธิดาแห่งทวยเทพ’ แต่พวกกองโจรนั้นมองตรงกันว่าเป็น ‘ความสามารถของปิศาจ’ ความเชื่ออย่างหนึ่งของเพียงหลิวต่อตัว

ของเหนือหัวก็คือ**พระองค์ไม่ใช่คนดีนัก** ไม่ใช่เพียงพฤติกรรมการ
สังหารผู้บริสุทธิ์หรือลักพาตัวเด็กที่เขาเห็นมากับตาเท่านั้น แต่ชาย
จากหมู่บ้านกองโจรนั้นสัมผัสมันได้ด้วยตัวเอง เขาเป็นคนที่ไม้อาจ
ร่วมงานกับพวกคนดีได้ พุดตรง ๆ นั่งรวมกับพวกทหารพวกนี้ก็
อึดอัดเสียจนหายใจไม่สะดวก แต่เขาสามารถที่จะทำงานได้บังคับ
บัญชาของเหนือหัวผู้นั้นได้อย่างไม่ตะขิดตะขวงใจเลยสักนิด

...ไม่มีหรอกคนดีที่ควบคุมคนชั่วได้ คนช้วนั่นอยู่ได้เพียง
การควบคุมของคนชั่วร้ายกว่าเท่านั้น...

“จริงอย่างท่านเพียงหลิวว่า” นายทหารคนหนึ่งเอ่ย “แต่
งานของซูเจียงจวินและเถียนลี่ปู้้นั้นมากพอแล้วเราก็ไม่ควรจะตาย
เพื่อเพิ่มงานให้ทั้งสองท่านอีก”

“พระทัยของเหนือหัวยากจะหยั่ง”

แม้ทัพถ่งไม่ได้ตอบเพียงเพื่อปิดหัวข้อให้พ้นตัวเท่านั้น เขา
รู้สึกว่าการหยั่งพระทัยของเจ้าแผ่นดินต้าซิ่นนั้นยากดังที่ว่าไป หาก
รู้สึกว่กำลังล่วงรู้พระทัยพระองค์สักอย่างแล้วในเวลาไม่นานเรื่องที่
คิดว่ารู้ก็จะพลิกกลับ ผู้ที่คิดว่าสามารถหยั่งพระทัยได้ก็จะกลับไปใน
จุดที่ไม่รู้อะไรสักอย่างดังเดิม การทะนงตนว่าสามารถหยั่งพระทัย
เหนือหัวได้นั้นไม่ใช่การแสดงความฉลาดหากแต่เป็นความโง่เขลา

“หรือไม่ได้มีเพียงศึกเฉียนฉิน...” เพียงหลิวโยนหินถามทาง
ไปเรื่อย “ทางเหนือหรือ?”

หากมองแค่ศึกเขียนฉินก็ไม่จำเป็นต้องหาคนเพิ่มเลยแม้แต่
น้อย จริงอยู่ที่เพียงหลินนั้นเป็นโจรแต่โจรก็หาให้จะไม่รู้เรื่องสงคราม
หรือการทหารเลย ด้วยกำลังที่มีอยู่ปัจจุบันนั้นหากมีรับสั่งด่วนให้ขี
เขียนฉินก็ไม่น่าจะเกินฤดูเก็บเกี่ยว ต้าซือก็น่าจะได้ชัยชนะมาทันวัน
สถาปนาราชวงศ์ใหม่ที่ควรจัดก่อนวันสถาปนาอาณาจักรเดิมด้วยซ้ำ
กระมัง ไหนจะกลุ่มซุ่มทำอาวุธอันตรายที่เหนือหัวทรงควบคุมเอง
อีก... ไม่จำเป็นต้องเอาชาวโลหยางมาช่วยสงครามก็สามารถพลิก
อำนาจฮั่นอยู่ในมือได้อยู่แล้ว

...เห็นได้ชัดว่าทรงต้องการสิ่งอื่นอยู่อีก...

อดจะสงสัยไม่ได้หากเหนือหัวทรงต้องการมองไกลขึ้นมา
จริงแล้วคงมีคนล้มตายอีกไม่น้อย เขาไม่ได้แข่งขาวต้าซือ... แน่ละ ถ้า
เป็นยุคปิตาจครองเมืองแล้วละก็ไม่ว่าอย่างไรคนที่ตายก็ต้องเป็นฝ่าย
ตรงข้ามอยู่แล้ว เพียงหลินจำการปะทะกันครั้งแรกของเหนือหัวกับ
กองโจรโพกผ้าแดงได้ดี ภาพศพในลัทธิหลงเจียงก็ยังคงติดตา ไหนจะ
ตอนสู้กับคนใช้ปราณอีก มีบางคนบอกว่าพระองค์ฆ่าผู้เฝ้าประตูรกร
แล้วกลับมาในตอนที่ยื่นจากความตายและเขาก็คิดว่าน่าเชื่อด้วย

“ศึกมองไกลไม่ว่าอย่างไรก็เสี่ยงไม่ได้...” แม่ทัพถ่งพูด
ราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่โตนัก คงเป็นพรสวรรค์ของแม่ทัพผู้นี้ที่สามารถ
พูดเรื่องใหญ่ให้ฟังเป็นเรื่องทั่วไปได้

“ต่อให้เราไม่บุกไปพวกนั้นก็บุกมาอยู่ดี”

แม่ทัพถ่งตระหนักเรื่องมองไกลดี ชายแดนทางเหนือลูกเป็น
ไฟตั้งแต่สมัยของท่านปู่เขามาจนถึงปัจจุบัน ตระกูลถ่งล้วนแต่สละ

ชีพเพื่ออันในศึกชายแดนทางเหนือมาเสมอ ความต้องการแผ่นดิน
อันของคนทางนั้นดูเหมือนจะไม่มีวันเสื่อมสลายได้เลยแม้แต่วันเดียว

“ก็จริง” เพียงหลิวไม่ปฏิเสธความจริงเรื่องนั้น “ถ้าอย่าง
นั้นหาชาวต้าซีไปเป็นทหารเพิ่มไม่ดีกว่าหาจอหงวนไปฝึกชาวโล
หยางหรือ”

เพียงหลิวคิดเช่นนั้น ชาวโลหยางเชี่ยวชาญการใช้ม้าก็จริง
แต่ถึงอย่างนั้นไม่คุ้นเคยกับอาวุธ ไร้ทักษะด้านการสังหาร เทียบกัน
แล้วการรับชาวต้าซีที่ฝึกจับกระบี่พร้อมกับตะเกียบเข้าป้อนอาหารจะ
เป็นผลดีกว่าไม่ใช่หรือ ข้อเสนอของเพียงหลิวนั้นทำให้คู่สนทนanyak
ยืมขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ไขว่คว้าพวกเขาจะไม่เสนอเรื่องนี้กับเหนือหัว
ไปแล้ว ปกติแล้วเหนือหัวนิยมผลลัพธ์ที่รวดเร็ว ฉะนั้นแล้วพวกเขา
จึงพยายามเสนอทางที่น่าจะเร็วที่สุดไป อย่างเช่นการเปลี่ยนชาวต้า
ซีทั้งหมดเป็นนักรบ...

“ทั้งหมดนี้คืออาณาบริเวณอำนาจที่ต้าซีคุ้มครองอยู่”
เหนือหัวทรงวาดเส้นหมึกสีบอกอาณาเขตไว้ทั่วแผนที่ เรียกได้ว่า
เกือบจะครอบคลุมทั่วฝั่งตะวันออกของอันแล้ว

น้ำชายามเข้าไม่นาน่อภิรมย์เมื่อคู่สนทนาคือหนวีหวงดีแห่ง
ต้าซี เคยมีผู้กล่าวว่า การดื่มสุราหรือชาร้อนหากมีสตรีร่วมดื่มด้วย
แล้วรสจะกลมกล่อมขึ้น แต่เชื่อเถอะว่าฝ่าบาทคนดีของชาวต้าซีมี
ความสามารถมากพอที่จะทำให้ชาชั้นดีของอันรสบาดคอขึ้นได้อย่าง
แน่นอน เหล่าแม่ทัพทั้งฝ่ายสนับสนุนกำลังพล กลุ่มเสนาธิการผู้รับ

ผิดชอบการวางทัพ หรือแม้กระทั่งกองประจำกลาโหมอย่างโจ่งก
งถูกเรียกพบในช่วงเช้าก่อนว่าฎีกา

“ทูลฝ่าบาท การลาดตระเวนบริเวณริมชายแดนฝั่งเหนือมี
ความจำเป็นต้องใช้กองตระเวนม้า” แม่ทัพเจียงทูลก่อนที่จะเริ่มให้ราย
ละเอียดเพิ่ม

“กราบทูลฝ่าบาท กองม้าจะเปลี่ยนทุกสองชั่วยาม ตระเวน
ครั้งละครึ่งกองย่อย ระยะเวลารับผิดชอบประมาณยี่สิบสี่ต่อกลุ่ม หาก
นับรวมพื้นที่ชายแดนโลหยางแล้วก็ยังคงต้องการกองม้าเพิ่มอีกพะยะ
ค่ะ”

“ขาดอีกมากทีเดียว” เหนือหัวตำริเสียงแผ่ว “เกือบเท่า
กองที่เขียนฉินยกมาตั้งเซียว”

“กระหม่อมเสนอให้ฝ่าบาทรับชาวบ้านทางใต้เข้าเป็นทหาร
กองเกินพะยะค่ะ” ซูเจียงจวินเสนอทางที่น้ำจะเข้าท่าที่สุด อย่าง
น้อยชาวทางใต้ก็คุ้นเคยกับการใช้อาวุธ ด้วยอาศัยอยู่กับพวกพรรค
ช่างลิ้มานาน

“ในเมื่อเรามีพันธมิตรตะวันออก การจะให้ทัพมีแต่ทหารด้า
ซีคงไม่เหมาะสม”

แม้จะรับสั่งว่าเป็นพันธมิตรฮั่นตะวันออกก็ตาม แต่ถึงอย่าง
นั้นหยางเยว่ซือก็ยังเป็นหน่วหวงตี้ของต้าซี สำหรับพระองค์แล้วชาว
ด้าซีย่อมเป็นที่หนึ่งเสมอ ความกลมเกลียวเป็นหนึ่งเดียวกันของคน
ทั้งอาณาจักรใหญ่ในอุดมคติไม่มีอยู่จริง ไม่เพียงเหนือหัวหรือคนใน
วัง ชาวเมืองเองก็ใช้จะรวมพวกกันได้ดีนัก ช่วงแรกเริ่มรวมด้าซีก็มี

การแบ่งเนื้อแบ่งได้จนกระทั่งโลหยางเข้ามาคลุกรวมพวกด้วย
ตอนนั้นแลชาวเมืองฝั่งเหนือฝั่งใต้จึงรวมกันได้เป็นชาวต้าซี แล้วก็มา
แบ่งเป็นชาวต้าซีกับชาวโลหยางอีกครั้ง

...คิดเอาสนุกเสียว่า หากมีฮั่นตะวันตกมาตั้งค่ายตั้งขู่แล้วก็
ไม่แน่ว่าโลหยางกับต้าซีก็อาจจะเป็นหนึ่งในได้...

แต่ในตอนนี้อย่างไรฮั่นตะวันออกก็ยังคงรวมเป็น
หนึ่งเดียวกันยาก ฉะนั้นแล้วหากจะมองผ่านความคิดเรื่องการ
พยายามรักษาเฉพาะเลือดเนื้อชาวต้าซีของเหนือหัวไป ก็ถือว่าไม่
ใจแคบเกินไปนัก

“ถ้าเปลี่ยนเซलयโลหยางให้เป็นทหารใช้เวลาประมาณ
เท่าไร”

“อาจจะถึงห้าเดือนพะย่ะค่ะ แม้จะมีร่างกายที่แข็งแรง แต่
ชาวโลหยางไร้ทักษะการต่อสู้ก็ยังไม่เข้าใจภาษาฮั่นดินกักรันจะ
สื่อสารการทัพก็เกรงจะลำบาก” ซูเจียงจวินทูลตามตรง

“ฝีมือไม่ยากพัฒนาเท่ากับการสื่อสารเสียกรรมัง” หนวีหวง
ตีตรัสรับ

สีพระพักตร์ของหนวีหวงดีเปลี่ยนไปเล็กน้อย พระองค์
รับสั่งหารายานามขุนนางจากกงกงอีกครั้งในขณะที่ทอดพระเนตร
ปฏิทินฤดูกาลตามไปด้วย ไม่ต้องฉลาดมากก็พอจะรู้ว่าพระองค์
กำลังเจอเรื่องยุ่งยากพระทัยอยู่ สตรีเยาว์วัยใช้เวลาอีกสองสามอึดใจ
ก่อนจะรับสั่งถามบางอย่างขึ้นมา

“หากส่งบัณฑิตไปช่วยเรื่องการสื่อสารจะเร่งเวลาฝึกขึ้นได้หรือไม่” หนวีหวนตี้เสนอ

วาทาที่รับสั่งนั้นราวกับว่าการเปลี่ยนแปลงคนนั้นง่ายตายเร่งขึ้นได้ง่ายเหมือนการเติมฟืนตอนต้องการให้น้ำต้มเดือดเร็วขึ้น ดังเช่นเหล่ากงกงกล่าวกัน ช่วงนี้ดูเหมือนว่าเหนือหัวทรงพยายามเร่งฤดูเก็บเกี่ยวให้ไวกว่าปกติ ด้วยพระปรีชาของพระองค์แล้ว เขาได้ยืนยันว่าพระองค์ทรงเร่งพืชผลที่นาหลวงให้ออกรวงได้ก่อนเวลา เพื่อนำเข้าเป็นเสบียงแก่ทหารกองเกินที่คุ้มค่ายเซลย แต่กับคนนั้นไม่ย่ำดังเช่นพืชผล

“เกรงว่าเวลาที่กระหม่อมทูลนั้นจะรวมกับเรื่องที่กระหม่อมตั้งใจทูลขอบัณฑิตไว้แล้วพะย่ะค่ะ” ซูเจียงจวินในฐานะผู้รับผิดชอบการเตรียมคนฝังโลหยางในปัจจุบันทูลรายงาน

แม้ทัพส่วนใหญ่เรียนรู้วิธีการทรงงานของเหนือหัวมากขึ้นตามเวลาที่ล่วงผ่าน พระองค์นิยมวิธีที่ได้ผลเร็วกว่าวิธีที่ประณีประนอม มิใช่ก็กรณีที่ทรงเลือกวิธีที่เนิบช้า มีแต่เหล่ากงกงคนสนิทที่จะรู้ว่าพระองค์จะทรงโปรดใช้วิธีใดในยามใด แต่โดยส่วนใหญ่แล้วกับเรื่องการศึกนั้นพระองค์นิยมวิธีรวดเร็วเป็นหลัก เหนือหัวเสียบไปอีกจิตใจหนึ่งก่อนจะรับสั่งออกมา

“ชาวโลหยางมีมาก เกรงว่าบัณฑิตเราอาจจะไม่พอ...”
รับสั่งนั้นเป็นไปอย่างนุ่มนวล

“ประเดี๋ยวเรียกเกอหงกงให้ที่ แจ้งว่าดำซีต้องการรับขุนนางเพิ่ม”

เขายังจำฎีกาแรก ๆ สมัยพระองค์ยังเป็นกงจูได้ดี ครั้งนั้น พระองค์ดำริให้ปรับตำแหน่งขุนนางในพระราชสำนักให้ครบตามหน้าที่ก่อน หากขาดจึงค่อยจัดสอบจอหงวนเพื่อแก้ปัญหาขุนนางล้นตำแหน่ง จนมาสู่วันที่จำเป็นต้องรับขุนนางเพิ่มทั้งที่ต้าซีไม่ได้ป็นขุนนางให้เขียนฉินด้วยซ้ำ

ปกติเขาประจำอยู่ที่พนอกต้าซีไม่ว่าจะเรื่องในวังหรือราชสกุลนั้นเขาไม่เคยรู้เห็นด้วยเสียหรอก เขาเห็นพระองค์ครั้งแรกหลังจากที่พระองค์ลั่นวาจาว่าจะครองบัลลังก์ด้วยซ้ำ แม้แรกเริ่มจะรู้สึกตะขิดตะขวงใจอยู่บ้าง แต่ตอนนี้พระองค์ได้พิสูจน์แล้วว่าคำมั่นเมื่อครั้งครองราชย์นั้นพระองค์ทำมันได้จริง ‘ทำให้ต้าซียิ่งใหญ่และเข้มแข็ง’

“หากหวังพึ่งเพียงทหารต้าซีก็คงไม่ต่างกับอื่นในยุคของเขียนฉินกระมัง” แม่ทัพถ่งออกปาก “น่าจะทรงเห็นจุดบกพร่องบางอย่าง”

...ใครเล่าจะเห็นได้ชัดเท่าผู้ที่สูญเสีย...

เหนือหัวผู้ใจร้อนพระองค์นี้ถึงขั้นยอมฆ่าลงเพื่อสร้างทัพใหม่ขึ้นมา แสดงว่าแพ้ในการศึกครั้งนั้นคงหนักหนาไม่น้อย เขาเคารพพระองค์ในฐานะเหนือหัวผู้เก่งกาจอย่างไรซ้อกังขา แต่ถึงอย่างนั้นหลายครั้งเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกสงสารพระองค์ ตาเนื้อของเขาไม่ได้มีตบอด อยากรู้เสียพระองค์ก็คือเด็กหญิงที่เพิ่งเสียบิดาไป ยังไม่ทันได้ทำใจก็ต้องมาปกครองเมือง นั่งบัลลังก์ที่มีศัตรูรอบกาย

“ถ้าคิดอย่างนั้นเสียก็ตีไป” เพียงหลิวพยักหน้ารับ “แสดงว่าตอนนี้ต้าซีไม่เร่งร้อนจะมีการศึกสินะ”

“ท่านเพียงหลิวช่างสังเกต” แม่ทัพถ่งเอ๋ยชื่นชม

...ถ้าไม่ได้เห็นประกาศนั้นก็คงดูไม่ออก...

หนวี่หวงตี้ต้าซินั้นดูเร่งรัดการศึกไม่น้อย โคนโลหยางในเวลาอันสั้น ประกาศศึก รวบรวมคน ทำหายหลายเมืองในเวลาเดียวกัน ทุกเมืองย่อมมองว่าต้าซินั้นเร่งรัดให้มีการศึกในยามที่ตนกำลังได้เปรียบ แต่ในวันที่เฉียนฉินพองชนพาคณมาวางกำลังขู่แยกเขี้ยวถึงรั้วเมือง ตาซิกกลับแต่ยกขาเหยียรรบบอกอาณาเขตเท่านั้น คงมองเป็นอื่นไปไม่ได้

“หมายความว่าป้องกันชายแดนฝั่งเฉียนฉินนี้เป็นตัวหลอกสินะ” เพียงหลิวสรุป “ไม่ได้คิดจะเปิดศึกตรงนี้แต่แรกสินะ”

“ใช้คำว่า ชายแดนต้าซีฝั่งเฉียนฉินจะปลอดภัยน่าจะดีกว่า”

“เฉียนฉินจะไม่เร่งรัดการศึกกับเรา”

ตราบไคที่ท่าทีของเธอดูเหมือนเป็นผู้ที่เร่งให้การศึกเกิดมากเท่าใดอีกฝ่ายก็จะพยายามที่จะยืดเยื้อมากเท่านั้น มันเป็นการวางกับดักเพื่อให้อีกฝ่ายทำไปตามความต้องการที่แท้จริงของเธอ โดยคิดไปเองว่าตัวเองนั้นสามารถเข้าใจเธอได้ ฟิงเหมือนง่ายแต่ที่จริงแล้วแผนแบบนี้อาศัยหลายอย่างทีเดียว โดยหลักก็คืออีกฝ่ายจะ

ต้องระแวงเธอจนถึงขีดสุดและเชื่ออย่างสุดชีวิตว่าการต่อต้านทุก
ความต้องการของหยางเยว่ซือนั้นคือทางเลือกที่ดีที่สุด

...กองทหารต้าซีมิไม่พอทำการศึก...

ความปลอดภัยถือเป็นปัจจัยการมีชีวิตพื้นฐาน เรื่องทหาร
ไม่พอจึงเรื่องที่รู้กันเฉพาะเธอกับแม่ทัพระดับสูงไม่กี่คนเท่านั้นที่เธอ
ไวใจ แม้กระทั่งกงกงบางคนยังไม่ทราบถึงเรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ ชาวต้าซี
ทุกคนต้องเชื่อว่าทัพของต้าซีนั้นยิ่งใหญ่เกรียงไกรและพร้อมจะขยี้
ทุกคนให้ป็นเป็นผงคามือ เชื่อเถอะว่าเธอวางแผนทุกขั้นตอนไว้อย่าง
ถึถ้วนตั้งแต่การศึกษาในโลหยางที่ถูกกำหนดให้จบไวที่สุด สร้างความ
เสียหายน้อยที่สุด การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นั้นไม่เพียงทำให้เสียกำลังพลที่
ควรจะได้จากเชลยแล้วยังอาจทำให้เสียทหารต้าซีไปเองด้วย

ทหารต้าซีหนึ่งคนสามารถสังหารฝ่ายตรงข้ามได้สามสิบคน
นับเป็นหนึ่งกองกำลังย่อย ฟิงดูน่าเกรงขามที่ต้าซีมีกำลังพลที่น่า
กลัวราวกับปีศาจ แต่ในทางกลับกันการเสียทหารต้าซีหนึ่งคนก็
เท่ากับว่าเธอได้เสียกำลังในการห้ามนหนึ่งกองทหารของฝ่ายตรง
ข้ามเช่นกัน **หนึ่งชีวิตในต้าซีหากสูญเสียไปนั้นมีค่ามหาศาลกว่าที่
คิด** เพราะฉะนั้นการเริ่มศึกในเวลาที่มีจำนวนทัพจำกัดนั้นไม่เหมาะ
สมด้วยประการทั้งปวง

‘ต้าซีต้องนำกล้วน่าเกรงขามดูพร้อมทำศึกรอบด้าน เป็น
เมืองที่มีทั้งสรรพกำลังและสรรพาวุธพร้อมสรรพมากที่สุด เพื่อให้
ไม่มีเมืองใดกล้าบุกรุกจนกว่าจะถึงวันที่ต้าซีพร้อมอย่างแท้จริง’

นั่นคือหน้าที่รับผิดชอบในฐานะผู้นำของเธอ หยางเยว่ซือ หนวี่หวงตี้ทางกรงเล็บของพยัคฆ์สร้างภาพลักษณ์น่ากลัวเพื่อไม่ให้ใครก็ตามกล้าบุกเข้ามาในต้าซีที่เปรียบเหมือนลูกพยัคฆ์กำลังฝึกล่า ฉินหานเฟิงฉลาดมากพอที่จะดูออกว่าศึกในโลหยางนั้นเป็นศึกแบบ กองโจรที่ช่วงชิงความได้เปรียบจากเวลาในการบุกเท่านั้น ฉะนั้น แล้วข่าวคราวของการศึกในโลหยางที่แท้จริงจะต้องไม่แพร่พรายไปถึงเฉียนฉินเป็นอันขาด เฉียนฉินนั้นควรรู้เพียงแค่ว่าต้าซีได้โลหยางไปอย่างสมบูรณ์แล้วเท่านั้นไม่จำเป็นต้องรู้วิธีการ

เพื่อสิ่งนั้นแล้ว เธอควบคุมแม้กระทั่งเส้นทางการเดินทางของบัณฑิตจางให้เดินทางผ่านเฉพาะตรงที่เธอต้องการให้เห็นเท่านั้น ‘การจำนนของโลหยาง’ เป็นสิ่งที่ผู้แทนจากเจียงซูจะต้องรู้ไม่เพียงพอเพื่อให้เขารู้สถานะของเจียงซูที่ไม่อาจต่อกรได้แล้ว แต่เธอคิดเผื่อเอาไว้ในกรณีที่ชายแข่งจางคนนั้นจะหักหลังเธอด้วย หากจางซงอวี๋คิดสั้นแล้วอย่างน้อยเฉียนฉินก็จะได้ข่าวไปเพียงว่า ‘ต้าซีขยี้โลหยางเอาไว้อย่างอยู่หมัด’ แล้วก็ต้องขอบคุณการร่วมทัพที่ผ่าน มาที่ทำให้เหล่าทหารชาวเฉียนฉินหวั่นเกรงในความสามารถของ ทหารต้าซี ความกลัวที่เห็นกับตาทำให้อีกฝ่ายไม่กล้าเข้ามาในรัศมี คุ้มครองปีของต้าซีและในทางกลับกันต้าซีก็ไม่ต้องรับกระปีของคนที่ ไม่กล้าเข้ามาด้วย

“แม้ว่าตอนนี้ห้วงสองพระองค์จะมาประจำชายแดนนะ หรือกระหม่อม” ตู๋หลิงอี่ไม่แน่ใจนัก

“ต่อให้ฉันฮ้องแต่มาก็ไม่เกิดศึก” ท่าทีของฝ่าบาทนั้นสบาย ราวกับไม่ใช่ช่วงการศึก

“เป็นเรื่องศักดิ์ศรีของเฉียนฉิน” เฉียนเจิ้งซื่อเป็นคนอธิบาย แทน “ด้วยสถานะผู้ครองราชอาณาจักรอันแล้วเฉียนฉินไม่อาจจะ รบแพ้เมืองใดได้ ฉะนั้นหากไม่มั่นใจว่าจะสามารถเอาชนะได้ก็จะไม่ บุกเข้ามาแน่นอน”

“เพราะเคยร่วมรบจึงทำให้รู้กำลังของเราดี” เหนือหัว อธิบายเพิ่ม “ดาบสองคม”

“เช่นนั้นเอง” ตู้หลังอี้พยักหน้ารับ

“ไม่มีคนมาสมัครจ่อหงวนเพิ่มเลยหรือ” เหนือหัวพิมพ์้า หลังจากอ่านรายงาน

เธอเพิ่งให้เกอกงกงติดต่ोजัดการเรื่องการจัดสอบรับขุนนาง เข้ามาเพื่อสอนภาษาให้ชาวโลหยาง จะว่าเธอขี้โกงก็ได้ แต่จาก ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาทัพของมองโกลพ่ายต่อชาмуไรฎีปุ่นทั้งที่ได้ ชาวฮั่นนับแสนร่วมรบก็เพราะความไม่คุ้นชินกับการศึกและการ สื่อสารที่ผิดพลาดระหว่างทัพฮั่นกับแม่ทัพมองโกล แม้ว่าบางที่จะ กล่าว่าศึกครั้งนั้นชาวฎีปุ่นเรียกเทพเจ้าพายุเข้ามาช่วยก็เถอะ เธอ ที่เคยเจอกับเง็กเฉียนฮ้องแต่ตัวเป็น ๆ แล้วไม่ค่อยเชื่อว่าเทพเจ้าจะ ยอมช่วยเหลือมนุษย์โดยไม่มีข้อแลกเปลี่ยนเท่าไร เป็นไปได้สูง ว่าการพ่ายแพ้ครั้งนั้นเกิดเพราะความไม่รอบคอบของกุบไลข่านบวก กับความดื้อรั้นของชาмуไรฎีปุ่นอันนับเป็นจุดเด่นของชาติพันธุ์นั้น เสียมากกว่า

“เพราะวันสอบกระชั้นเกินไปและชาวบ้านส่วนใหญ่ต้องการสมัครเป็นทหารกองเกินมากกว่ากระหม่อม” เถียนเจิ้งขอให้เหตุผล “หลายครอบครัวมองว่าในยุคสงครามเช่นนี้การเป็นทหารดีกว่า”

เมื่อได้รับรายงานเช่นนั้นผู้เป็นเหนือหัวก็มีสีพระพักตร์ที่เคร่งเครียดขึ้นในทันที มิสเฉินตั้งใจกำหนดเวลาสอบเร่งเข้าไว้เพื่อคัดเฉพาะผู้ที่มีความพร้อมเท่านั้น การประกาศอย่างกระชั้นทำให้ผู้ที่มาสมัครยอมเป็นผู้ที่เชื่อมั่นว่าตนจะผ่านเท่านั้น พอเป็นเช่นนั้นแล้วเพียงแค่มัครก็แทบจะถือว่ามิคุณสมบัติครบอยู่แล้ว แต่เธอดันลืมเรื่องนิสัยเลือดร้อนนิยมการต่อสู้ของชาวต้าซีไป พระหัตถ์ทั้งสองยกขึ้นนวดพระกรเจียก¹เบา ๆ เวลาที่จำกัดทำให้เธอกดดันตัวเองมากเกินไป เพราะแม้แต่พะวงว่าความตายจะมาถึงก่อนที่รากฐานของต้าซีจะแน่นหนานั้นเลยทำให้พลาดจุดพวกนี้ไป

“ถ้าเช่นนั้นเหตุใดเราจึงไม่ขอขุนนางจากกลุ่มมาเล่ากระหม่อม” ตู้หลิงอี้เสนอ “ถ้าเป็นกลุ่มแล้วเราก็จะได้ทั้งบัณฑิตและหนอนในเวลาเดียวกันพะย่ะค่ะ”

คำพูดของตู้หลิงอียันั้นเห็นได้ชัดว่าเขาเป็นเด็กช่างคิดและมีความเหมาะสมแล้วที่จะสืบต่อบัลลังก์ในฐานะของรัชทายาท ชาญฉลาด ช่างพลิกแพลง มองภาพรวมของสถานการณ์ได้ดี แม้จะยังอ่อนประสบการณ์แต่กว่าเธอจะตายเขาก็น่าจะพร้อมแล้ว พระสรวล

¹ พระกรเจียก (ราชาศัพท์) ขมับ

ชีวิตเชื่อยของเหวี่ยงแสดงถึงความยินดีในกล้าไม้เล็กที่กำลังหยั่งราก แต่...

...ใช้ชาวลู่ซุนตอนนี้คงไม่เหมาะ...

ชาวลู่ซุนเป็นคนที่มาจากกลุ่มอำนาจเก่า ที่ไม่มีความโดดเด่นทั้งในทางการรบ ทางด้านบัณฑิต หรือกระทั่งการสร้างสรรค์งานศิลป์ประจำถิ่น แต่ถึงอย่างนั้นคนที่รู้ทั้งภาษาฮั่นและภาษาโบราณกลับมีมากจนด้าซีเทียบไม่ติด รวมถึงพวกขุนนางที่ทำอะไรไม่ค่อยได้ นั่งกินเบี้ยหวัดแผ่นดินก็มีอยู่มาก ที่จริงแล้วก็น่าจะเหมาะกับการสอนเชลยอยู่หรอก...

ความจริงอีกอย่างคือหนอนอย่างลู่ซุนสักวันก็ต้องเข้าไปในกองทัพเพื่อทำตามแผน แต่ต้องเข้าไปถูกเวลาเท่านั้น โดยพื้นฐานแล้วชาวลู่ซุนเป็นคนฉลาด การที่คนฉลาดเข้าไปอยู่ในทัพนั้นบางทีอาจจะมีผลเสียมากกว่าผลดี การมีคนฉลาดอยู่ในทัพจะพาทำให้บรรยาการความฮึกเหิมในทัพเสียไปด้วย ยิ่งในเวลาที่เราเริ่มฝึกลูกอย่างนี้แล้วยิ่งไม่เหมาะเข้าไปใหญ่ เราต้องการทหารกล้ามากขึ้นไม่ใช่ทหารฉลาด ถึงจะเสียตายกลุ่มคนมีความรู้จากลู่ซุนก็เถอะ...

“ข้าขอความคิดเห็นเจ้า ลู่ซุนเหมาะกับการสอนภาษา” แม้ว่าร่างกายจะอ่อนล้าแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความมั่นใจให้กำลังใจอีกฝ่ายอยู่เสมอ “แต่ยังเสี่ยงเกินไป”

“ลู่ซุนไม่ได้ชอบโลหยาบมากไปกว่าด้าซี หากต้องให้รวมพวกกระหม่อมก็คิดว่าลู่ซุนจะเลือกโลหยาบเป็นพวก”

ดูหลังอินันเข้าใจคำว่าเสียงดี การปล่อยให้เมืองภายใต้
อำนาจที่ไม่ได้ควบคุมเบ็ดเสร็จอยู่ร่วมกันนั้นก็เสี่ยงต่อการถูกพลิกชั่ว
อำนาจกลับ แต่ก็เพราะว่าเขารู้จักกลุ่มมากพอจะเข้าใจ ‘ความหยิ่ง
ผยองของตระกูลเก่าแก่’ ดี คนพวกนั้นถือตัวและมองว่าคนที่มิสสาย
เลือดต่างออกไปนั้นต่ำชั้นกว่าตน เพราะฉะนั้นพวกแปลกเผ่าอย่าง
พวกโลหยางในสายตาของกลุ่มก็ไม่ได้ดีมากนัก

“เจ้าคิดถูกเรื่องนั้นเช่นกัน” เหนือหัวออกปากชม “ที่ไม่
เหมาะเราวางหนอนลุ่มไว้ใช้กับเฉียนฉิน แต่ทหารของโลหยางนั้น
จะได้เข้าประจำชายแดนทางเหนือ”

เหนือหัวชี้ไปที่แนวอาณาเขตที่ไม่มีกำลังป้องกันเพียงพอใน
ตอนนี้ ก่อนจะแสดงสีพระพักตร์ครุ่นคิดอีกครั้ง เฉียนเจิ้งซื่อผู้นั่งฟัง
การสนทนาของเด็กทั้งสองคนนั้นทั้งประทับใจและประหลาดใจไม่
น้อย ไม่น่าเชื่อว่าการตามติดเหนือหัวจะทำให้ได้กจากหมู่บ้านน้ำเต้า
คนหนึ่งเติบโตได้มากขนาดนี้เชี่ยวชาญหรือ ในหน้าของหยางเยว่ซื่อซิดลง
กว่าครึ่งชั่วยามที่แล้วจนสังเกตได้ แม้จะอยากฟังความเห็นของทั้ง
สองคนต่อแต่ตอนนี้คงไม่เหมาะนัก

“ฝ่าบาท กระหม่อมเสนอให้เพิ่มประกาศไปว่าผู้เข้าสอบจอ
หงวนจะได้รับการฝึกอาวุธด้วยดีหรือไม่กระหม่อม” เฉียนเจิ้งซื่อ
เสนอ “ไม่ว่าอย่างไรจอหงวนพวกนี้ก็ต้องไปสอนภาษาให้ชาวโล
หยางอยู่แล้ว เราก็ใช้จอหงวนชุดนี้เป็นผู้ฝึกการรบให้ด้วยเลย...”

“ใช้เวลากับการฝึกอาวุธให้คนกลุ่มนี้เพิ่ม แล้วลดเวลาการ
ฝึกชาวโลหยางลงสินะ”

“พะยะค่ะ” เกียนเจิ้งซื้อขานรับ “เราจะได้ทหารมีคุณภาพ
เพิ่มมาจากคนกลุ่มนี้ด้วย”

“เอาตามที่ท่านเถียนว่าเลย” เหนือหัวรับสั่งก่อนจะประทับ
ตราลงในฎีกาตรงหน้าด้วยท่าทางที่อ่อนแรงกว่าเดิม
...ฝ่าบาททรงอ่อนล้ามากเกินไป...

ไม่ใช่เพียงผู้หลังอึกกับเกียนเจิ้งซื้อเท่านั้น แม้กระทั่งกงกง
หลายคนก็มองออกเช่นกัน ยิ่งเจียวเหม่ยกับเจียวอิงที่เป็นคนสนิทยิ่ง
แล้วใหญ่ สองคนนั้นเห็นเหนือหัวแทบตลอดเวลา ความกังวลจาก
สายตาของนางทั้งสองยามมองมาที่เหนือหัวนั้นปิดไม่มิด การที่
พระองค์ทรงงานหนักติดกันเป็นเวลานานขนาดนี้ก็น่าจะเหนื่อยล้า
เป็นธรรมดา ผู้หลังอึกมองกิริยาที่อ่อนล้าด้วยความกังวล ในฐานะ
ผู้ติดตามแล้วภาพพระองค์ที่อ่อนล้าทำให้เขาปวดใจไม่น้อย แต่ถึง
กระนั้นจะเตือนก็ยังไม่แน่ใจว่าตัวเองมีสิทธิ์มากพอหรือไม่

“วันนี้พอเท่านี้ก่อน”

ฎีกาสุดท้ายถูกปิดลงเมื่อเข้ายามสุกซี้² พระองค์ยกพระหัตถ์
แตะพระเนตรเบา ๆ เพราะยังมีเหล่าบัณฑิตที่รอขอฎีกาอยู่ จึงไม่ได้
แสดงออกมากนักจนกระทั่งท่านเถียนออกปากให้บัณฑิตเหล่านั้นรับ
ฎีกาออกไปก่อนนั้นแหละ จึงได้เห็นท่าทีที่อ่อนล้าลงอย่างมากของ
เหนือหัว

² ยามสุกซี้ (ภาษาจีน) 19:00 น.~21:00 น.

“ทุลฉาบาท บัดนี้เข้ายามสุกซี้แล้ว กระหม่อมคิดว่าให้ท่าน
หลังอี่ฝักกระบี่กับองครักษ์หลีน่าจะเหมาะสมกว่า มิเช่นนั้น
กำหนดการต่อไปของฉาบาทอาจจะล่าช้า”

มิสฉินรู้ดีน่าจะพอ ๆ กับตู่หลังอี่ว่าประโยชน์นั้นเป็นไปเพื่อ
ให้เธอไม่ต้องลุดไปจับกระบี่เพื่อฝึกตู่หลังอี่เท่านั้น มิสฉินไม่อาจ
ประเมินได้ว่าสภาพของเธอแย่งขนาดไหน เพราะกระจกในยุคนี้อาจ
ขัดขนาดที่จะทำให้เห็นรอยคล้ำไต้ตาหรือรูขุมขนที่ห่างเพราะการ
นอนน้อย แต่ถึงอย่างนั้นการที่ตู่หลังอี่รับรับคำแล้ววิ่งออกไปทันที
นั้นก็พอจะประเมินได้อยู่

...ท่าจะดูไม่จิต...

“หากฝืนมากเกินไปพระวรกายอาจจะไม่สามารถรับได้”
เสียงเตือนดังขึ้นจากราชเลขาคนเก่ง “เส้นทางที่ต้องเดินนั้นยังอีก
ยาวไกลขอฉาบาทถนอมพระวรกายด้วย”

“จะพยายาม” เธอรับปาก

...หาร่างกายไม่ดีก็จะส่งผลต่อประสิทธิภาพของงาน...

ก็เพราะรู้ดีเลยเลือกเป็นหยางเยวซือไม่ใช่เงินมีจวน ใน
ความจริงแล้วมิสฉินนั้นไม่เคยสงสัยตัวเองว่าเหตุใดเธอจึงละทิ้ง
ความเป็นเงินมีจวนและความผูกพันทั้งหมดในชีวิตที่ผ่านมาว่า
ยี่สิบหกปี เพื่อมาเป็นหยางเยวซือที่เธอแทบจะไม่รู้จักเลยสักนิด **เธอ**
เพียงแค่เลือกไปตามความเหมาะสมเท่านั้น ในตอนนั้นร่างกาย
ของเงินมีจวนไม่อาจจะอยู่ได้นาน เทียบแล้วร่างกายของหยาง
เยวซือ นั้นทำได้มากกว่า ปัญหาของ M.J. Property น้อยกว่าคำซี

เธอที่มีเพียงวิญญาณเดียวใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีในการตัดสินใจ เพื่อความคุ้มค่า

...และใช้เวลาอีกเจ็ดปีที่เหลือทำให้ตัวเองเชื่อว่าสิ่งที่ตัดสินใจในเสี้ยววินาทีนั้นคุ้มค่า...

เจ็ดปีในความจริงจะว่ามากก็ใช่จะว่าน้อยก็ไม่ผิดมากนัก ถ้านับแบบประธานาธิบดีก็ไม่ครบวาระสองดี โดยปกติพวกประธานาธิบดีก็ไม่ค่อยทำอะไรในปีสุดท้ายมากไปกว่าการหว่านนโยบายประชานิยมเพื่อหาเสียงหรือ ก็พอจะพูดได้ว่าเธอก็มีเวลาเท่ากับผู้นำพวกนั้น พวกนั้นมีหน้าที่สร้างประเทศให้มั่นคง แต่ของเธอนั้นต้องรวมให้เรียบร้อยก่อนแล้วจึงจะทำให้มันคงได้ แล้วก็ต้องเตรียมแผนไว้สำหรับการผลักดันด้วย...

“เช่นนั้นทรงโปรดเกล้าให้กระหม่อมไปพบท่านเอวียแทนในวันนี้ หรือพระองค์จะทรงเลื่อนวันพบท่านเอวียออกไปก่อนดีกระหม่อม”

คำถามสมกับเป็นยอดราชเลขาตั้งขึ้น หลายครั้งมิสเจนนีสงสัยว่าชายที่ทำงานได้ดีขนาดนี้ทำไมถึงกลายเป็นเว่ยฮุยเฟิงที่ขัดใจเธอไปเสียทุกเรื่องได้กัน

“ไม่ยากให้เนิบช้าไปกว่านี้ รบกวานท่านเถียนไปแทนข้าแล้วกัน” มิสเจนนีนั้นไม่กังขาในความสามารถของเถียนเจิ้งซื่ออยู่แล้ว จะเธอถามหรือเขาถามก็เหมือนกันนั่นแหละ

“รับด้วยเกล้า” เถียนเจิ้งซื่อรับคำ สีหน้าเขาดูคลายลงเมื่อเห็นว่าเหนือหัวผู้ต้อนั้นยังฟังคำเตือนจากเขาอยู่บ้าง

“รายงานปากเปล่าก็พอสักย่ำเข้ายามอิงซี่³...” เนื้อหวั
รับสั่งต่อ

“ผ่านยามอิงซี่ไปแล้วสักครึ่งชั่วยามกระหม่อมจะเข้ามาทูล
รายงานพะยะค่ะ” เมื่อเห็นว่าตัวเองสามารถเฝ้าเตือนได้ราชเลขา
คนเก่งก็เริ่มคืบเวลาถัดออกไปอีก มิสฉินหรีตาลง

...ได้คืบจะเอาศอก...

“ตามแต่ท่านสะดวกเถอะ” แต่ถึงอย่างนั้นคนที่ร่างกายไม่
พร้อมอย่างเธอจะไปเถียงอะไรได้กัน

เด็กหญิงหัดตัวขึ้นเต็มความสูงก่อนจะหมุนกายเตรียมเข้า
ตำหนัก แต่ในช่วงเวลาที่กำลังหมุนหันไปนั้นพลันอาการหน้ามืดก็เข้า
มาโจมตีอย่างไม่ได้ตั้งตัว ร่างที่ไม่แข็งแรงนักก็ได้เถียนเจิ้งซื่อที่อยู่
ใกล้ที่สุดสอดแขนเข้าที่ใต้พระวรกายทันท่วงที่ทำให้ร่างกายของ
เนื้อหวัไม่ล้มลงไป ใบหน้าของราชเลขาคนเก่งฉายแววกังวลชัดเจน

“ตามหมอลวง”

มิสฉินลิ้มตาขึ้นมาท่ามกลางความมืดในตำหนัก กลืนยา
สมุนไพรรุ่งไปทั่วตำหนักถือว่าดีสำหรับคนที่ชอบแต่โชคไม่ดีที่เธอไม่
ชอบมันนัก ข้างเตียงของเธอมียันที่กฉบับหนึ่งวางเอาไว้ ไม่แน่ว่า
อาจจะเป็นรายงานของท่านเถียนที่ฝากเอาไว้

³ ยามอิงซี่ (ภาษาจีน) 03:00 น.~05:00 น.

เงาของนางกำนัลทั้งสองคนนั้นห่างออกไปอีกสามม่านกันได้ พลันร่างของบางคนปรากฏขึ้นข้างแท่นบรรทม มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถเข้าตำหนักของเธอได้ตามใจชอบเช่นนี้ เสียงรอบข้างเงียบลงเหมือนเช่นทุกครั้ง

“วิญญาณเจ้าไม่ได้มีแรงที่จะควบคุมกายหยาบที่ใกล้ตายได้เท่าที่เจ้าต้องการหรอกนะแม่นาง” เสียงของไปหรงชานนั้นเครียดกว่าที่เคยได้ยิน

“หากยังต้องดิ้นใช้กำลังเกินควรต่อไป เจ้าได้นอนหายใจทั้งในกายหยาบนี้จนกว่าจะสิ้นอายุขัยแน่”

...นี่คงหมายถึงต่อให้อยากตายก็ตายไม่ได้ที่เง็กเซียนว่า...

พลันมิสฉินก็สำนึกได้ถึงวาทะของเง็กเซียนฮ่องเต้ขึ้นมา ให้ตาย! เธอตกหลุมพรางพวกเทพเจ้าอีกแล้ว พวกนั้นไม่ได้แจ้งว่าร่างกายนี้จะใช้งานไม่ได้ปกติในตอนที่เราอายุขัยเธอเต็มราคา เธอจะไปฟ้องร้องเอาสิทธิผู้บริโภคได้จากไหนถ้าคนทำผิดเป็นเจ้าของสวรรค์เสียเอง ร่างบางขมวดคิ้วเป็นเชิงไม่ชอบใจนัก

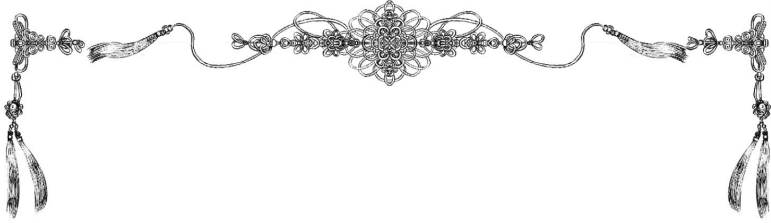
“ข้าจะถ่ายปรมาณให้เจ้า มันจะช่วยได้แค่ชั่วคราวเท่านั้น”

ไปหรงชานนั่งลงข้างเธอก่อนจะแตะเข้าที่ข้อมือของเธออย่างแผ่วเบา ความอุ่นแผ่เข้ามาในร่างกายของเธอไหลเวียนไปทั่วร่างกายที่อ่อนล้ามานานพลันกระชุ่มกระชวยขึ้นจากเลือดลมที่ไหลไปเลี้ยงเพียงพอ

“ฝ่าบาทก็ควรที่จะเพิ่มกำหนดการฝึกเดินปราณลงไปในเวลาอันน้อยนิดของพระองค์ด้วย...” เสียงของจอมยุทธ์หนุ่มนั้นฟังดูจริงจังขึ้นอีก

“อย่างน้อยมันก็ทำให้ฝ่าบาทอยู่ได้จนครบอายุขัยที่แลกไว้”

ตอนที่ ๒๘

กองทัพผี

หากชายแดนต้าซีถือเป็นสมรภูมิลองเชิงที่เต็มไปด้วยความกดดันเชิงกลยุทธ์แล้ว สมรภูมิฝั่งฉางชุนก็นับเป็นนรกขุมตัน ๆ แล้วก็ได้ เสียงโอดโอยของเหล่าทหารในกระโจมแพทย์ค่ายทหารฉางชุนนั้นสร้างความหวาดหวั่นให้กับทหารคนอื่นที่อยู่โดยรอบไม่น้อย การโจมตีจากอีกฟากฝั่งของภูเขานั้นเพิ่มความรุนแรงจากการบุกเผาแหล่งเสบียงและกองสรรพาวุธเป็นการลอบโจมตีหน่วยลาดตระเวนแล้ว

‘หอกพุ่งมาจากที่ที่มองไม่เห็น ดีที่ข้าหลบทัน’

‘โดนธนูล่องหนเข้าโจมตี่’

‘หาจุดโจมตีกลับไม่ได้’

‘มีหมอกพิษบดบังตัวพวกนั้นเอาไว้’

ว่ากันตามตรงแล้วบาดแผลไม่ได้หนักหนาอะไรมากไปกว่า
การโจมตีจากฝีมือของพวกมือใหม่ หน่วยแพทย์ทำแผลให้ทหารที่
โดนลอบโจมตีอย่างคล่องแคล่ว เพียงไม่กี่วันก็น่าจะหายดีกลับ
ไปลาดตระเวนได้เช่นเดิม แผลต้นที่ไม่มีแม้กระทั่งพิษที่อาบปลายลูก
ศรด้วยซ้ำ แต่ที่หนักหนาก็คือข่าวลือจากเหล่าทหารที่สร้างความ
หวาดหวั่นให้กับทหารคนอื่นในค่าย อาการขวัญเสียจาก ‘กองทัพผี’
แพร่กระจายจนตอนนี้ หน่วยลาดตระเวนกลายเป็นกองทหารที่ดู
เสี่ยงอันตรายมากกว่ากองรบพุ่งเสียอีก

“วิชาปลุกผีไม่มีในหลานเหลียน เราต้องหาจุดซุ่มโจมตีให้ได้
ในเร็ววัน”

คำมั่นจากแม่ทัพฮั่วเพยเทียนนั้นไม่อาจให้ความมั่นใจแก่
กองทหารได้ เสียงยืนยันจากทหารลาดตระเวนมากกว่าเก้ากอง
ภายในสามคืนยืนยันตรงกันว่าพวกเขาโดนโจมตีจากหอกและธนูที่
ไม่มีที่มา ครั้นเมื่อลองวิ่งเข้าหาแหล่งที่มาที่เจอเข้ากับหมอกพิษ
อาการบาดเจ็บไม่มากหากแต่คำบอกเล่านั้นมีผลกระทบในวงกว้าง

“ไม่ใช่หมอกพิษหรอก กลัวกันไปเองทั้งนั้นก็คงแค่ควั่นไฟ
ทั่วไป”

ทหารบางส่วนที่อยู่ประจำประตูหน้าค่ายออกความเห็นเช่น
นั้น จะว่าไปก็เป็นไปได้ไม่น้อย สมรภูมิบนภูเขาเช่นนี้ต่อให้ตรวจ
สอบทิศทางลมอย่างดีก็ยังไม่อาจจะคาดเดาการเปลี่ยนทิศทางลม
กะทันหันได้ ฉะนั้นแล้วต่อให้อยากจะสร้างความเสียหายมากเท่าใด
การใช้พิษก็เสี่ยงต่อฝ่ายตัวเองด้วยได้ไม่คุ้มเสีย

“ถ้าเป็นควันไฟเราก็เดินเข้ากองไฟ”

คำตอบจากกองลาดตระเวนย่อมเป็นเช่นนี้ ไม่มีใครอยากเอาชีวิตไปเสี่ยงกับสิ่งที่ตัวเองไม่รู้ที่มา การต่อสู้กับสมรภูมิจริงที่เห็นตัวคู่ต่อสู้ไม่น่าหวาดหวั่นเท่ากับการต่อสู้กับผีปิศาจ ไม่ว่าจะหมอกหรือควันที่กำบังเอาไว้ทำให้ทัศนวิสัยของเหล่าทหารลาดตระเวนฝ้าฟาง **ยิ่งมองไม่เห็นก็ยิ่งกลัว** เรียกได้ว่าผีจริงนั้นไม่น่ากลัวเท่าผีในจินตนาการ ชาวสื่อท่านองว่าพวกมองโกลมาสอนวิชาการปลุกผีให้หลานเหลียนปลุกผีบรรพบุรุษมาสู้นั้นหนาหูในฐานะทัพ จนสร้าง ความกดดันให้ผู้คุมทัพอย่างฮั่วเพยเทียนไม่น้อย

“เพราะไม่รู้ว่ากำลังสู้กับอะไรอยู่จึงทำให้หวาดกลัว” กุนซื่อช่งให้ความเห็น

ในตอนนี่ยังไม่เห็นแม้แต่ท่าที่อยู่อีกฝ่ายจะส่งสาส์นตำรับอย่างเป็นทางการมาเมื่อใด และหากให้เขาคาดเดาก็คงอาจจะไม่มีสาส์นตำรับอีกสักใหญ่จนกว่าอีกฝ่ายจะมั่นใจว่าตัวเองได้เปรียบแล้ว อย่างแน่นอนจนกระทั่ง การลอบกัดเหมือนสุนัขหวโหยนั้นไร้ศักดิ์ศรีแต่สร้างความเสียหายให้ฝั่งเฉียนฉินได้จริง

“หากมีผีหรือวิญญาณจริงมันก็คงบุกเข้ามาหักคอเข้าไปแล้ว” แม้ทัพฮั่วเอ๋อด้วยน้ำเสียงนิ่งสนิท แต่ถึงอย่างนั้นผู้ฟังก็ดูออกได้อย่างง่ายดายว่าในตอนนี้อั่วเพยเทียนกำลังหงุดหงิดแค่ไหน

...สถานการณ์ที่ยากจะควบคุม...

คงไม่มีคำใดจะนิยามได้ดีไปกว่านี้ กุนซื่อช่งเข้าใจสถานการณ์ในทัพดี เรื่องการศึกนั้นส่วนหนึ่งแต่เรื่องความมั่นคงใน

ตำแหน่งนั้นแม้เจ้าตัวจะทำลายไม่ใส่ใจแต่ถึงอย่างนั้นก็คงจะปฏิเสธไม่ได้ ‘ฮัวเพยเทียนนำศึกเข้าบ้าน’ คำครหาที่ฟังดูแล้วน่าขำ ลึนดีพวกทหารที่ร่วมรบมานานไม่มีทางที่จะเชื่ออยู่แล้ว ในตอนแรกที่เราได้ยินข่าวลือนั้นก็คิดอยู่ว่ามันเป็นความผิดพลาดของตัวซีที่คิดว่าแผ่นดิน ๆ แบบนี้จะสั่นคลอนทัพเฉียนฉินได้ จนกระทั่งวันนี้

...กว่าจะรู้ตัวว่ามีเข็มปักอยู่กลางหลัง พิชของเข็มก็ไหลเข้าสู่กระแสเลือดเสียแล้ว...

จริงอยู่ที่ทหารไม่คิดว่าแม่ทัพฮัวผิดในเรื่องลู่เพย แม้กระทั่งชาวเฉียนฉินก็ไม่ได้เชื่อดด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นข้อครหานั้นก็กลับทำให้ฮัวเพยเทียนไม่อาจจะขยับตัวได้มากเท่าที่ควร แม่ทัพผู้นี้ถือศักดิ์ศรีเป็นที่ตั้งแม้ไม่ได้ทำผิดแต่เหมือนมีชนกติดหลัง เขาต้อง ‘รับผิดชอบต่อชื่อเสียงของตระกูลฮัวที่มัวหมอง’ อย่างช่วยไม่ได้ การกู้ชื่อเสียงของตระกูล (ที่ไม่ได้ทำอะไรมัวหมองนั้น) ว่าโดยง่ายก็คือการพิสูจน์ว่าตนไม่เคยคิดร้ายต่อเฉียนฉิน อีกทั้งยังมีความตั้งใจอย่างเต็มที่ที่จะปกป้องเฉียนฉินให้พ้นภัย ผลก็คือแม่ทัพชั้นเพียงใดต่อให้ต้องสู้จนตัวตาย ฮัวเพยเทียนก็ไม่อาจเรียกกำลังเสริมได้

...เป็นกับดักที่วางเอาไว้อย่างแยบยล...

การสลับพื้นที่ควบคุมกองทัพของฮัวเพยเทียนกับฉินหานเฟิงนั้น เป็นไปเพื่อกู้ชื่อเสียงโดยรวมทั้งของแม่ทัพฮัวและเรียกความนิยมของประชาชนต่อราชสกุลฉิน อาจพูดได้ว่าชัยชนะครั้งนี้มีผลโดยตรงทั้งต่อความมั่นคงของเฉียนฉินและชื่อเสียงของตระกูลฮัวด้วย

จินตนาการไม่ออกเลยว่าหากศึกครั้งนี้เขียนฉินพ่ายจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ข่าวลือที่ฟังดูเป็นเรื่องตลกอย่าง ‘แม่ทัพฮั่วซึกศึกเข้าบ้าน’ อาจจะมีหวัหวัระไม่ออกขึ้นมาในสายตาของชาวฉินบางส่วนก็ได้ น่ากลัวกว่านั้นก็คือเรื่องที่ตอนนี้ไม่กล้าแม้แต่จะคิด ทำนองว่า ‘แม่ทัพฮั่วตั้งใจแพ้เพราะเป็นไส้ศึกที่ตั้งใจทำลายฉินจากภายใน’ ก็อาจจะลือสะพัดได้ หากถึงคราวนั้นแล้วไม่ว่าจะการศึกษาหรือการปกครองก็คงจะย่อยยับไม่เหลือขึ้นดี

“เราควรส่งกองทหารสำรองไปสำรวจพื้นที่เพื่อหาจุดลอบโจมตี” กุนซื่อซ่งเลือกที่จะพักเรื่องร้ายที่ยังไม่เกิดขึ้นออกไปก่อนจะเริ่มทำหน้าที่กุนซื่ออย่างที่ควร

“เกรงว่าจะไม่ง่ายเช่นนั้น” ฮั่วเฟยเทียนขมวดคิ้วแน่น

จริงอยู่ที่คำแนะนำของกุนซื่อซ่งจะเป็นแผนที่ดีที่สุด อะไรจะดีไปกว่าการค้นหาสาเหตุ อย่างน้อยเลยหากว่ารู้ที่มาแล้วก็คงจะลดความหวาดกลัวของเหล่าทหารได้ อย่างไรก็ตามเสียผีสงเหล่านี้นยอมต้องเป็นกลศึกอย่างใดอย่างหนึ่งของพวกหลานเหลียนอยู่แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นการจัดกองทหารไปค้นหาต้นตอในยามกลางวันนั้นยังถือเป็นเรื่องที่เสี่ยงอยู่ ความเสี่ยงนั้นมีสองประการ

ประการแรกก็คือเสียงที่จะไปแล้วไม่เจออะไร ไม่ใช่ว่าพวกหลานเหลียนไม่มีกับดัก กับดักนั้นมีแน่แต่การค้นหานั้นยุ่งยากอยู่หลายประการ กองทหารที่ออกค้นหาไม่รู้ว่ากำลังหาอะไรอยู่ การที่ไม่รู้ว่กำลังค้นหาอะไรถือเป็นปัญหาใหญ่ ไม่แน่ว่าต่อให้กับดักอยู่ตรงหน้าก็อาจจะมองไม่ออกว่าเป็นกับดักก็ได้ หากเป็นเช่นนั้นแล้วก็

จะกลายเป็นว่าข่าวลือที่กล่าวกันไปว่ากองทหารเฉียนฉินกำลังต่อสู้กับผีสางกลายเป็นจริงไปเสียอย่างนั้น

ความเสี่ยงประการต่อมาก็คือความปลอดภัยของกองค้นหา หากว่าเจอต้นตอแล้วกลายเป็นกับดักซ้อนกับดักเล่าจะอย่างไร เขาไม่เชื่อว่าพวกلوبโจมตีจะวางกับดักโดยไม่วางอะไรป้องกันเอาไว้ สมมติเสียว่าเป็นของทำนองพวกหอกหรือศรที่ยิงโดยปราศจากคนควบคุมแล้วจะเกิดอะไรขึ้นหากทหารของเฉียนฉินไปเจอในระยะประชิด หากหลบได้ก็นับว่ารอดด้วยฝีมือ แต่หากโชคร้ายแล้วละจะเป็นปัญหาแน่เพราะไม่อาจมั่นใจได้ว่าจะเป็นโชคร้ายในระดับไหน ระดับที่บาดเจ็บแต่ก็ยังสามารถกระชากหน้ากากของกับดักผีนั่นได้ หรือจะโชคร้ายขึ้นไม่อาจต่อกรอะไรได้แล้วกลับมาเพียงร่างไร้วิญญาณที่นอกจากจะเสียกองกำลังไปแล้วยังยิ่งกระพือความน่ากลัวของข่าวลือเหล่านั้นไปให้รุนแรงขึ้นอีก

...การส่งกองสำรวจเสี่ยงเกินไป...

“พวกชาวหลานเหลียนนั้นถนัดสุดคือการล่าสัตว์ ไม่ว่าอย่างไรแล้วกับดักเหล่านั้นก็ไม่เกินไปกว่ากับดักสัตว์ประยุต์เท่านั้น” กุนซื่อช่งนั้นใจเย็นเมื่อเห็นว่าแม่ทัพหนุ่มกำลังร้อนใจ

“ในตอนแรกข้าก็คิดเช่นนั้น” แม่ทัพหนุ่มถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่ “แต่หลานเหลียนบัดนี้มีการหลอกลวงของทัพมองโกลอยู่เกรงว่าต่อให้เป็นกับดักสัตว์ก็อาจจะเป็นกับดักที่ไม่อาจกำจัดได้ง่ายเช่นนั้น”

ทัพมองโกลนั้นนอกจากจะนำเกรงขามแล้วอีกสิ่งหนึ่งที่มองข้ามไม่ได้ก็คืออุปกรณ์ในการล่าสัตว์ ชนเผ่าที่สามารถควบคุมสัตว์ใหญ่ได้มากมายย่อมมีความรู้ในสิ่งที่ชาวฮั่นไม่อาจทำได้ น่ากลัวที่พวกนั้นเลือกเอาทั้งดักสัตว์ใหญ่มาใช้กับมนุษย์ แต่อย่างว่าในยามสงครามไม่มีอะไรจะไร้ค่าไปมากกว่าความเมตตา ฮั่วเฟยเทียนจมอยู่กับความคิดตัวเองครุ่นใหญ่ก่อนจะมองไปทางใต้ตะเกียงที่ใกล้ดับอีกครั้ง

“การโจมตีช่วงของพลัดเย็นไม่เคยเกิดขึ้นเลย...” ฮั่วเฟยเทียนค่อนข้างมั่นใจในความคิดของตัวเองพอสมควร แต่การถามก็เพื่อความมั่นใจว่าเขาไม่ได้ตกหล่นอะไรไปเท่านั้น

“ขอรับ” กุณซือช่งเอ่ยรับ “มีเพียงแต่พลัดสามช่วงสิ้นยาม สุกซี้ถึงยามทิวซี้⁴ เท่านั้นขอรับ”

“พอจะมีเวลาที่แน่นอนที่เริ่มโจมตีหรือไม่” แม่ทัพหนุ่มกำลังตัดสินใจบางอย่างที่ต้องการความแน่ชัดอยู่

“ยามปลายไหซี้⁵ก้าวเข้ายามจื่อซี้⁶เป็นยามเริ่มโจมตีขอรับ”

แม้จะสังหรณ์ไม่ดีแต่ถึงอย่างนั้นด้วยสถานะในกองทัพแล้วผู้เป็นกุณซือจะทำอะไรได้มากไปกว่าตอบไปตามที่ถามเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้น...

⁴ ยามทิวซี้ (ภาษาจีน) 01:00 น.~03:00 น.

⁵ ยามไหซี้ (ภาษาจีน) 21:00 น.~23:00 น.

⁶ ยามจื่อซี้ (ภาษาจีน) 23:00 น.~01:00 น.

“ท่านแม่ทัพ ข้าไม่คิดว่าท่านควรจะไปในยามที่เรายังไม่แน่ใจว่ากำลังต่อสู้กับอะไรอยู่...”

ขุนซื่อซ่งกล้าเอ่ยปากเพราะเขามั่นใจว่าชายตรงหน้ากำลังคิดอะไรอยู่ แม่ทัพฮั่วกำลังกดดันตัวเองมากเกินไป เสียงหวีดหวิวจากน้ำร้อนที่กำลังเดือดปุดในกาหาคแต่ไม่มีผู้ใดยกฝาคั้นนั้น ไม่ต่างอะไรกับความกดดันของแม่ทัพฮั่วในยามนี้ ความต้องการที่จะลบคำครหาที่ว่าตระกูลฮั่วซึกซิกเข้าบ้านหรือเป็นผู้คิดคดต่อเฉียนฉินทำให้แม่ทัพคนนี้หุนหันพลันแล่นมากเกินไป และนั่นอาจจะกลายเป็นเรื่องที่น่ามาสู่ความยุ่งยากในภายหลังได้

‘ด้านการบุก-รักษาชายแดน’ ฟังดูไม่ยากเย็นสำหรับคนที่สั่งการจากวังหลวง การศึกดูง่ายราวกับพลิกฝ่ามือในสายตาของชาวเมืองกำลังนินทาแม่ทัพผู้มีพระคุณต่อแผ่นดินหลายต่อหลายครั้ง แท้จริงแล้วหนักหนามาก ทักษะทางซุนที่กำลังรับมือกับหลานเหลียนที่ได้รับการสนับสนุนจากทัพมองโกลต่อให้มีกำลังทัพเต็มก็ถือว่ายังเป็นงานที่ตึงมือ แต่ในยามนี้ทัพถูกทอนทหารออกไปไม่ต่ำกว่าสี่ส่วนเพื่อไปป้องกันชายแดนฝั่งต้าซีที่ดูเหมือนจะมีศึกปะทุ...

...ต่อให้เป็นเทพแห่งสงครามก็ไม่อาจจะกล่าวว่างานนี้เป็นงานง่ายได้เลย...

“วางใจเถอะท่านขุนซื่อข้าไม่ได้บุ่มบ่ามถึงเพียงนั้น” ฮั่วเพยเทียนเอ่ยด้วยความใจเย็น

แม้ภายนอกจะดูเหมือนว่าเขากำลังร้อนใจ แต่ถึงอย่างนั้นแล้วฮั่วเพยเทียนไม่ได้ร้อนใจเลยสักนิด ไม่มีใครรู้จักตัวเขาดีไปกว่า

เขาเอง ฮัวเพยเทียนรู้ว่าฉางซุนกำลังเผชิญหน้ากับอะไรอยู่และทางที่เขาเลือกนั้นดีที่สุดแล้ว สามคืนกับเก้ากองเขาไม่อาจจะให้เกิดความสูญเสียมากไปกว่านี้ได้อีก ไม่ว่าจะเป็นกำลังคนหรือขวัญกำลังใจก็ตาม ยิ่งปล่อยเวลาผ่านไปก็ยิ่งทำให้ทุกอย่างยุ่งยากมากขึ้น

“ไม่ต้องให้กองกำลังไปหากับดักพวกนั้นตอนกลางวันให้เสียเวลา” แม่ทัพฮัวเพยเทียนคุมน้ำเสียงให้เป็นปกติที่สุดเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายกังวลมากเกินไป “กับดักพวกนั้นจะทำงานแค่ตอนกลางคืนเท่านั้น”

แม้จะอยากคัดค้านหากแต่เมื่อเห็นสีหน้าของฮัวเพยเทียนแล้วทุกถ้อยคำก็พลันหายไป สายตาที่แน่วแน่กับท่าทีที่น่ากลัวราวกับสัตว์ป่านั้นใครกันจะกล้าเสียงขวางทางตอนนี้ ช่วงเวลาที่เขาไม่สามารถจะวางใจต่อการตัดสินใจของคนตรงหน้านั้น เป็นช่วงเดียวกับที่สัญญาณในตัวของคุณซือช่งนั้นอดไม่ได้ที่จะตื่นขึ้นตามผู้เป็นแม่ทัพไปด้วย

“คืนนี้ข้าจะไปจัดการกับผีนั้นด้วยตัวเอง” ฮัวเพยเทียนเอ่ยเพียงสั้น ๆ ก่อนที่จะเอื้อมมือไปยกฝาของกาน้ำร้อนขึ้น

เสียงหวีดหวิวจากไอน้ำที่พวยพุ่งออกจากกาน้ำนั้นเจียบลงเหลือไว้เพียงแต่เสียงเดือดปุดของน้ำเท่านั้น ราวกับเป็นสัญญาณว่าความกดดันที่เขาคิดว่าแม่ทัพฮัวกำลังเผชิญอยู่นั้นไม่มีอยู่จริง มีเพียงแต่ความเกรี้ยวกราดของผู้ที่ถูกเรียกว่าเทพเจ้าแห่งสงครามเท่านั้นที่มีอยู่

“ขอรับ” คุณซือช่งตอบรับ

...อยากเห็นเหมือนกันที่ว่าเก่งราวกับปิศาจนั้นจะสักแค่
ไหนกัน...

ความมิดอย่างกรายเข้ามา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังพอมองเห็น
ปลายเท้าตัวเอง คืบนี้ไม่ใช่คืบเดือนมิด ไกลวันจันทร์เต็มดวงเต็มที
หลายวันที่ผ่านมาแม้จะเลยช่วงแปดค่ำมาแล้วแต่ก็ยังพอที่จะมีกลุ่ม
เมฆที่ค่อยปิดบังแสงจันทร์บนทอนทัศนวิสัยอยู่บ้าง แต่ในวันนี้ต่าง
ออกไป ฟ้ากระจ่างเกือบจะเรียกได้ว่าสว่างที่สุดในช่วงหลายคืนที่
ผ่านมา แม้จะหวนใจอยู่บ้างแต่ถึงอย่างนั้นกองก่อกวนจากหลาน
เหลียนก็เตรียมตัวพร้อมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“ฟ้าสว่างเกินไป” เสียงพิมพ์จากคนที่ห่างไปไม่มากบ่ง
บอกว่าไม่ได้มีเพียงเขาที่กำลังหวนใจเท่านั้น

“อย่ากังวลไป อย่างไรก็ตามก็หลบอยู่ใต้โศดหินต่อให้เป็นยาม
กลางวันก็หาได้ต้องหวนไม่”

ไม่ผิดไปจากที่กล่าวมากนัก แนวอำพรางธรรมชาตินั้นต่อให้
เป็นในยามที่มีแสงตะวันก็ไ้จะหาพวกเขาได้ง่าย แต่ถึงอย่างนั้นท่าน
จาเตียก็ให้พวกเขาบุกเฉพาะตอนกลางคืนอยู่ดี ท่านกล่าวว่า**เพื่อ**
ความปลอดภัยของทุกคน แม้ไม่อาจสัมผัสได้ถึงความห่วงใยอย่าง
จริงใจในประโยคนั้นก็ตาม แต่การไล่บี้เอาเหตุผลจริงกับแม่ทัพให้
ฐานะของผู้ตามแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ควร พวกเขามั่นใจว่ามีเหตุผล

อื่นแฝงอยู่อย่างแนบเนียน เพียงแต่คนระดับแม่ทัพนั้นไม่จำเป็นจะต้องอธิบายทุกอย่างให้พวกเขาฟังก็เท่านั้น

เมื่อเห็นสัญญาณ พวกเขาก็เร่งฝีเท้าเข้าไปตามร่มทิวไม้ที่ไว้อำพรางกายทันที การเดินทางจากริมชายแดนหลานเหลียนไปยังอุโมงค์ทิวเขานั้นยากกว่าที่เห็น พวกเขาต้องลอบเข้ามาอยู่ในป่าทึบ เขาตั้งเต้ายามซินซี⁷ช่วงพระอาทิตย์กำลังคล้อยลงต่ำ แสงยามเย็นฤดูใบไม้ผลิค่อนข้างจางทำให้พวกทหารจากเฉียนฉินไม่อาจมองย้อนแสงมาทางริมชายป่าได้ พวกเขาเคลื่อนตัวไปที่ละไม่เกินสองสามเงาไม้เพื่อไม่ให้เป็นที่สังเกตของพวกที่ลาดตระเวนอยู่บนทิวเขา

พูดตามตรงจากที่ตั้งอีกฝ่ายที่อยู่ด้านบนภูเขา ก็ยากที่จะเรียกได้ว่าพวกเขาได้เปรียบ จริงอยู่ที่ถ้าได้เขานั้นนับดวงพวกเขามิตแต่ถึงอย่างนั้นหาใช่แนวป่าไม่ พวกเขาต้องเคลื่อนตัวราวกับวิญญาณหลบหลีกไปตามเงาไม้เพื่อไม่ให้จับสังเกตได้ อุโมงค์ลับจะมีประโยชน์อะไรหากอีกฝ่ายสังเกตเห็นพวกเขาเดินตรงไปที่ทางเข้าอุโมงค์ ความยากที่สุดของปฏิบัติการนี้ก็คือการรุกคืบเข้าไปที่ปากทางเข้า

แม้หลานเหลียนจะมีผู้คุ้นชินกับแนวป่าอยู่มาก หากแต่ผู้ที่มีฝีมือด้านแฝงกายนั้นไม่ได้มากเสียจนกลืนกลมกลาด จึงทำให้กองก่อวณล้วนแล้วแต่เป็นคนเดิม ๆ มากกว่า การบุกกับคนหน้าเดิมมีข้อดีตรงที่ทุกคนต่างชำนาญเส้นทางและรู้หน้าที่ของตนเองเป็นอย่างดี การสื่อสารยิ่งน้อยก็ยิ่งดีในแผนแบบนี้

⁷ ยามซินซี (ภาษาจีน) 15:00 น.~17:00 น.

ชายวัยกลางคนสืบทอดไปตามเส้นทางที่ตนคุ้นเคยอย่างรวดเร็วเช่นทุกครั้งก่อนจะซ่อนตัวลงที่หลังหนึ่งของโชดหินใต้ร่มไม้ใหญ่ เขารอให้ไฟริบหรี่ของกองลาดตระเวนบนเขาผ่านไปก่อน จากเงาต้นไม้เงาไปอีกกว่าสิบก้าวกว่าจะถึงทางเข้าลับไป

เขาไม่ควรใจร้อนนัก ความหวั่นใจบางอย่างแทรกเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว ชายจากหลานเหลียนกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

...บุกมาตั้งหลายครั้งแล้ว ไม่มีอะไรหรอก...

การปลุกใจตัวเองไม่ช่วยอะไรมากในเมื่อไม่สามารถที่จะปล่อยวางลงสิ่งหนึ่งที่กังวลใจอยู่ได้ ร่างของชายวัยกลางคนลัดเลาะเข้าไปตามซอกหินให้ศึบไกล้อุ่มง่ามอีกนิคตรอช่วงเวลาที่แสงไฟของกองลาดตระเวนพันสายตาไปแล้ว เขาออกแรงวิ่งไปด้วยฝีเท้าที่เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนจะลี้ภัยเข้าซอกเขาอุมงค์กลับภายใต้ภูเขาใหญ่ไปอย่างรวดเร็ว แผนการบุกของหลานเหลียนนั้นเรียบง่ายพวกเขายังคงใช้ข้อได้เปรียบเดิมจากเมื่อครั้งลอบโจมตีคลังเสบียงหากแต่ประยุกต์ไปอีกชั้น

‘กองกำลังผี’

พวกทหารฮั่นขนานนามพวกเขาเช่นนั้น *อาวุธที่พุ่งเข้าโจมตีเหมือนฝนมาจากธาตุอากาศ* ต่อให้ฝ่ายนั้นจะส่งคนมาค้นหาเอากับดักที่วางไว้ตามปากก็ไม่อาจหาเจอ จะเจอได้อย่างไรในเมื่อมันไม่ใช่กับดัก มันเป็นการโจมตีจากพวกเขาทั้งนั้น พวกเขาที่ซ่อนตัวอยู่ตามซอกหินต่าง ๆ ในหุบเขาแห่งนี้...

ไม่เพียงแต่อุโมงค์ลับเท่านั้นที่ซ่อนอยู่ในทิวเขานี้ ทางไหลเดิมของน้ำที่เคยมาจากตาน้ำที่แห้งเหือดไปแล้วนั้นก็เป็นที่หลบซ่อนที่ดีของพวกเขา ภูเขาแห่งนี้เป็นเขาหินผสมเชิงเขาเป็นหินตะกอนแข็งหากแต่ด้านบนนั้นเป็นหินปูนเปราะกว่า หากไต่จากข้างนอกตั้งเช่นพวกทหารเขียนดินทำนั้น ต้องตายแล้วเกิดใหม่เป็นนกเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์ไต่ถึงซอกหินบริเวณส่วนบน แต่การไต่จากถ้ำและอุโมงค์ด้านในนั้นง่ายกว่า

ชายจากหลานเหลียนยึดเอาซอกหินหนึ่งที่เขาเคยมาอยู่เมื่อสองคราก่อนในการชุ่มโจมตีเอาไว้เป็นที่มั่น ที่จริงเขาไม่ควรจะเลือกที่เดิมซ้ำบ่อยนักเพราะอาจจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามสามารถระบุตำแหน่งเขาได้ง่าย แม้ว่าภูเขาหินปูนตรงนี้จะมียี่งที่ซ่อนมากมายก็ตาม แต่ถึงอย่างนั้นในวันที่เขารู้สึกหวั่นใจเช่นนี้ไม่ว่าอย่างไรพื้นที่ที่เขาเชื่อมั่นในความปลอดภัยที่สุดก็ถือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดอย่างน้อยก็สำหรับใจเขา เขาพยายามตั้งสมาธิ ซ่อนตัวให้เงียบ เก็บแม้กระทั่งเสียงลมหายใจให้สงบที่สุด ชายหนุ่มหลับตาลงก่อนจะเริ่มเฝ้ารอ...

เสียงน้ำจากแหล่งน้ำที่ยังไม่แห้งตื้นที่ในหุบเขาหยดลงกระทบพื้นหากแต่ไม่ได้ทำให้เขาสบายใจเยี่ยงที่ผ่านมา ดูเหมือนว่าวันนี้จะวังเวกว่าทุกวันที่เคยว อากาศเริ่มเย็นขึ้นน่าจะใกล้เข้ายามจ้อจ้อแล้ว หากแต่ยังไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงฝีเท้าจากระยะไกล ทั้งที่น่าจะเลยเวลาที่หน่วยลาดตระเวนของฮั่นพลัดเวรมาแล้ว ความผิดปกตินี้ยิ่งทำให้คนที่เฝ้ารอเริ่มกังวลใจ

ฉิบ!

ตาของชายที่กำลังซุ่มรอเบิกกว้างทันที เสียงนั้นแม้จะเบา แต่เขามั่นใจว่าเขาไม่ได้คิดไปเองอย่างแน่นอน มีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้น ชายหนุ่มกระซิบอาวุธเข้าหาตัวจนแนบ ม่านตาเบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนก ความชื้นในภูเขามิทำให้ใจเขาเย็นลงเลยสักนิดมีเพียงแต่ปลายมือและปลายเท้าเท่านั้นที่เย็นลงจนน่าตกใจ

...ชาวบ้านธรรมดาไม่น่าจะสามารถควบคุมปราณหรือจิตสังหารได้ ยิ่งไปกว่านั้นไม่ว่าจะควบคุมลมหายใจตัวเองได้เสียด้วย...

แม่ทัพหนุ่มรำพึงในใจ **ไม่ผิดไปจากที่คาด** กองกำลังผีที่เล่าลือกันนั้นไม่ใช่คนเก่งกล้าจากมองโกล **ไม่ใช่และไม่ใกล้เคียงเลยสักนิด** คนพวกนี้อะไรว่าแต่สังหารใครสักคนเลยแค่ยิงศรถูกตัวคนก็คงดีใจแล้วกระมัง ฮัวเพยเทียนตั้งกระบี่ของตนเองออกมาจากศพของหนึ่งใน ‘กองกำลังผี’ อย่างแผ่วเบา ปากแผลนั้นแคบจนโลหิตจากปากแผลไม่ไหลซึมออกมาด้วยซ้ำ ฝีมือแม่ทัพผู้นี้ไม่ด้อยไปกว่ามือสังหารลับของวังหลวงเลยสักนิด

การลอบสังหารเป็นหนึ่งในความสามารถของฮัวเพยเทียนที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ หากว่ายอดฝีมือล้วนมีกระบี่ลับ สำหรับฮัวเพยเทียนแล้วการลอบสังหารคงถือเป็นกระบี่ลับของเขา ‘กองกำลังผี’ ที่เหล่าทหารหวาดกลัวไม่เกินไปกว่าความสามารถ **เขาคนเดียวก็เพียงพอแล้วสำหรับพวกนี้** ฝีมือที่เจียยิ่งกว่าเสียงหายใจ แม้ไม่คุ้นเคยพื้นที่ก็ไม่เป็นปัญหาสำหรับความไวของแม่ทัพผู้นี้

ลานกลางหุบเขาที่เคยเป็นทางลาดตระเวนของทหารอื่น บัดนี้เงียบเรียบไม่มีการเดินลาดตระเวนอย่างที่ควรเป็น เพราะกองลาดตระเวนนั้นประจำการร่อยุ่ข้างล่างตามคำสั่งของเขาหมดแล้ว สายตาของฮั่วเพยเทียนปราดไปยังเชิงเขาสูงชันที่เป็นชั้นหินปูนข้างบน ซอกเขาหินปูนสลัซับซ้อนอีกทั้งพุ่มไม้ที่แทรกตัวตามซอกเขานั้นเป็นจุดบังสายตาที่ดี จากรายงานมีประมาณสามถึงห้าจุดที่กองลาดตระเวนถูกโจมตี ทุกจุดนั้นมีสิ่งเหมือนกันคือเป็นช่วงรอยต่อของเชิงเขา กับหุบเขา โดยมากเป็นทางแคบที่แสงจันทร์ส่องลงมาไม่ถึงต้องเดินผ่านโดยอาศัยเพียงคบเพลิงเท่านั้น

‘ชุมโจรโถมตีจากด้านบน’

ทันทีที่ได้ฟังรายงานเขาก็พอจะนึกออกทันที แต่ถึงอย่างนั้นก็มีเรื่องที่ยังคาใจเขาอยู่... การจะขึ้นไปบนที่สูงเช่นนั้นหากไม่มีวรยุทธ์เลยก็ยากที่จะปีนป่ายขึ้นไป แต่ผลทั้งหมดของกองลาดตระเวนที่ได้มานั้นกลับแทบไม่มีผลประโยชน์เลย เก่งสุดเท่าที่เห็นก็คือยิงปักไหล่ใกล้กับจุดตายเท่านั้น*แค่นี้ก็ใกล้ไม่ถึงกับแตะจุดตาย* หากเป็นคนที่มีวรยุทธ์แล้วมีหรือที่จะพลาดกับเรื่องแค่นี้ จากฝีมือแล้วพวกคนที่ชุมอยู่น่าจะไม่มีวรยุทธ์...

...ถ้าไม่มีวรยุทธ์แล้วขึ้นไปได้อย่างไร...

ฮั่วเพยเทียนเพ่งสายตาผ่านความมืดไปยังซอกเขาที่เขาคาดว่าเป็นจุดที่จะลอบโจมตี แม่ทัพหนุ่มเลือกเพ่งไปยังบริเวณที่ดูลับสายตามากที่สุด *คนพวกนี้เป็นพวกชาวบ้านหาใช้กรบ* คนที่ไม่ได้ฝึกมาทำหั้นเอาชีวิตคนนั้นย่อมไม่มีความกล้ามากพอจะอยู่ในที่ที่

สามารถโจมตีได้ง่ายขึ้นหากแต่เสี่ยงถูกพบเห็น พวกเขาย่อมเลือกที่จะอยู่ในสถานที่ที่ค่อนข้างมืดซิดที่แม้จะโจมตีไม่เข้าเป้าก็ไม่เป็นไร
...ตรงนั้น...

แม้จะเป็นแค่การไหวอันผิดปกติของใบไม้ใบเดียวก็ไม่อาจเล็ดลอดสายตาของแม่ทัพหนุ่มไปได้ เงาของร่างใหญ่หายไปใต้อึดใจเดียวก่อนที่จะร่างของแม่ทัพหนุ่มจะไปเฝ้าอยู่หลังโขดหินที่ไม่ไกลจากร่างที่ซุ่มอยู่นัก เสียงลมหายใจของฝ่ายตรงข้ามที่ไม่เจนสนามศึกดังมาจนถึงตรงนี้ เขาไม่อาจเห็นหน้าฝ่ายตรงข้ามได้ชัดเนื่องจากการซ่อนตัวที่มืดซิดจนแทบจะไม่มีช่องให้แทรกตัวหรือโจมตีได้เลย *ถือว่ารอบคอบแต่ก็ยังนับว่าอ่อนหัดกับสนามรบ* สายตาของแม่ทัพหนุ่มเย็นเยียบเสียจนหากใครได้เห็นเข้าคงจะก้าวขาไม่ออก เข้มลมยาวไหลออกมาจากปลายแขนเสื้อก่อนจะพุ่งเข้าไปที่เป้าหมายอย่างแม่นยำ

อีก!

สัญชาตญาณเตือนให้ชายจากหลานเหลียนผู้ที่ระแวงตั้งแต่ก้าวขาออกจากกระโจมสะดุ้งตัวขึ้น แต่เข้าไป สติของเขาดับแทบจะทันทีที่รู้ว่าอันตรายจวนตัว เขาไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำในตอนที่ยื่นแท่งยาวปักเข้ากลางหน้าผากจนทะลุหลังกะโหลก เข้มแท่งยาวตัดเส้นประสาทควบคุมร่างกายทั้งหมดเพียงอึดใจ ร่างของชายผู้นั้นล้มลงหายใจอยู่ในกรงหินที่เขาได้พาตัวเองไปซ่อนเอาไว้

สายตาของฮัวเฟยเทียนกวาดมองหาความผิดปกติรอบตัวอีกครั้งก่อนจะพุ่งตัวไปยังจุดที่มีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เขาไม่

แน่ใจว่าคนพวกนี้มีจำนวนเท่าใดและนั่นทำให้เขายิ่งต้องเร่งมือจบเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด แม้ว่าคนพวกนี้จะไม่ใช่ว่าระดับทหารหรือมืออาชีพด้านการสังหารแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะจับสังเกตความผิดปกติไม่ได้เลย ที่จริงแค่ไม่มีทหารฮั่นออกลาดตระเวนในเวลาที่เคยก็ย่อมสังเกตเห็นบ้างแล้ว เขาจะมัวชักช้าไม่ได้...

ความหนาวเย็นพัดผ่านร่างที่กำลังชุ่มอยู่ตรงคบไม้ริมผา ความเจ็บที่ผิดปกตินั้นเริ่มผิดปกติมากเกินไป จนสัญญาตญาณบอกให้เขาเริ่มหันหาต้นตอความผิดปกติที่เกิดขึ้น การขยับตัวด้วยความตื่นตระหนกนั้นทำให้การระมัดระวังในการเคลื่อนไหวน้อยลง...

แทบจะในทันที ร่างของแม่ทัพหนุ่มก็ปรากฏกายด้านหลังของชายผู้นั้น กระบี่แทงผ่านคบไม้ที่อยู่ด้านหลังของชายผู้โชคร้าย ทะลุกลางลำตัว ฮัวเฟยเทียนมองตามสายตาของชายที่บัดนี้กลายเป็นศพแล้วไป ข้างล่างจากมุมนี้เห็นกองลาดตระเวนได้ไม่ชัดที่สุดแล้วจากบรรดาหลายศพที่ผ่านมา เขาน่าจะเพิ่งสังหารหน่วยกล้าตายที่พลาดที่สุดไปกระมัง *น่าเวทนาแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้* แต่ถึงอย่างนั้นความพลาดของชายคนนี้ก็ช่วยทัพเฉียนฉินไว้เช่นกัน

...ทางหนี...

ไม่มีทางมองเป็นอย่างอื่นไปได้ ช่องทางที่ดูคล้ายอุโมงค์ทางเดินภายในภูเขาทอดตัวยาวลงไปด้านล่าง เจ้าคนพลาดคนนี้เลือกที่ที่ใกล้ทางหนีที่สุดเอาไว้สินะ ฮัวเฟยเทียนหรีดามองเส้นทางนั้น เขาขังใจอยู่เพียงอึดใจก่อนจะเดินลงไปตามทางนั้นอย่างเงียบเชียบ

...ท่าจะเป็นทางผีผ่านจากหลานเหลียนสินะ...

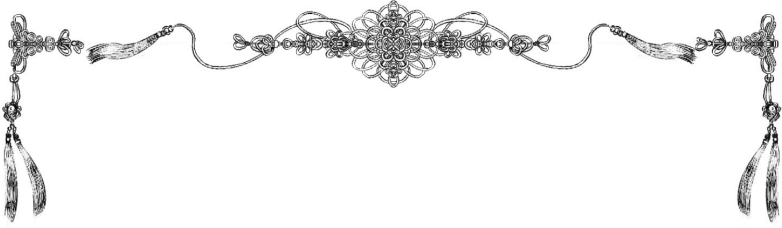
‘ดูเหมือนจะรู้แล้วสินะ’

ชายที่แฝงกายอยู่ในความมืดหรือตาลง เฉียนฉินรู้ตัวเร็วกว่าที่คิด อย่างน้อยก็เร็วกว่าที่เขาคาดคิดเอาไว้ จริงอยู่ในฐานะของผู้สังเกตการณ์ เขาเห็นตั้งแต่วันที่พวกหลานเหลียนมุดผ่านช่องทางลับมาเผากองเสบียงและกองสรรพาวุธแล้ว ด้วยวิธีที่ละเอียดตั้งแต่การเลือกช่วงเวลาหลบตามเงาไม้ ไกล่มาจนกระทั่งการซ่อนตัวตามซอกหินแล้วก็ถือว่าไม่ยากที่จะจับได้ เขาคิดว่าอย่างน้อยก็อีกสักสองสามวัน เสียทหารอีกสักห้าหกกองก็คงจะเริ่มจับความผิดปกติได้บ้าง...

จ้าวอินหานมองไปที่แม่ทัพแห่งเฉียนฉินด้วยสายตาสนใจ แม้จะทอญยุทธภพมานานจนไม่ค่อยสนใจเรื่องการรบก็เถอะ แต่เขาไม่คิดว่าสิ่งที่ชายคนนี้ทำคือเรื่องปกติที่แม่ทัพทำกันนัก

จ้าวอินหานถือเป็นผู้ที่เก็บจิตสังหารได้แนบเนียนมากกว่าคนอื่นในพรรคช้างสี เหตุหนึ่งก็เพราะเขาไม่ใช่คนที่นิยมการสังหารนัก แน่แน่นอนว่าการปะทะหรือการเผยตัวต่อหนึ่งในแม่ทัพแห่งเฉียนฉินย่อมไม่ใช่สิ่งที่เขานิยมเช่นกัน แม้จะอยากรู้ว่าหากชายผู้นั้นพันอุโมงค์ไปพบกับจุดเชื่อมต่อเข้าเมืองหลานเหลียนที่มีเหล่าทหารมองโกลรออยู่แล้วจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่การตามไปนั้นก็เสี่ยงอันตรายและเกินกว่าหน้าที่ที่เขาได้รับมา ร่างของจ้าวอินหานค่อย ๆ จางหายไปตามธาตุอากาศก่อนจะลับตาจากตรงนั้นไป เหลือพื้นที่ตรงนั้นไว้เพียงฮัวเฟยเทียนและร่างไร้วิญญาณของเหล่าชายผู้เสียสละแห่งหลานเหลียนเท่านั้น

...ต้องกลับไปรายงานเหนือหัว...

ตอนที่ ๒๓

วิวทองพระโรง

เขียนฉินไม่สนใจความเดือดร้อนของเจียงซู โดยไม่ต้อง
เข้าพบองค์ฮ่องเต้เขาก็พอคาดเดาได้จากท่าทีของฉินชงหยวนผู้
‘โกหกซึ่งหน้า’ ไม่ใช่ไม่อยากช่วยแต่ช่วยไม่ได้ ลำพังเอาตัวเองให้
รอดยังลำบาก ท่าทีของฉินชงหยวนนั้นไม่ได้แสดงว่าเขียนฉินเป็น
ปรปักษ์กับเจียงซู หากแต่แสดงถึงการขาดความมั่นคงของเขียนฉิน
ต่างหาก เช่นนี้แล้วเขียนฉินจึงไม่ใช่เมืองที่สามารถจะยื่นมือมาช่วย
เจียงซูได้ ซ้ำยังมองได้ว่าบางทีจะเป็นเขียนฉินเสียเองที่ต้องการยืม
มือเจียงซูในการกำราบต้าซี หากคอยเตือนตัวเองถึงความเป็นจริงที่
ต้าซีไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับเจียงซูจนต้องจัดการแล้วละก็
การเข้าเฝ้าวันนี้ก็ไม่นับว่ากดดันอะไร

...การอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งนั้นลำบากอยู่หลายประการทีเดียว...

จางซงอวี้ประจำอยู่ตำแหน่งข้าราชการชั้นสูงของราชอาณาจักรในท้องพระโรงเฉียนฉิน ในฐานะรักษาการเจ้าเมืองแล้ว เขามีอำนาจมากกว่าขุนนางชั้นสูงในท้องพระโรง หากแต่ยังไม่เทียบเท่าขุนนางชั้นเสนาบดีประจำกระทรวงและเหล่าเชื้อพระวงศ์ฝ่ายหน้า จากตำแหน่งการนั่งของเขาก็น่าจะได้รับเกียรติเกือบเทียบเท่าเจ้าเมืองที่มี ‘ราชยศ’ อย่างราชสกุลเอวี่หรือหยาง ...ในกรณีนี้หยางเข้าเฝ้า

โดยปกติหากเป็นการว่าฎีกาย่อยเช่นนี้ ตำแหน่งเจ้าเมืองหรือรักษาการเจ้าเมืองนั้นจะว่างเอาไว้เพราะไม่มีเจ้าเมืองคนไหนว่างพอจะเข้าร่วมการว่าฎีกาย่อยรายวัน ผู้ที่จะคอยรับราชโองการจะอยู่ในตำแหน่งถัดไป เหล่า ‘ขุนนางตัวแทนเมือง’ ทั้งหลายในชั้นขุนนางเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นขุนนางชาวเฉียนฉินผู้มีหน้าที่ส่งราชสาส์นหรือราชโองการจากส่วนกลางให้กับเมืองนั้น ๆ แต่หากเมืองใดใกล้ขีดหรือมีอำนาจต่อรองมาก ตำแหน่งนี้ก็จะไปเป็นขุนนางตัวแทนจากเมืองนั้นมานั่งแทน อย่างเช่น ผู้ซุน ฉางซุน ที่จริงควรเอ่ยถึงต้าซีด้วย หากแต่ตำแหน่งของขุนนางตัวแทนต้าซินนั้นว่างเปล่า

...และดูเหมือนว่าเฉียนฉินจะไม่ได้แต่งตั้งใครขึ้นมาแทนเสียด้วย...

“ซงอวี่ไม่ได้พบเสียนาน สบายดีหรือ” คำทักทายจากเอ้อหวางดังขึ้นในขณะที่ต้องค้องแต่ยังไม่เสด็จ

“ถวายพระพรเอ้อหวาง” เขาค้อมกายลงคำนับ

“ตามสบายเถอะ”

เอ้อหวางยังคงพระเมตตาเอาไว้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ว่าครั้งใดที่เขาเข้าเฝ้าก็มักจะได้รับการปฏิบัติไม่ต่างกับญาติสนิทเสมอ น่าจะเพราะว่าพระองค์นั้นทรงงานใกล้ชิดกับท่านปู่และท่านพ่อของเขามาตลอด เลยทำให้พระองค์เมตตาเขาไม่ต่างกับเชื้อพระวงศ์ใกล้ชิด ทั้งที่เขาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องทางสายพระโลหิตเลยแม้แต่หน่อย

“ได้ข่าวว่าจะยกน้ำชารับฟูเหรินเร็ว ๆ นี่สินะ” เสียงไล่ถามถึงเรื่องที่เขาลำบากใจที่จะตอบดังขึ้น

ในช่วงที่เอวี่กั๋วถึงถูกส่งตัวมานั้น ตัวซีกับโลหยางยังไม่เริ่มการศึกกันโดยตรง อย่างน้อยสถานการณ์ตอนนั้นก็ไม่มีท่าทีจะบานปลาย ฉะนั้นหลังจากที่รับตัวของเอวี่กั๋วถึงมาแล้ว ท่านพ่อที่รับราชการอยู่ในเฉียนฉินก็คงส่งข่าวให้เหล่าขุนนางที่สนิทสนมอยู่บ้างว่ากำลังจะมีงานมงคลตามมารยาท หากแต่ยังไม่มีเทียบเชิญ แต่ตอนนี้... ไม่แน่ใจว่าจะยังได้จัดอยู่หรือไม่หรือว่าเขาได้กลายเป็นหม้ายไปแล้วกันแน่ จางซงอวี่ก็สิ้นความขมขื่นลงคอไปก่อนจะเรียบเรียงคำตอบที่เหมาะสมที่สุดออกไป

⁸ เอ้อหวาง (ภาษาจีน) องค์ชายสอง

“กราบทูลเอื้อหวาง ยามนี้เจียงซูมีเรื่องวุ่นวายอยู่มาก หากจัดงานมงคลตอนนี้เกรงว่าคงไม่เหมาะสม”

คำตอบนั้นนอกจากจะปิดประเด็นที่อาจจะเกิดปัญหาให้พ้นตัวแล้ว ก็ยังเป็นการหยั่งเชิงของอีกฝ่ายด้วย แม้ว่าเขาจะไม่คาดหวังท่าทีของเอื้อหวางมากนักก็เถอะ แต่หากไม่พูดเสียเลยก็อาจจะนำสงสัยได้ จะให้หวังอะไรกัน ต่อให้เป็นเอื้อหวางก็ตาม ไม่ว่าอย่างไรแล้วท้องพระโรงของเฉียนฉินในวันนี้ก็คงไม่ได้จริงจังกับเจียงซูมากเท่าไร ดูจากการเลือกเอาเฉพาะขุนนางที่ใกล้ชิดกับเจียงซูมานั่งเรียงรายก็ถือเป็นคำตอบแล้วไม่ใช่หรือ

“ได้ยินจากห่านเฟิงแล้ว เจียงซูคงลำบากน่าดู” สุรเสียงนั้นเปี่ยมด้วยเมตตา “ไม่ต้องกังวลไป เฉียนฉินพร้อมสนับสนุนทุกอย่างที่เจียงซูร้องขอ”

“เป็นพระกรุณา”

...โกหกคำโต...

จะว่าไปหลังจากงานอภิเษกของซีหวางเขาก็ไม่ได้มาที่วังหลวงแห่งนี้อีกเลย จำนวนขุนนางยังไม่เพิ่มจากเมื่อครั้งกวาดล้างกบฏไปเสียเท่าไร สังเกตเอาได้จากโต๊ะว่าการที่บางตาลงจากเมื่อสมัยเรื่องอำนาจ... และที่ปฏิเสธไม่ได้เลยก็คือบรรยากาศที่เปลี่ยนไปอย่างชัดเจนของท้องพระโรงแห่งนี้ น่าใจหายสำหรับคนที่เคยเห็นเฉียนฉินเรื่องอำนาจมาตั้งแต่จำความได้ ขุนนางหายไปกว่าครึ่ง ความน่าเกรงขามนั้นหายไปตามจำนวนคน แม้กระทั่งบัลลังก์ก็ยังดูหม่นแสงจางน่าตกใจ...

“องค์ฮ่องเต้เสด็จ” เสียงประกาศดังขึ้น

จางซงอวี่ในชุดขุนนางของเฉียนฉินลุกขึ้นพร้อมกับขุนนางคนอื่นในท้องพระโรง เขากล่าวถวายพระพรตามเหล่าขุนนางอย่างคล่องปาก โค้งกายตามธรรมเนียม ทุกกิริยาเป็นไปตามธรรมชาติ ด้วยตำแหน่งเทียบเท่ากับขุนนางชั้นสูง เขาย่อมได้รับการอบรมเรื่องการถวายพระพรมาเท่ากับเหล่าขุนนางในวังทุกประการ เขานั่งลงอย่างระมัดระวังกิริยาเมื่อได้รับสัญญาณอนุญาตจากผู้เป็นใหญ่ในเฉียนฉิน

“ทูลฝ่าบาท” เหมินเซี่ยเส่งจงเอ๋อขึ้น “รักษาการเจ้าเมืองเจียงซูจางซงอวี่ ขอพระราชทานโอกาสถวายฎีกาพะยะค่ะ”

“เชิญ” สุรเสียงขององค์ฮ่องเต้ฉินยังคงน่าเกรงขามเช่นเดิม

จางซงอวี่ค้อมกายลงคำนับศีรชะจรดพื้นตามธรรมเนียม ก่อนจะลุกขึ้นหันกายกลับค้อมเพียงศีรชะต่อขุนนางที่ศักดิ์ต่ำกว่า ก่อนจะเดินเข้าไปถวายฎีกา องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินจะไม่ทรงรับฎีกาด้วยองค์เอง จะเป็นจงซูเส่ง¹⁰ข้างพระที่นั่งฝั่งขวาเป็นผู้ที่ก้าวออกมารับ จางซงอวี่คำนับจงซูเส่งผู้ที่ถือเป็นตัวแทนพระองค์ก่อนจะค้อมกายส่งฎีกาให้ หลังจากนั้นก็คำนับพร้อมกับผู้รับฎีกาอีกครั้ง รอจนกระทั่งจงซูเส่งส่งฎีกาให้กับเหมินเซี่ยเส่งกราบทูลถ้อยคำในฎีกาจนจบแล้วจึงทำการคำนับศีรชะจรดพื้นพร้อมกับผู้กราบทูลอีก

⁹ เหมินเซี่ยเส่งจง (ภาษาจีน) 門下侍郎 หัวหน้าสำนักเหมินเซี่ยเส่ง (門下省) ทำหน้าที่ดูแลเขตพระราชฐาน เป็นที่ปรึกษาให้จักรพรรดิและตรวจสอบหนังสือราชการ เทียบได้กับตำแหน่งอัครเสนาบดี

¹⁰ จงซูเส่ง (ภาษาจีน) 中書省 เสนาบดีสำนักกราบทูลเลขานุการ

ครั้ง จึงจะได้กลับไปประจำตำแหน่งเพื่อรอพระราชวินิจฉัยขององค์ฮ่องเต้

ขั้นตอนการถวายฎีกานั้นเขาทำไปด้วยความคุ้นชิน หากแต่ในใจเขากลับคิดถึงภาพของเจ้าเมืองต้าซือผู้อยู่หลังม่าน พลันอารมณ์ขันในใจก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ‘มีขุนนางซักโยหนวีทวงตี’ เรื่องที่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยกระมัง

ไม่มีการขอฎีกาล่วงหน้าอย่างน้อยสามคืน ไม่มีพิธีการถวายฎีกาหลอก ณ ท้องพระโรงอีกครั้งเพื่อให้ดูคล้ายกับการพิจารณา นั่นเกิดขึ้นในวันนี้ แม้ไม่มีสิทธิ์มองไปที่พระที่นั่งโดยตรง แต่ถึงอย่างนั้นก็รู้ดีว่าในยามนี้ฮ่องเต้อย่อมกำลังทอดพระเนตรฎีกาที่พระองค์ท่านได้ทอดพระเนตรมาก่อนแล้วอย่างพิจารณาอยู่ เหล่ากงกเองก็สงบนิ่งรอพระราชวินิจฉัย ที่แท้จริงนั้นทุกคนแทบจะहारือกันมาก่อนที่เขาจะมาถึงชายแดนเขียนฉินเสียอีก

...หากเรียกต้าซือว่ามีขุนนางซักโยแล้ว เขียนฉินจะเรียกว่าอย่างไรดี...

“เรื่องวุ่นวายที่เกิดจากต้าซืออย่างนั้น” รับสั่งขององค์ฮ่องเต้ดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าจ้าวเบิกโรงแล้ว “เขียนฉินได้รับรายงานเรื่องความวุ่นวายที่เกิดจากต้าซือมากเกินไปในช่วงนี้”

แม้ว่าจะรู้ตอนจบและบทสรุปอยู่แล้ว แต่การรับชมลีลาการร้ายจิ้งนั้นก็นับเป็นสุขที่ผู้นิยมศิลปะนั้นไม่ควรพลาด จางซงอวี๋แม้จะไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะชมจิ้ง แต่ก็ไม้อาจลุกออกไปจากท้องพระโรงที่กำลังเปิดการแสดงได้เช่นกัน เพราะเขาเองก็เป็นหนึ่งในตัวละคร

ของจีวโรงแนี้ บัณฑิตรักษาการผู้ครองเมืองเจียงซูเพียรรักษาสีหน้าเอาไว้ น่ากลัวว่าท้องพระโรงของเมืองใหญ่ไม่กดดันเท่าห้องอักษรเมืองนักรบเสียแล้ว อย่างน้อยเขาก็รู้ว่าเขาจะมีชีวิตออกไปจากที่นี่อย่างแน่นอน...

“เสนาบดีมีฎีการ้องเรียนเกี่ยวกับความวุ่นวายที่ต้าซีก่ออีกหรือไม่ ยกฎีกามาครั้งเดียวอย่าได้เสียเวลา” รับสั่งนั้นแสดงถึงความขุ่นพระทัยของเหนือหัวของชาวฮั่น

‘เขียนฎีกาทูลเตือนฉินเกี่ยวกับความวุ่นวายที่เกิดจากต้าซี้’ เข้าใจคิดทีเดียว เป็นการวางบทบาทของฉินฉินว่าคือ ‘ผู้ปกครองของต้าซี้’ เหมือนกับยามเมื่อบุตรธิดาไปก่อความวุ่นวาย สิ่งแรกที่ได้รับคือความเดือดร้อนคิดก็คือบอกกับบิดามารดาถึงเรื่องที่เกิดขึ้น แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยแต่ถึงอย่างนั้นเกือบทุกคนในท้องพระโรงนี้ก็จะเชื่อว่าต้าซี้ยังอยู่ภายใต้การปกครองของฉินฉิน ยกเว้นก็แต่ตัวของผู้พูดเองแล้วก็ตัวเขาที่ได้เห็นต้าซี้กับตาตัวเองกระมัง

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” เสียงของกงกงเอ๋อรับก่อนจะเกิดการสั่งการกันต่อไป

เหล่าขุนนางชั้นผู้น้อยหลายคนไม่ใช่ผู้ทราบบทของจีวโรงแนี้ คนกลุ่มนี้เป็นเพียง ‘ผู้ชม’ เท่านั้น นักแสดงสมทบเริ่มยกฎีกาหลายกองเข้ามาก่อนจะทยอยวางถวายลงตรงที่ว่างหน้าพระที่นั่งตำแหน่งกลางท้องพระโรงในจุดที่ขุนนางแถวท้ายสุดก็ยังสามารถเห็นได้ กองฎีกาฎีกาขนาดย่อมสามลูกอยู่ตรงหน้า เสียงฮือฮาดังขึ้น

ในท้องพระโรงแทบจะทันทีก่อนจะมีสัญญาณให้ทุกคนสงบคำ
วิพากษ์วิจารณ์ลงเสียก่อน

“กราบทูลฝ่าบาท นี่คือฎีกาเกี่ยวกับความเดือดร้อนที่เกิด
จากต้าซีพะยะค่ะ”

“มากเพียงนี้เชียรวี” สُرเสียงของฉินฮ่องเต๋ดังขึ้นเป็นเชิงไม่
พอพระทัยนัก

ความกดดันในท้องพระโรงนั้นไม่มี ทั้งที่สถานการณ์ควรจะ
เครียด จะให้เขากดดันกับสถานการณ์ที่จัดเตรียมขึ้นนั้นก็ถือว่าขอ
กันมากไป แต่เหล่าขุนนางที่รับบทเป็นผู้ชมนั้นก็เริ่มมีความไม่พอใจ
ขึ้นมาเช่นกัน จางซงอ๋มมองฎีกาที่กำลังถูกเหล่ากงกงหยิบขึ้น
กราบทูลให้ทราบโดยทั่วกันด้วยสายตาว่างเปล่า เขารู้ว่าฎีกาพวกนั้น
ไม่ใช่ฎีกาจริง มันเป็นเรื่องที่เขียนขึ้นขึ้นมาเพื่อป้ายสีต้าซีเท่านั้น
แต่ถึงอย่างนั้นอีกใจของเขากลับเชื่อว่าเรื่องวุ่นวายที่ต้าซีก่อนหน้านี้
จะไม่มากไม่น้อยไปกว่ากองที่เห็นอยู่เสียเท่าไร ไม่นานว่าเนื้อหาจริง
อาจจะรุนแรงกว่าด้วยซ้ำ

“สร้างเขื่อนกั้นน้ำทางเหนือโดยไม่แจ้งทางการ ส่งผลให้
หมู่บ้านตะวันออกของเฉียนจินขาดน้ำ”

“กั้นอาณาเขตหาปลา ทำให้ชาวประมงทางใต้ของเฉียนจิน
ไม่ได้รับความสะดวกสบาย”

“ชาวบ้านทางเหนือช่วงริมน้ำซวีถูกลักขโมย มีหลักฐานว่า
เป็นกลุ่มโจรจากต้าซี”

“ขาดการส่งรายงานสถานการณ์ภายในต้าซีกว่าสองเดือน”

“ขาดการส่งรายงานผลผลิตประเภทธัญญาหารที่ต้องส่งเข้า
พระคลังหลวง”

“ไม่พบรายงานการจัดตั้งกองทัพบกพิเศษ แต่มีผู้พบเห็นการ
ซ่องสุมกำลังตามชายแดน”

“ขาดรายงานเรื่องจำนวนขุนนางที่จะส่งเข้ารับราชการที่
เถียนฉินในฤดูใบไม้ผลิ”

“ขาดรายงานเรื่องส่วยผลผลิตคาดการณ์ที่จะถวายเถียนฉิน
ในฤดูใบไม้ผลิ”

เสียงรายงานดังอย่างต่อเนื่องแม้จะเป็นฎีกาเท็จแต่ก็เชื่อว่า
จะเท็จไปเสียทั้งหมด อย่างน้อยเรื่องขาดรายงานก็เป็นไปได้สูงว่า
เป็นความจริง เมืองที่ตั้งใจแยกตัวออกก็เป็นปกติที่จะขาดการ
รายงาน ขุนนางตัวแทนจากเมืองต่าง ๆ ที่ร่วมฟังอยู่นั้นมีท่าทีนิ่งจน
ไม่อาจคาดเดาได้ แม้ว่าคนพวกนี้จะมีหน้าที่หลักคือ ‘ทำให้ทุกเมือง
ปฏิบัติตามรับสั่งของเถียนฉิน’ ก็ตาม แต่ด้วยธรรมชาติของหน้าที่
ไม่ว่าอย่างใดคนพวกนี้ย่อมต้องรับฟังความเห็นของผู้ครองเมืองอื่น
อยู่เสมอ เป็นไปไม่ได้เลยที่คนพวกนี้จะรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ
ขุนนางในเถียนฉินทั้งหมดโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวแทนจากลู่ซุน

“พอ” รับสั่งจากเบื้องบนทำให้การกราบทูลฎีกาหยุดลง
เหล่าขุนนางวางฎีกาลงค้อมกายและกลับไปประจำที่

“ดูเหมือนว่าต้าซี้จะก่อเรื่องมากเหลือเกิน” พระอารมณที่ดู
จะฉุนเฉียวนั้นยากจะแยกแยะว่าเป็นการแสดงหรือเรื่องจริง แต่ถึงอย่าง

นั้นความเจ็บในท้องพระโรงก็ทำให้รู้ว่าจ้าวโรงแนี้สร้างความรู้สึกร่วมให้กับผู้ชมไม่น้อย

“จางซงอวีแห่งเจียงซู” ฝ่าบาทแห่งเฉียนฉินรับสั่งเรียกเขา
“พะยะค่ะ”

“ที่ว่าต้องการกำลังช่วยป้องกันเจียงซูจากกองทหารที่ต้าซี
ที่รุกรานั้น ต้องการมาน้อยเพียงใด”

...ช่างเป็นพระมหากรุณาธิคุณยิ่งต่อเจียงซู...

ทั้งที่ปูสถานการณ์มาเสียขนาดนี้ เขาคิดว่าฉินฮ่งเต้จะเริ่ม
จากการสั่งการให้ขุนนางหรือไม่กี่เสนาบดีสักคนพร้อมด้วยทัพย่อย
ส่วนหนึ่งส่งไปเพื่อ ‘ตักเตือนเรื่องลำเส้นของต้าซี’ เสียอีก หากไปตัก
เตือนที่ต้าซีอันเป็นต้นเหตุแห่งปัญหาที่ไม่ต้องเสียกำลังคนมาช่วย
เจียงซูปกป้องเมืองแล้ว แต่นี่กลับมีน้ำใจเพื่อแผ่มาถึงเจียงซู...

...ก็ไม่เชื่อว่าไม่รู้เหตุผลเสียทีเดียว...

การเรียกความนิยมนั้นสำคัญยิ่งสำหรับเฉียนฉิน การส่ง
คนไปช่วยเหลือเจียงซูนั้นได้ประโยชน์หลายอย่าง เริ่มจากท้องพระ
โรงแห่งนี้ หากว่าเหล่าขุนนางตัวแทนเมืองเห็นว่า**เฉียนฉินยินดีจะ
ช่วยเหลือทุกดินแดนไม่ว่าจะใกล้หรือไกลแล้วละก็** ไม่ว่าจะอย่างไรก็
ยังจะรักษาความภักดีได้อีกพักใหญ่

ต่อมาก็เรื่องการขนทัพข้ามต้าซีไปยังเจียงซู ไม่มีทางที่เฉียน
ฉินจะเลือกเดินทัพผ่านทางริมตะเข็บชายแดนต้าซีเลาะท่าเทียบเรือ
เจ้าเจียงย้อนกลับเข้าสู่ขุนก่อนจะวกขึ้นไปเจียงซูอยู่แล้ว ‘เฉียนฉิน
จะต้องยกทัพข้ามต้าซีไป’ เมื่อเส้นทางเป็นเช่นนี้แล้วก็ไม่จำเป็นที่จะ

ต้องขนคนไปมากก็ขึ้นไปเท่าที่จะข่มขู่ตัวซีได้ก็พอ ใช้กำลังคนเท่ากับการเข้าไปเพื่อ ‘ตักเตือนตัวซี’ แต่รักษาความเคารพของเมืองอื่นเอาไว้ได้ด้วย

...ฉลาดสมกับที่ครองอำนาจกลางมานาน...

“ทูลฝ่าบาท เจียงซูได้รับผลกระทบเพียงบริเวณชายแดนที่ติดกับโลหยางเดิมนั้นพะย่ะค่ะ”

“โลหยางเดิม... เจียงซูเรียกกันเช่นนั้นสินะ” สุรเสียงนั้นติดจะกระชั้นเล็กน้อย “ไยไม่เรียกตัวซีไปเลยเล่า”

สุรเสียงกระซกจากจากเหนือหัวแห่งเฉียนฉินทำเอาบัณฑิตผู้มั่นใจว่าจะไม่ตระหนกอะไรกับจ้าวท้องพระโรงแล้วอดจะสะดุ้งตามไม่ได้ ในท้องพระโรงบัดนี้เจียบกริบแม้กระทั่งหายใจยังไม่กล้าให้มีเสียง เขาไม่คิดว่าเฉียนฉินจะเลือกวิธีนี้ จางซงอวี๋หลูบตาลงตั้งสติก่อนจะทูลขออภัยไป

“ขอพระราชทานอภัย กระหม่อมมิได้มีเจตนาจะหมิ่นเกียรติเฉียนฉิน หากแต่กระหม่อมเห็นว่าโลหยางที่ขาดผู้นำ บัดนี้กลายเป็นเมืองร้างไปแล้ว จึงใช้คำนั้นโดยไม่ระมัดระวังทำให้ฝ่าบาทขุนเคืองพระทัยโดยไม่ตั้งใจ...”

จางซงอวี๋ค้อมกายคำนับจนศีรษะจรดพื้น ไม่เลยเขาไม่มีความรู้สึกขอโทษเลยแม้แต่หน่อยเขาเพียงเล่นไปตามบทเท่านั้น ดูเหมือนจะมีหลายเมืองที่คิดเอาใจออกห่างสินะถึงต้องขู่จนเสียงฟาดเสียงเขียวเช่นนี้ องค์ฮ่องเต้แห่งเฉียนฉินนั้นเจ้าบทบาทมากพอที่จะทิ้งเวลาให้คนในท้องพระโรงใจหายใจคว่ำด้วยความหวาดหวั่นอีก

เล็กน้อย ก่อนจะค่อยบอกให้เขาลุกขึ้นด้วยถ้อยคำที่ทำให้รู้สึกว่ายังไม่คลายความขุ่นเคือง

“เห็นแก่ว่าบัณฑิตจางไม่ได้ตั้งใจ ลุกขึ้น แล้วว่าต่อไป”

“เป็นพระกรุณา...” จางซงอวี๋ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นก่อนจะมองลงเฉพาะพื้น แสร้งเป็นบัณฑิตที่เกรงต่อความผิดแล้วทูลต่อ

“มีการไล่ต้อนชาวโลหยาง ทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ชายแดนเจียงซูได้รับความเดือดร้อนรำคาญ เจียงซูไม่มีคนมากพอป้องกันแนวชายแดน จึงใคร่ขอพระกรุณาจากเฉียนฉินเพื่อขอกำลังไปเพื่อป้องกันดินแดนเจียงซู ขอฝ่าบาทโปรดพิจารณา” เขากราบทูลซ้ำ ในเมื่อเฉียนฉินต้องการย้ายความวุ่นวายที่เกิดจากต้าซีแล้วเขาก็ช่วยหน่อยจะเป็นไรไป

“เจียงซูต้องการกำลังเสียเท่าไรจะได้ให้ปิงปู้¹¹จัดการให้”

ทันใดที่ได้ยินรับสั่งนั้นพลันหัวของจางซงอวี๋ก็คิดเรื่องพิเรนทร์ขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ความจริงใจของเฉียนฉินที่มีต่อเจียงซูนั้นเหือดแห้งเสียยิ่งกว่าแหล่งน้ำในฉางซุน จั้วโรงใหญ่รับบทพ่อพระผู้ช่วยเหลือเหียนนั้นก็เร่งร้อนป้ายความผิดให้กับต้าซีเสียเต็มที่ เฉียนฉินนั้นใช้เจียงซูเป็นหมากในการหาความชอบธรรมให้กับตัวเองมากกว่าอยากจะช่วยเหลือเจียงซูอย่างจริงจัง

...ไม่ว่ากับต้าซีหรือเฉียนฉิน เจียงซูก็เป็นได้แค่หมากเท่านั้น...

¹¹ ปิงปู้ (ภาษาจีน) เสนาบดีกลาโหม

บัณฑิตหนุ่มอดไม่ได้ที่จะคิดว่า หากว่าเจียงซูขอจำนวนทหารจากเฉียนฉินเอาเสียห้าสิบกองระวางรอบเขตชายแดนตั้งแต่ติดโลหยาไกลไปยันจรดเจียงซูเล่า *เฉียนฉินจะกล้าให้หรือไม่* ในกรณี que หากให้ไปกองกำลังของเฉียนฉินก็จะลดน้อยลงจนเฉียนฉินเป็นอันตราย แต่มันก็เป็นเพียงแค่วรรณคดีพิเรนทร์เท่านั้นไม่ว่าอย่างไร เขาก็ต้อง ‘คิดถึงเจียงซูให้มากเข้าไว้’ การเรียกกองกำลังแบบประชิดประชันนั้นไม่ก่อให้เกิดผลดีแต่อย่างไร

“เป็นพระมหารัษฎาธิคุณยิ่งต่อเจียงซู หากแต่กระหม่อม นั้นด้อยปัญญาในเรื่องทัพทหารคงจะต้องแล้วแต่ปึงปู้พิจารณา” เขา หลุดไปเพียงเท่านั้น

...เชื่อก่อน ได้แค่สองกองก็ถือว่ามึนน้ำใจมากแล้ว...

“ม้าเร็วจากเฉียนฉินแจ้งว่า จะมีกองทหารป้องกันชายแดนมาสมทบที่ชายแดนภายในสามวัน”

เสียงแจ้งข่าวร้อนดังขึ้นในห้องหนังสือของศาลประจำเมืองเจียงซู เหล่าขุนนางที่กำลังหารือกันอยู่นิ่งไปทันที การได้รับความช่วยเหลือจากเฉียนฉินนั้นควรจะทำให้คนที่เชื่อในเฉียนฉินอย่างมหาบุรุษเก๋ออี้ตออย่างเต็มทีและซุดเอาทุกคำที่ตนเคยโดนสบประมาทกลับมาแย้งกับเหล่าขุนนางที่เลือกข้างต้าซีหรือพวกนิยมการวางเฉย แต่ในตอนนี้นี้แค่นิดที่ได้ยินข่าวก็ยังไม่อาจทำได้

“จะมาถึงพร้อมท่านจางหรือไม่” เลขาไคว่ถาม

“ไม่ได้แจ้งไว้ขอรับ” ผู้คาบข่าวมานั้นไม่รู้อะไรมากไปกว่าที่จำเป็นต้องแจ้ง

ความเยียบเกาะกุมบริเวณห้องแค่นั้นอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะได้ยินเสียงเอ่ยอนุญาตจากท่านเหย้าให้ผู้ส่งข่าวออกไปก่อน เพียงสองสัปดาห์หลังจากราชสาส์นจากต้าซีเรื่องนกต่างสีมาถึง จวนของท่านอาจเกิดเรื่องไม่ชอบมาพากลขึ้น เจียงซูไม่ใช่เมืองอันตราย การขโมยของ ลอบสังหาร หรือลักพาตัวไม่ใช่เรื่องที่เกิดบ่อยครั้งนัก จึงทำให้แม้แต่จวนเจ้าเมืองก็ได้มีคนเฝ้ายามหน้าประตูแต่อย่างใด

...เกิดเรื่องไม่ดีกับนกแปลกสี...

รอยเลือดที่เห็นมากเกินไปจนจะเป็นเพียงอุบัติเหตุเล็กน้อย แต่ข่าวของในเรือนนั้นแทบไม่เสียหายมีเพียงแค่น้ำชาที่แตกและฟูกฟางที่มีรอยถูกฟันเท่านั้น เสื้อผ้าและข้าวของทั้งหมดไม่หายไปแม้แต่ชิ้นเดียว ทุกอย่างยังคงไว้ดังเดิมหากแต่ไม่มีร่างของเจ้าของเลือด เหล่าสาวใช้ในจวนไม่มีใครรู้เห็นเหตุการณ์ ที่จริงไม่มีแม้กระทั่งคนได้ยินเสียงที่เกิดขึ้นด้วยซ้ำ *ต้าซีมีพรานฝีมือดี*

“ผิดเวลาไปมาก” ไคว่เหวินเหอพิมพ์พำเพียงแผ่วเบา

เจียงซูเย็นใจมากไปหรือว่าต้าซีใจร้อนเกินไปก็ไม่แน่ใจ คำว่า ‘จ่านต๋อต้าซี’ หรือ ‘ด้านแรงลมเพื่อเขียนฉิน’ ไม่ใช่เรื่องที่จะถกเถียงกันอีกต่อไปแล้ว ต้าซีไม่รอให้พวกเขาแจ้งเขียนฉินเรื่องสาส์นข่มขู่นกแปลกสี ในเมื่อพวกเขาไม่ส่ง ‘นกต่างสี’ ไปตามคำขอ ต้าซีก็เลยส่งพรานมาต้อนนกกลับไปเองแล้ว จากร่องรอยแล้วไม่แน่ใจว่าต้องการนกที่ยังบินได้หรือเพียงแค่ว่าได้กลับไปก็พอกันแน่...

“เราควรทำลายของพวกนี้ทิ้งเสีย” เสียงขุนนางผู้หนึ่งเสนอขึ้น เชื่อได้เลยว่ามันเป็นความคิดของหลายคนในที่นั้น “มันไม่ใช่สิ่งที่เฉียนฉินควรเห็น”

เฉียนฉินกำลังจะมาที่นี่และต้าซีเพิง ‘ล่านกแปลกสี’ ไปพรานผู้นั้นไม่สนใจสิ่งอื่นนอกเสียจากนกที่เป็นเหยื่อของตน หากรังของนกวางอยู่ตรงคบไม้ขายน้ำที่มีหญ้าขึ้นสูงแล้วละก็ พรานผู้นี้ไม่ได้ถางหญ้าเพื่อให้ตัวเองปีนได้ง่ายขึ้น ที่จริงแล้วแม้แต่จะเหยียบยอดหญ้าก็ไม่ทำด้วยซ้ำ กระทั่งตอนหักปีกนกตัวน้อยเขาก็ทำได้อย่างเจ็บเขียบขนาดที่แม้แต่ปลาที่แหวกว่ายในแม่น้ำข้างใต้ไม่อาจสังเกตได้ด้วยซ้ำ แต่ใครเล่าจะเชื่อว่าพรานผู้หนึ่งจะลอยตัวได้สูงขนาดนั้น... หากได้เห็นรังนกเข้าก็คงจะคิดไปได้ว่า ‘หญ้าสูงแหวกตัวให้นายพราน’ หรือ ‘ปลาในแม่น้ำนั้นแก่งตาบอด’ เป็นแน่

สภาพของเรือนพักแยกในจวนชวนให้เข้าใจว่าเจียงซูรู้เห็นเป็นใจให้กับต้าซีในการสังหารธิดาของเจ้าเมืองโลหยาง หรือพูดอย่างไม่เกรงใจกว่านั้นก็คือ **สนับสนุนให้ต้าซีกลายเป็นข้าอำนาจที่เหนือกว่าอำนาจที่เฉียนฉินอนุญาตให้มี**

“ไม่จำเป็นต้องทำลายทิ้ง ข้าเชื่อว่าเฉียนฉินจะเข้าใจหากรายงานเรื่องที่เกิดขึ้นตามจริง” ไคว่เหวินเหอเอ่ย ทั้งที่จริงแล้วเขาแน่ใจในอีกแง่หนึ่งมากกว่า

“จะให้รายงานว่าเจียงซูไม่เกี่ยวข้องกับต้าซีที่บุกเข้ามาลักพาตัวธิดาแห่งโลหยางถึงในจวนเจ้าเมือง โดยไม่มีคนของเจียงซู

บาดเจ็บเลยแม้แต่คนเดียว ต่อให้เป็นเด็กน้อยในเขื่อนดินก็คงไม่เชื่อ” ถ้อยคำคล้ายหมิ่นความคิดแต่ในความจริงแล้วก็ปฏิเสธได้ยาก

“ฝีมือของนักรบด้าซินั้นไม่เป็นที่กังขา หากเรารายงานไปตามจริงก็เชื่อว่าจะไม่น่าเชื่อถือเสียทีเดียว”

“แต่ก็ทำให้รู้ว่าเขื่อนดินจะไม่กังขาเจียงซูเลย”

“เขื่อนดินไม่มีทางมองเจียงซูที่ปล่อยให้ด้าซิมิอำนาจเหนือโลหยางโดยไม่ห้ามปรามขัดขวางในแง่ดี” นั่นก็ถูก...

“ช่วงความคิดเขื่อนดินปะไร ในเมื่อสิ่งที่ด้าซิทำคือการหยามเกียรติเจียงซู ข้าว่าตอนนี้ก็ชัดเจนแล้วว่าเราควรระวังตัวอย่างไรต่อด้าซี้” นี่ก็ไม่ผิดเช่นกัน

“ที่เอ่ยมาก็มีเหตุผล ด้าซี้ไม่รอการตอบกลับสาส์นของเจียงซูด้วยซ้ำ แต่กลับชิงลงมือโดยพลการในจวนของท่านจง หากข้าข้อนี้ให้เขื่อนดินเห็นแล้ว ข้าว่าอย่างไรเสียเขื่อนดินก็ยอมเห็นใจเจียงซู” ข้อนี้ไม่ค่อยแน่ใจเท่าใดนัก

“ก็ไม่ได้จะเข้าข้างด้าซี้หรอกนะ แต่การตอบสาส์นข้าหรือเลี้ยงไม่ตอบ บางทีก็อาจถูกนับเป็นคำตอบแล้วก็ว่าได้” ขุนนางเป่าเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเห็นเกี่ยวกับท่าทีของเขื่อนดิน

“ท่านพูดราวกับว่าคำพูดของบัณฑิตเจียงซูไม่มีเกียรติไม่มีค่ามากพอรองรับฟังอย่างนั้น เราจะตอบซ้ำเพียงใดก็ได้โดยที่ด้าซี้ไม่มีสิทธิ์จะอนุমানไปเอง” มหาบุรุษเก้อคอนข้างถือเรื่องนี้เอาเสียมาก

“ท่านเก้อกล่าวถูกแล้ว เจียงซูเองก็เป็นเมืองที่มีเกียรติ ด้าซี้ไม่ควรจะอนุমানคำตอบไปเอง” เสียงสนับสนุนดังขึ้นแทบจะทันที

“ถ้าหากกล่าวถึงการหมิ่นเกียรติของเจียงซูแล้ว เหตุใดจึงไม่มองว่าการที่เจียงซูไม่ตอบกลับราชสาส์นเสียที่นั่นก็เป็นการหมิ่นเกียรติดำซีเช่นกัน” ขุนนางเป่าพยายามจะแย้งอย่างมีเหตุผล

“ท่านเป่า หลายครั้งแล้วที่ท่านเอาแต่เอ่ยเข้าข้างดำซี” มหาบุรุษเก้อเอ๋ยขึ้น “ท่านไม่รู้จึกคำว่ากตัญญูเลยหรือไร”

วาทะของชายเฒ่านั้นช่างรุนแรงเสียจนแม้กระทั่งไคว่เหวินเหอที่ไม่ได้ตั้งใจฟังมากนักยังอดจะตกใจไม่ได้ ไม่ต้องนับไปถึงท่านเป่าเลย ขุนนางหนุ่มมีสีหน้าน่ากลัวอย่างชัดเจน ใบหน้าที่เคยขาวนั้นแดงก่ำด้วยความโกรธแทบจะในทันที ไคว่เหวินเหอไม่มีทางเลือกนอกจากจะต้องเอ่ยปากกระงับเหตุ ก่อนที่จะกลายเป็นการทะเลาะรุนแรงที่ไม่อาจหาข้อสรุปได้

“ท่านเก้อเราต่างก็เป็นชาวเจียงซูด้วยกัน ท่านเป่าเพียงแต่ต้องการช่วยหาทางออกให้กับเจียงซูเท่านั้น อย่าได้กล่าวหาท่านรุนแรงเช่นนั้นเลย”

ไคว่เหวินเหอนั้นเป็นผู้มีบุคลิกน่าเกรงใจ แต่ถึงอย่างนั้นความใจเย็นก็ยังเย็นไม่พอจะดับไฟแห่งความเกรี้ยวกราดที่กำลังจะคุกรุ่นขึ้นในอีกไม่กี่อึดใจได้ โดยปกติในสถานการณ์เช่นนี้เขาจะปล่อยให้เกิดการโต้เถียงกันไป แล้วค่อยตะล่อมคำตอบให้เข้ามาในทางที่เขาต้องการเท่านั้นไม่รีบร้อนออกความเห็นหรือข้อสรุป แต่เห็นทีครั้งนี้จะคอยใจเย็นอย่างนั้นไม่ได้เสียแล้ว

“เอื้อหวางและขุนนางบางส่วนทราบถึงเรื่องการรับฟู่เหวินคนใหม่ของท่านจางแล้ว หากมาถึงเจียงซูแล้วไม่ว่าอย่างไรเราก็ไม่

สามารถบ่ายเบี่ยงหรือปฏิเสธการมาของเอวียผิงเกียได้” ไคว่เหวินเหอพูดด้วยความใจเย็น

“คงจะดีกว่าหากเราจะแจ้งเขียนฉินไปตามตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...”

“เขียนฉินย่อมกังขา...”

“ไม่ว่าจะกังขาเพียงใดเขียนฉินก็ยังคงมั่นใจในเจียงซูเท่าเดิม”

ไคว่เหวินเหอเอ่ยด้วยไม่ยากให้บทสนทนาชวนทะเลาะนี้ยืดเยื้อออกไป ไม่เลยไคว่เหวินเหอไม่คิดว่าเขียนฉินจะไว้วางใจเจียงซูขนาดนั้น ตามปกติฉินเขียนฉินก็ไม่ได้เชื่อใจเจียงซูมากอยู่แล้วแน่นอนหากได้มาเห็นเข้าแล้วก็คงจะมั่นใจว่าเจียงซูนั้นอำนวยความสะดวกให้ต้าซีเข้ามามีการจัดการกุดหัวธิดาโลหยางด้วยซ้ำ แต่ไม่ว่าเขียนฉินจะคิดอย่างไรนั้นก็ไม่ทำให้การช่วยเหลือหรือผลลัพธ์ต่างกันนักหรอก

...เขียนฉินย่อมไม่มั่นใจในเจียงซู แต่ก็ไม่มีทางเลือกอะไรนอกจากสร้างทำเป็นเชื่อมั่นเท่านั้น...

ตอนที่ ๓๐

ฝนแรก

หลายคนเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของลำดับบุตรีตา
ในครอบครัวคนจีนดี ในฐานะลูกสาวคนเล็กที่มีพี่ชายคนโตคอย
แบกภาระทุกอย่างแล้ว ช่างง่ายตายสำหรับเงินมีจวนที่จะรื้ออันทำ
เรื่องอกตัญญูอย่างเช่นการเพิกเฉยต่อธุรกิจครอบครัวมาตั้งธุรกิจ
ของตัวเอง แม้ว่าธุรกิจของตระกูลจะไม่ใช่ว่าธุรกิจที่ชาวสะอาดก็เถอะ
แต่ความดี ข้อกฎหมาย และความกตัญญูนั้นแยกออกจากกันเสมอ
ในสายตาของทุกคน

พ่อแม่เคยคาดหวังให้เธอประสบความสำเร็จมากพอ ๆ กับ
ไม่คิดว่าเธอจะล้มเหลว ที่จริงจะเรียกว่าเป็นความเจ็บปวดของวัยรุ่น
ก็ว่าได้ ตอนที่ได้เริ่มต้นธุรกิจของตัวเองพ่อแม่ไม่ได้เชื่อในแผนธุรกิจที่
เธอยกไปเสนอมานัก เห็นได้จากการที่พ่ายังพยายามโอนเงินเข้า

บัญชีอยู่เนือง ๆ เพื่อวันใด M.J. Property ของเธอล้มเธอก็จะยังไม่
อดตาย แต่ที่อนุญาต...ที่จริงต้องใช้คำว่าตามใจเธอก็เพราะว่าเธอ
เป็น ‘ลูกสาวคนเล็ก’ ลองนึกสภาพว่าคนที่ไปขอออกจากธุรกิจ
ตระกูลเป็นอาหลวนดู

...หวังว่าจะเห็นภาพ...

“โตรุ่ยอย่างนั้นหรือ”

หนวีหวนตีพิมพ์หลังจากอ่านสรุปสถานการณ์ชายแดน
สลับกับรายงานของเถียนเจิ้งซื่อ เพราะไม่รู้ว่าเธอจะพินยามไตราช
เลขาคณแก่งจึงได้ทำรายงานสรุปมาให้เธอแทน ชาอุ่นร้อนดื่มรวมกับ
สมุนไพรมะขามได้จากไปทรงซานทำให้ร่างกายของเธออุ่นขึ้นมาก มาก
พอที่จะลุกมาวางแผนสร้างความมั่นคงให้ต้าซีแต่ยังไม่มากพอจะ
ออกไป ‘สร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน’ อย่างที่บางคนได้ครหา
เอาไว้

การถูกโกงจากเทพเจ้านั้นต่อรองอะไรไม่ได้ กรณีของเธอ
เหมือนโดนยัดเยียดสินค้าไร้คุณภาพแลกกับราคาที่สูงเกินมูลค่า
ครั้งจะไปตามตัวคนขายก็หนีหายเข้ากลีบเมฆไปแล้ว และในกรณีนี้
การหายเข้ากลีบเมฆนั้นดันเป็นเมฆของจริงเสียด้วย

“พะยะค่ะ กองม้าสีขาวเป็นกองกำลังของโตรุ่ยบุตรชายคน
โตของท่านเตปูจิน”

เถียนเจิ้งซื่อลอบมองเสี้ยวพระพักตร์ของสตรีตรงหน้าอีก
ครั้ง แม้จะแค้นสืขาดเอาไว้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่มองออกว่าพระองค์
ซิดเซียวไปมากเพียงใด หมอหลวงบอกไว้เพียงแค่ว่าพระซีพจรอ่อน

เท่านั้น เขาไม่ต้องการรู้อาการของหนวีห้วงดีจากหมอหลวงแต่อยาก
ได้ยินจากคนที่ตั้มยาถวยมากกว่า ไปทรงชานรู้บ้างอย่าง บางอย่าง
ที่สำคัญมากพอที่ทำให้เหนือหัวผู้ปฏิเสธความช่วยเหลือจากชายผู้
นั้นมาตลอดยอมรับความช่วยเหลือครั้งนี้

“โตรุ่ยมาลาดตระเวนฝั่งตะวันตก แล้วศึกฝั่งฉางซุน...”

พระชนงงามขมวดเข้าหากัน

“จากรายงานของผู้สอดแนมพิเศษเมื่อยามจื่อซี้แม่ทัพฮั่ว
เจอู๋มอว์คั่วนั้นแล้วพะยะค่ะ” เกียนเจิ้งชี้รายงานต่อ

ริมโอรุ่ของเหนือหัวแห่งต้าซีเม้มเข้าหากันแน่น ก่อนหน้า
นี้เธอใช้ประสบการณ์ของตัวเองคาดเดาสถานการณ์โดยยึดเอาผล
ประโยชน์แต่ละแผ่นดินเป็นที่ตั้ง เธอมั่นใจว่าสำหรับมองโกล การ
บุกโจมตีฝั่งฉางซุนนั้นไม่ว่าอย่างไรก็จะเกิดผลลัพธ์ที่ดีมากกว่าบุก
มาทางต้าซี อย่างน้อยต่อให้ไม่ได้ฮั่นทั้งหมดก็ย่อมได้ดินแดนบาง
ส่วนไป เธอที่คิดว่าฮั่นทั้งแผ่นดินเป็นความรับผิดชอบของตนอดส่ำห
สละแผ่นดินฝั่งตะวันตก (ไปก่อน แล้วค่อยไปทวงคืน) แท้ ๆ

“อีกไม่นานก็คงเป็นเฉียนฉินที่ได้เอาคืนบ้าง...” เหนือหัว
พึมพำ

ฮั่วเฟยเทียนไม่ระจอกและจาเดียวไม่ได้เก่งพอที่จะต่อกร
หากฮั่วเฟยเทียนไม่ยึดติดการปกป้องศักดิ์ศรีตัวเองมากจนเกินไปศึก
ฝั่งตะวันตกก็อาจจะพลิกได้ แต่สาระสำคัญไม่ได้อยู่เพียงการพลิกผัน
ของศึกฝั่งนั้นแต่เป็นความคิดของเตปูจินต่างหาก การส่งบุตรที่ตัว

เองไม่คาดหวังอะไรนักไปจับศึกที่กำลังปะทุนั้นแปลความได้หลายแง่ทีเดียว

ทางแรกแม้ความเป็นไปได้จะน้อยที่สุดแต่จะทิ้งไปเสียก็ไม่ได้... คิดเอาเสียว่าเธอเดาใจเตปูจินผิดไป ชายผู้นั้นไม่ได้มองความเป็นไปได้ที่จะครอบครองแผ่นดินบางส่วน หากแต่มีความคิดในเชิง all or nothing (ได้ทั้งหมดหรือไม่ได้อะไรเลย) เขายังยึดติดกับการครองฮั่นทั้งแผ่นดินและคิดจะบุกลงมาเป็นแนวระนาบพร้อมกัน จึงเลือกวางลูกชายที่เก่งและไวใจได้ไว้ในจุดที่น่าจะบุกตีได้ยาก

หรืออีกทางที่ดูเป็นไปได้มากกว่าก็คือ มองไกลยังหวังผลในชั้นเนื้อที่เธอโยนไว้ฝั่งตะวันตก ดูจากการส่งบุกเพื่อทำลายความได้เปรียบของเฉียนฉินจากช่องทางลับในหุบเขา ก็เป็นไปได้ว่าการบุกนั้นเป็นไปเพื่อถ่วงเวลารอให้กลุ่มชาวเมืองสามารถกักตุนเสบียงและอาวุธอื่น ๆ ได้มากพอเพื่อการศึกษาใหญ่ เพราะเป็นศึกถ่วงเวลาจึงเลือกใช้ลูกชายที่ไม่เก่งกาจมากนักอันนี้ก็พอจะเป็นไปได้ ถ้าอย่างนั้นโยไม่เก็บบุตรที่เก่งกาจเอาไว้ฝึกซ้อมรบให้กับกองกำลังตัวเองในเมืองเล่า การที่ยกกองตระเวนออกชมขวัญทุกวันอย่างนี้ย่อมมีเหตุผลอะไรสักอย่าง

“มีรายงานถึงริมสุดชายแดนโลหยาง” เหนือหัวพื้มพำ “ข้าเข้าใจผิดไปเองหรือว่าก่อนหน้านี้กำลังของเราไม่พอลาดตระเวน”

“มีการปรับกระบวนขยายกำลังลาดตระเวนยาวไปถึงชายแดนโลหยางทั้งหมดกระหม่อม” เกียนเจิ้งซื้อกราบทูลทันที “ใช้การเพิ่มจำนวนพื้นที่รับผิดชอบต่อกองจนกว่าจะหาทหารมาเติมได้”

พระชนงของเหนือหัวขมวดเขาหากันหลังจากที่ได้รับคำตอบ รวากับพระองค์กำลังเกิดขัดพระทัยบางอย่าง พระหัตถ์เรียพลีกรายงานไปมาครู่หนึ่งก่อนจะเลิกพระชนงขึ้นอีกครั้ง

“กองม้าสีขาววกกลับบริเวณเชิงเขาว่ายเวียน”

“พะยะค่ะ” เถียนเจิ้งซื่อตอบรับ

พระเนตรของเหนือหัวหรือล่งเล็กน้อยก่อนที่จะแยมสรवलออกมา สมกับเป็นบุรุษที่ทั้งแผ่นดินอันหนาวหวั่น เตปูจินผู้นี้ว่าทึ่งเสียจนจะละลายตาเพียงครู่เดียวก็ไม่ควร ยิ่งน่าสนใจอย่างนี้เถียนฉินยิ่งดูน่ารำคาญขึ้นเป็นเท่าตัวเสีย

“สั่งการด่วนห้ามขยายระยะรับผิดชอบต่อกอง ให้พื้นที่ลาดตระเวนเท่าเดิมแต่ลงจำนวนคนต่อกองลง ให้ได้กองตระเวนมากขึ้นแทน” เหนือหัวรับสั่ง “ให้ม้าลาดตระเวนหนึ่งตัวชนคบเพลิงไปสักสองอันก็น่าจะได้ อย่างไรก็ตามเสียก็ยังมีทิวไม้บัง”

“รับด้วยเกล้า” เถียนเจิ้งซื่อจดลงในบันทึกคำสั่งการ

การลาดตระเวนของมองโกลเป็นการสำรวจกำลังของต้าซีผู้คุมอันตะวันออก หากขายชื่อโตรูยเก่งกาจดังที่เอวี่ผิงเกียให้ปากคำไว้เขาก็อาจจะรู้ได้ว่าต้าซีขาดกำลังคน แม้ฝั่งฉางซุนจะดูเป็นจุดอ่อนที่มีความเป็นไปได้ที่จะยึดครองสำเร็จมากที่สุดแต่เตปูจินก็รอบคอบมากพอที่จะสอดส่ายสายตาทั่วกระดานและกระจายหมากของตนเช่นกัน

ความจริงที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือกองกำลังและเสบียงของมองโกลไม่เพียงพอสำหรับการเปิดศึกสองด้าน ถ้าฉลาดก็คงหนุนศึก

หวังผลฝั่งนางขุนให้เกิดผลเสียมากกว่า ไม่แน่ว่าการลาดตระเวนนี้ก็แค่สำรวจกำลังเพื่อศึกในอนาคตเท่านั้น ที่จริงการสร้างว่าอ่อนแอเพื่อให้อีกฝ่ายชะล่าใจในตอนที่ต้องปะทะจริงนั้นก็น่าสนใจอยู่แต่ไม่ควร... คนแบบเตปูจินหากพบจุดอ่อนแล้วก็มีความเป็นไปได้สูงที่จะสังบึกพันที่เหมือนกัน

...แต่ก็นับว่าได้รู้อะไรมากขึ้น...

ความหวั่นใจของเตปูจินที่มีต่อตัวนี้นั้นมากกว่าเฉียนฉิน วางบุตรที่ตนไม่ได้คาดหวังมากให้จับศึกตะวันตกที่กำลังปะทุ หากแต่เลือกเก็บบุตรที่วางใจมากระวังตะวันออกที่ไร้กลิ่นไฟสงคราม เพียงเท่านั้นก็ชัดเจนแล้วว่าทักษะการประเมินศัตรูของเตปูจินนั้นประมาทไม่ได้

มิสเฉินแม้จะนิยมผลลัพธ์ที่แน่นอนตามประธานักธุรกิจแต่ถึงอย่างนั้นความหลงใหลในความเสี่ยงที่ได้ผลตอบแทนสูงนั้นก็ไม่น้อยไปกว่ากัน ไม่เพียงแต่เธอจะไม่กลัวเตปูจินแล้วเธอยังรู้สึกว่าเขาได้ดึงความสนใจของเธอจากการต่อสู้กับอ๊ีกไ้ที่น่าเบื่อหน่ายของเฉียนฉินมาเป็นการช่วงชิงความได้เปรียบทางการศึกแทนได้ ส่วนการที่กองลาดตระเวนไปไม่ถึงเจียงชุนนั้นเธอไม่แปลกใจ ไม่แปลกใจเลยสักนิด...

“ฮัวเฟยเทียนหาอู๋มอว์พวกนั้นเจอเร็ว” มิสเฉินไม่แปลกใจเท่าไรที่ชายผู้นั้นจะเร่งรีบ

...ดูท่าจะรู้ตัวกันแล้ว...

ถึงพิษที่เธอซ่อนเอาไว้ในราชสาส์นรายงานเรื่องลูฟัย แม้สำหรับตัวซีแล้วฮัวเพยเทียนจะไม่ใช่อุปสรรคก้อนใหญ่ก็ตาม แต่การลดทอนกำลังฝ่ายตรงข้ามลงให้มากเท่าที่จะทำได้ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรปฏิเสธการลงมือ ไม่เอาน่า นี่เป็นสงครามจริง การเดินพลาดแม้แต่ก้าวเดียวจะมีคนตายมหาศาล หากมีโอกาสดัดแขนคนที่ถือกระบี่เตรียมยกฟันเราได้ก็ควรทำ

ความร้อใจที่จะปกป้องศักดิ์ศรีของแม่ทัพหนุ่มทำให้เขาดึงความสามารถของตัวเองออกมาใช้เต็มประสิทธิภาพ *ก็ถือว่าสมฉายาแม่ทัพปราบกบฏ* เธอชอบแผนของพวกหลานเหลียนไม่น้อยไปทรงซานเป็นพยานเรื่องนี้ได้ ชุดอุโมงค์อำพรางกายให้แนบเนียนกับธรรมชาติดึงเอาสภาพของสมรภูมิมาใช้ได้อย่างคุ้มค่า เธอยังคิดอยู่เลยว่าหากไม่ได้พวกใช้ ‘วรยุทธ์’ มาบอกกล่าวแล้ว ‘คนธรรมดา’ อย่างเธอจะมองกลศึกนี้ออกหรือไม่ สำหรับมิสเฉินมันย่อมเป็นกับดักที่เธอจะไม่เสียเวลาตามหา อาจเลือกกระเบิดภูเขาทิ้งเพื่อเปลี่ยนสมรภูมิให้กลายเป็นแบบที่ทหารของเธอถนัด แต่ก็ไม่แน่ใจว่าการเสียแนวกันธรรมชาติเพื่อลบลกลศึกนั้นจะคุ้มค่ามากพอที่เธอจะส่งการหรือไม่

“กลศึกเพียงเท่านั้น ไม่ถือว่าตั้งมือสำหรับแม่ทัพฮัว” เงียนเจิ้งชื่อนั้นพอจะประเมินออก

“เขารอดในตอนที่พระเชษฐาสิ้นพระชนม์” รับสั่งเรียบ ๆ แม้สีพระพักตร์จะไม่ได้แสดงความเกรี้ยวกราด แต่ถึงอย่างนั้นก็มีหรือเลขาคนเก่งจะสัมผัสไม่ได้ถึงอารมณ์ที่แฝงอยู่ “คงจะเก่งไม่น้อย”

“อีกไม่นานศึกจริงจากฝั่งฉางชุนคงเริ่มปะทุ” เกียนเจิ้งซื่อ
ไม่ใคร่ออกความเห็นเรื่องหวางเย่ที่สิ้นพระชนม์ไปนัก อย่างน้อยเขาก็เห็นใจสายพระเนตรที่หม่นลงของสตรีตรงหน้า

“อีกไม่นานศึกชายแดนเฉียนฉินดำซีกก็ต้องปะทุบ้าง
เช่นกัน”

ทางลับใต้ภูเขาของพวกหลานเหลียน กลศึกที่ไม่คาดคิด
ตัวตนของกองกำลังผีและกลุ่มที่บุกรอดสายตากองลาดตระเวนเข้ามา
เผาเสียบึงคงผ่านอุโมงค์พวกนี้ ทางเดินมืดทึบใต้ภูเขาที่มองไม่เห็น
แม้แต่มือของตัวเอง แต่เขามั่นใจว่าปลายทางของอุโมงค์นั้นมีอยู่
อย่างแน่นอน ศพพวกนั้นเป็นชาวบ้านที่ลอบเข้ามาเพื่อโจมตีเพียง
ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้นเมื่อโจมตีได้ตามเป้าหมายแล้วก็ต้องกลับ หูของ
แม่ทัพหนุ่มเงี่ยฟังเสียงปลายทางอย่างระมัดระวัง

แม้จะดูเหมือนเป็นอุโมงค์ที่ยังชุดไม่สมบูรณ์แต่ก็มีเส้นทางที่
หลากหลายซับซ้อน เขาไม่อาจปล่อยให้พวกหลานเหลียนเดินเข้าออก
เพื่อรอตรวจสอบเส้นทางทั้งหมดได้อีกแล้ว เขาสังหารพวกนั้นไป
แล้วกองหนึ่งเท่ากับแผนถูกเปิดเผยแล้ว ต่อให้โง่เง่าแค่ไหนก็คงไม่มีใคร
คิดจะใช้แผนที่แตกไปแล้วอีกครั้ง ความเร่งรีบทำให้เขาพลาดไป

ปกติแล้วเวลาที่โจมตีนั้นอยู่ที่ปลายยามห้า⁵ ในตอนนี้เพิ่ง
ย่างเข้ายามจื่อชี่⁶มาไม่นาน กลุ่มคนที่ซ่อนตัวอยู่นั้นไม่อาจที่จะลงมา
ได้ในทันทีหลังจากโจมตีอาจจะต้องรอเวลาสักหน่อย...

⁵ยามโหลี่ (ภาษาจีน) 21:00 น.-23:00 น.

⁶ยามจื่อชี่ (ภาษาจีน) 23:00 น.-01:00 น.

ปกติแล้วกองทหารฉางซุนผลัดเวรในยามที่วี่⁴เป็นไปได้สูงทีเดียวว่า
คนพวกนี้จะลอบกลับจากการโจมตีตอนที่กำลังผลัดเวร เพราะช่วง
นั้นทหารไม่ได้ระวังตัวมากเท่าตอนปกติ สีหน้าของแม่ทัพหนุมตี่ขึ้น
หลังจากคิดอะไรได้บางอย่าง ฝึเท้าเขาชะงักลง

...ถ้ากลับเข้าไปตอนนี้แล้วก็ทัน...

สายฝนเป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิต นำพาความสดชื่นมาให้
กับพืชพรรณที่เริ่มแตกยอด แต่สายฝนในคืนนี้กำลังจะนำพาความ
ตายไปสู่หลานเหลียน หากคนของเฉียนฉินจับคนของหลานเหลียน
จะต้องตาย เหล่าทหารกองบุกที่ดูเหมือนจะไม่ได้ออกศึกมาพักใหญ่
จากท่าที่ไร้สำนึกทำรบบัดนี้ได้จับดาบจับคันธนูแล้ว ช่องแคบใต้เขา
ไม่กว้างพอจะดาหน้าเข้าไปแต่ยังพอให้เรียงแถวกันเข้าไปได้ แถวนำ
ด้วยกองธนูก่อนจะตามด้วยกองโล่ ปิดท้ายด้วยกองดาบ

...วันนี้จะเป็นการบุกครั้งแรก...

เสียงของสายฝนกลบเสียงฝีเท้าที่เกินปกติ นายกองหน้า
ผู้รับหน้าที่บุกตกใจไม่น้อยที่จู่ ๆ ก็ได้รับคำสั่งจากแม่ทัพฮั่วให้รีบ
เตรียมทัพในยามจื่อซี้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็สั่งจัดกองทัพอย่างรวดเร็ว
ภายในครึ่งชั่วยาม อุโมงค์ใต้ภูเขายังไม่เคยคิดว่ามี พวกเขาไม่มีเวลา
สำรวจวางแผน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่เป็นไร ทหารของฮั่นมากพอและ
ทุกคนล้วนแล้วแต่มีฝีมือ เหล่าทหารเริ่มประจำตำแหน่งตามทางเข้า
ออกอุโมงค์เตรียมตัวฟังสัญญาณ เสียงฝนกระหน่ำหนักขึ้น...

⁴ยามทิวซี้ (ภาษาจีน) 01:00 น.-03:00 น.

มีประมาณสิบกว่าคนที่ซุ่มอยู่ตามพุ่มไม้ชายป่า การเคลื่อนไหวของคนพวกนั้นไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่ใช้พวกมีอาชีพทำทางจะเป็นชาวหลานเหลียนทั้งหมด คนพวกนี้ไม่มีท่าทีจะเข้าอุโมงค์มา การมาเฝ้าอยู่อย่างนี้คงมีเพียงแค่สองเหตุผลหลัก ๆ เท่านั้นที่เป็นไปได้ หนึ่งเลยก็คือมาเพื่อรอพลัดเวรแต่ยังไม่ถึงเวลา สองก็คือมาเพื่อรอรับในกรณีที่กลุ่มที่อยู่ข้างบนนั้นกลับ ดูจากท่าทางที่ไม่ร้อนใจแล้วดูท่าว่าจะยังไม่ถึงเวลาที่กลุ่มบุกข้างบนนั้นจะกลับสินะ

...สาม สอง หนึ่ง...

สัญญาณที่รู้กันดังขึ้น กองสังหารเดินเท้าเจ็ดคนวิ่งออกจากอุโมงค์ไปก่อน ความมืดและสายฝนทำให้กลุ่มคนที่ซุ่มรออยู่ในป่าไม่อาจแน่ใจได้ว่าคนที่วิ่งออกมา นั้นใช่พวกเดียวกันหรือไม่ กว่าจะเข้าระยะที่สามารถมองเห็นได้ กลุ่มทหารจากเฉียนฉินก็เข้าใกล้มากพอที่จะโจมตีแล้ว คันธนูถูกยกขึ้น ศรพุ่งออกจากแสงด้วยความรวดเร็วเข้าร่างของชาวหลานเหลียน หากแต่ด้วยทัศนวิสัยที่ไม่ค่อยดีเท่าไรทำให้ไม่เข้าจุดตายแต่แรก แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา

ฉีก ฉีก ฉีก

แม้จะโดนเผาไปมากแต่ไม่ใช่ว่าเกาทัณฑ์ของเฉียนฉินจะลดน้อยลง พวกเขามีกองสรรพาวุธที่คอยส่งเกาทัณฑ์ให้อยู่เสมอ ฉะนั้นแล้วจะใช้เท่าไรก็ย่อมได้... ศรกว่าสิบดอกปักเข้าเต็มลำตัวของชาวบ้านหลานเหลียนผู้ที่ไม่รู้อะไรมาไปกว่าการมารอพาคนของตัวเองกลับ ผู้โชคร้ายตายโดยไม่อาจจะเข้าใจอะไรได้มากไปกว่านั้น

จำนวนคนที่ซ่อนอยู่ในป่านี้ไม่น้อยอย่างที่คิดไว้ในตอนแรก พวกหลานเหลียนมีการวางแผนเอาไว้เป็นระยะ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่สำหรับกองบงกชจากอื่น

ก้าวต่อก้าว ฝีเท้าของกองทหารวิ่งเข้าไปในป่าที่ไม่คุ้นเคย การเคลื่อนที่ชิดกันแบบไหลต่อไหลนั้นทำให้ปัญหาไม่คุ้นชินพื้นที่หมดไป เกาทัณฑ์คร่าชีวิตของกลุ่มสนับสนุนที่มาคอยรับกองบงกชกลับ คมดาบฟันเข้าที่ร่างของชาวบ้านไร้ทางสู้ ไม่มีเสียงกรู๊กร้างเรียกเอาชัยชนะ ไม่มีใครรู้ว่าชายป่าจะเจอกับอะไร ความกดดันเกิดขึ้นทุกอย่างก้าว การฆ่าฟันไม่เพิ่มความเกรี้ยวกราดหรืออีกเหิมแต่กลับเริ่มย่ำเตือนว่าในตอนนี้นักเขากำลังเข้าสู่สงครามจริงแล้ว

“ตั้งเกราะ” เสียงคำสั่งดังขึ้นเมื่อเริ่มเห็นชายป่าอีกด้าน

อันตรายใกล้เข้ามาทุกฝีเท้า ทหารกองหน้ายกแขนตั้งฉาก กดหัวลงใต้โล่วิ่งผ่านตงหญ้าและต้นไม้ออกไป สายตาสอดมองทั้งซ้ายและขวาเพื่อให้แน่ใจว่าคนที่อยู่ทั้งสองด้านยังอยู่ในระนาบแถวขาของเหล่าทหารที่ฝึกมาอย่างดีก้าวออกไปแทบจะพร้อม ๆ กัน เมื่อก้าวสุดท้ายพ้นชายป่าออกไป

ฉีก ฉีก ฉีก

ธนูจากฝั่งที่ซุ่มรออยู่ระดมยิงทันที สัญชาตญาณจากการฝึกทำให้เหล่าทหารเขียนฉนวนไล่ขึ้นกันสำคัญได้ทัน ทหารแถวหน้าย่อตัวลงซ่อนตัวหลังโล่ แถวลัดมาไล่ขึ้นกันส่วนหัวอย่างรวดเร็วเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะไม่โดนเสียเลย ทหารที่บาดเจ็บ

เจ็บหนัวย่อตัวลงทำให้เพื่อนร่วมรบดันร่างส่งไปด้านหลังเพื่อไม่ให้
ขวางแนวบุก บางคนที่ยังไหวยกดาบขึ้นมาเตรียมพร้อม

กองบุกฮันตั้งลำขบวนเป็นรูปหัวเรือในขณะที่ฝ่ายตั้งรับนั้น
ตั้งเป็นแนวเส้นระนาบ หากเป็นแม่ทัพที่เจนศึกแล้วเพียงแค่มอง
แนวรบก็พอจะเดาผลแพ้ชนะออก การตั้งกำลังแบบรูปหัวเรือสำเภา
นั้นได้เปรียบอยู่หลายประการ เรียกกันแบบสัพยอกกว่าเป็นการจัด
ทัพพื้นฐานของหมาจนตรอก รูปแบบสามเหลี่ยมมนที่ป้านกว่าแบบ
หัวศรทำให้มีแนวโจมตีกว้างกว่า หากแต่ก็ไม่กว้างเสียจนเท่าแบบ
คันศรที่ทำให้แถวกำลังหนุนบางลง สำหรับเหตุการณ์ที่ไม่รู้ว่าข้าง
หน้าจะเจอกับอะไรนั้น การตั้งทัพแบบที่สมดุลทั้งการรุกและรับ
เท่า ๆ กันไว้ก่อนนั้นถือว่าฉลาด

ในทางกลับกัน แนวรักษาพื้นที่ของหลานเหลียนที่ในตอนนี
คงเป็นทัพมองโกลทั้งหมด แม้จะไม่เห็นตัวคนนำทัพแต่ถึงอย่างนั้น
การวางทัพที่ดูเป็นมืออาชีพกว่าพวกที่อยู่ตามชายป่า ก็พอจะ
อนุมานได้อยู่ว่าทหารเหล่านี้เป็นของมองโกลที่ได้รับการฝึกมาอย่าง
ดี สายฝนยังคงพรำลงมาไม่มีทีท่าจะหยุดลง เสียงโล่กระทบพื้นเป็น
จังหวะของนายกองทำให้เกิดการสลับกระบวนภายในทัพของฮัน ไม่
ต่างอะไรกับฝั่งของมองโกลที่กำลังแหวกกองธนูออกและเปลี่ยนเอา
กองดาบออกมาประจันเช่นกัน

ไม่มีการให้ร้องปลุกใจ ไม่มีการลั่นกลองศึก กองบุกขนาด
กลางของเฉียนฉินถือเป็นกองเฉพาะกิจ กองตั้งรับของมองโกลก็ไม่
ต่างกันไม่มีเสียงการบัญชาทัพ พื้นที่ตรงนี้มีเพียงแค่สัญญาณดิบ

และฝีมือของเหล่าทหารเท่านั้นที่จะวัดกัน ชุนศึกฮั่นกับยอดนักรบมองโกล ความตายอยู่ที่ปลายดาบหากไม่ใช่ดาบเราเช่นฆ่าเขาเขาก็จะสวนคมดาบเข้าที่เรา

...ไม่มีใครเริ่มส่งสัญญาณ ไม่มีใครเต็มใจจะกระโดดเข้าไปหาความตายตอนนี้...

“ดันพวกมันกลับไป” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากฝั่งของทัพตั้งรับ ก่อนจะเป็นเสียงโห่ร้องของนักรบมองโกลที่ดังขึ้น

ฝีมือของชายร่างใหญ่กรูเข้ามา ในขณะเดียวกันทัพฮั่นเองก็เริ่มแปรเป็นทัพแบบคันศรเพื่อตั้งรับแนวกว้างแทน การที่อยู่ในแนวแคบก็เป็นไปได้ว่าอาจจะถูกดันกลับได้ในเวลาอันรวดเร็วเพราะฉะนั้นแล้วการกระจายกำลังออกนั้นมีแนวโน้มจะด้านได้มากกว่า กลุ่มทหารแบ่งออกเป็นสองแถว กลุ่มหน้านั่งลงใช้ช้ายันดันไล่เอาไว้ กลุ่มข้างหลังยกโล่ขึ้นป้องกันส่วนหัว กองหอกไม่ได้มาด้วยหากแต่ดาบฮั่นนั้นยาวมากพอที่จะทะลุโล่ออกไปให้กลายเป็นกลุ่มโล่รั่วหมดได้

“ผสานไล่เอาไว้ให้แน่น”

แรงกระแทกจากโล่ข้างนอกบ่งบอกว่าการปะทะเริ่มขึ้นแล้ว แนวโล่ทั้งแถวเริ่มสั่นคลอนแต่ถึงอย่างนั้นเหล่าทหารกล้าจากฮั่นก็ยังพยายามที่จะรักษาจุดตั้งมั่นของตัวเองให้ดีที่สุด กลุ่มทหารที่ก้าวออกจากป่าเริ่มเข้ามาดันหลังให้กับกลุ่มแรกเพื่อให้แนวโล่แน่นขึ้น หากแต่ก็ยังไม่สามารถดันกลับไปได้ เสียงอาวุธที่ปะทะเข้ามานั้นรุนแรงมากขึ้น ดาบของมองโกลนั้นคล้ายมีดพราใหญ่ฟันไม่ก็ทิ่ม

สร้างความเสียหายให้กับเกราะได้ หากแต่กับคนนั้นยังถือว่าที่เกินกว่าจะเอาชีวิต

“คลายขบวน เปิดประตูด้าน” เสียงการสั่งของนายกองตั้งขึ้น

เหล่าทหารแถวกลางยกโล่ขึ้นทำให้เกิดช่องว่างในแนวโล่ เหล่าทหารมองโกลที่กำลังพยายามดันโล่อยู่เสียหลักไปข้างหน้าทันที ร่างของทหารมองโกลหายเข้าไปในแนวโล่ของฮั่น ก่อนที่กลุ่มทหารที่อยู่ด้านในโล่กระหน้าแทงเหยื่อผู้โชคร้าย ทหารที่เป็นแนวโล่ขยายก็รีบชิดกันเข้ามาดังเดิมราวกับเป็นประตูที่ปิดลง เสียงร้องแสดงความเจ็บปวดก่อนสิ้นใจดังระงม นายกองฝั่งมองโกลเองก็หาได้นิ่งเฉยไม่

“พยายามจัดโล่ขึ้น” คำสั่งดังขึ้นเพื่อทำลายแนวกันที่ทหารเขียนฉินตั้งเอาไว้

“คล่องแขน” เสียงจากนายกองฮั่นดังตอบโต้กลยุทธ์ เหล่าทหารต่างก็วิ่งกรูเข้าคล่องแขนกันเพื่อรักษาโล่ให้แน่นหนาที่สุด

หากแต่โล่ขนาดใหญ่การป้องกันอาจจะมาก แต่ถึงอย่างนั้นกลับไม่ยากที่จะประคองให้มันโดยเฉพาตอนที่โดนจัดขึ้นจากฐานร่างของนายทหารแถวหน้าที่พยายามยัดโล่ติดแขนตัวเองเอาไว้ ราวกับอวัยวะอีกชิ้นหงายปลิวขึ้นพร้อมกับโล่ แน่นนอนว่าทหารมองโกลไม่โง่พอที่จะทำเพียงแค่จัดขึ้นเฉย ๆ เพื่อทำลายแนวกันอยู่แล้ว ดาบใหญ่ของทหารอีกกลุ่มที่คอยทำอยู่พื้นลงที่ร่างที่กำลังปลิวขึ้นและอีกแนวก็จ้วงเข้าที่ทหารที่อยู่หลังแนวโล่แทบจะในทันที

เสียงร้องจากความเจ็บปนเปไปกับเสียงการปะทะกันของอาวุธ เสียงฝนไม่อาจกลบความโหดร้ายได้ เมื่อยามที่ต้องเผชิญกับความเปิ่นความตายแล้วความสามารถทุกอย่างถูกงัดออกมาใช้เพื่อเอาชีวิตรอด วินัยจากการฝึกถูกนำมาวัดผลเอาตอนนี้ ความเชื่อใจต่อกันของเหล่าทหารกล้าของเขาจะพาให้ทุกคนรอดชีวิตกลับไป นั่นถือเป็นเรื่องที่หากเพียงคนเดียวไม่เชื่อแล้วก็จะอาจจะทำให้ทั้งกองตายได้

เสียงคำสั่งปรับปรุงทัพเพื่อลดความสูญเสียจากการถูกทำลายแนวกันดั้ขึ้น เหล่าทหารเฉียนฉินแม้จะต้องเห็นว่าศพของเพื่อนถูกทิ้งอยู่นอกแนวกัน แต่เพื่อไม่ให้มีศพเพิ่มอีกพวกเขาเดินเข้าชิดกันมือหนึ่งถือโล่ของตน อีกมือไขว้แขนกับโล่ของคนที่อยู่ชิดกัน ที่สุดก่อนจะรีบนั่งลงเพื่อทำให้ฐานการป้องกันแน่นหนาขึ้น ทหารมองไกลฉวยเอาโอกาสที่ทหารเฉียนฉินยังไม่อาจเข้าชิดกันได้ จดโล่พวกนั้นขึ้นก่อนจะรีบก่อความเสียหายให้แนวทหารหลังโล่ให้ได้มากที่สุด...

“ต้อนเข้าคอก”

ในทางกลับกันทหารมองไกลที่วิ่งเข้ามาเพื่อโจมตีแนวหลังโล่ โดยไม่ได้จัดการขุนกำลังที่เป็นแนวโล่นั้นกลับกลายเป็นผู้ที่ถูกล้อมเข้ามาอยู่ในวงล้อมศัตรูแทนเช่นกัน ทหารเฉียนฉินกระหน่ำแทงเหล่าแมลงเม่าที่เข้ามาอยู่ในวงล้อมกองไฟ การต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีฝ่ายใดได้เปรียบไปกว่ากันมาก

ทัพเล็กปะทะทัพเล็กอย่างนี้ผลสุดท้ายอาจจะจบลงที่การตายของกองกำลังเล็กทั้งสอง ทหารเบี้ยไม่มีเวลามากพอจะคิดเรื่องเหล่านี้ในยามจับศึก พวกเขาพร้อมสละชีวิตโดยที่ไม่รู้ตัวว่าตนเองเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหมากบนกระดานอำนาจ ดาบฟาดดาบ โล่ปะทะหอก การต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดนั้นปนเปไปกับความเชื่อที่ตนเองจะต้องเป็นฝ่ายมีชัย หากแต่ยามเมื่อเสียงโห่ร้องจบลงก็คงจะเหลือไว้เพียงแต่ความสูญเสียเท่านั้น

สายฝนเริ่มซาลงพร้อมกับแสงแรกในยามเช้าที่ย่างกรายมาถึง สมรภูมิไม่ใช่เวทีทัศน์ที่น่ามองนักเสียงฝีเท้าของม้ากองหนึ่งควบเข้ามา

“พาคณเฑาะกลับไป ทิ้งคนตายไว้ที่นี่”

